Gérard de Villiers

Bombe asupra Belgradului

ISBN:
973-9138-93-4

Malko Productions – Paris,
Bombes sur Belgrade
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1999

Redactor: ***Cristina Szabo***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***

Gérard de Villiers

SAS

Bombe asupra Belgradului

În românește de
Cristina Szabo

1999

Capitolul I

Richard Lord, întins pe canapeaua de piele neagră din livingul cufundat în întuneric, privi acele luminoase ale ceasului Breitling Chronomat: unsprezece și zece. Trebuia să o ia din loc. Întoarse privirile spre fereastra camuflată cu hârtie cafenie, dând spre strada Sara Lazara, dar nu văzu decât o gaură neagră. De când începuseră bombardamentele NATO, imediat după căderea nopții, Belgradul era cufundat într-un întuneric total. Iluminatul public fusese întrerupt, iar populația, îngrozită de bombe, se ferea să aprindă luminile în case, de teama de a nu fi reperați de bombardiere. O precauție inutilă de altfel, când era vorba de bombe "inteligente" și rachete de croazieră ghidate prin satelit.

Ca de obicei înaintea fiecărei întâlniri cu "iscoadele" sale, britanicul simțea un nod în stomac. Blestema Centrala că nu-l scăpase de o asemenea corvoadă periculoasă, în detrimentul misiunii sale principale. Fiecare întâlnire, într-un oraș împânzit de informatori și de agenți ai serviciilor iugoslave RDB, în care populația, devenită paranoică de la declanșarea războiului, vedea în fiecare străin un spion, reprezenta un pericol mortal. Nu avea însă de ales. Ziua mișunau informatorii, iar noaptea capitala sârbă era un oraș mort, în afara câtorva zone, puține la număr. Majoritatea restaurantelor și a barurilor fuseseră închise căci belgrădenii se grăbeau să ajungă acasă după terminarea lucrului. Autobuzele și tramvaiele se retrăgeau foarte devreme, iar bombardamentele aveau loc cel mai adesea noaptea. Rarele vehicule încă în circulație erau reperate cu ușurință, cu toate că raționalizarea benzinei la douăzeci de litri pe lună frâna serios utilizarea lor. Prețul pe piața neagră, trei mărci germane litrul, nu era la îndemâna majorității belgrădenilor, secătuiți financiar după nouă ani de embargou și de alte privațiuni.

Din nefericire pentru Richard Lord, MI6, serviciul de informații externe britanice, nu voise să audă de nimic. Toți agenții acționând sub acoperire diplomatică fuseseră expulzați din Iugoslavia încă de la începutul atacurilor aeriene, pe 24 martie. Richard Lod rămăsese singurul agent de la Belgrad, la dispoziția serviciului pentru orice fel de corvezi. Lucrând clandestin, era considerat de autorități numărul doi în ierarhia Inaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați, care îl cunoșteau sub o falsă identitate, aceea a unui venezuelean pe nume Ricardo Lama. O acoperire elaborată cu mult timp în urmă, care îi permisese accesul în destule țări ostile. Grație fizicului de playboy latin, și a cunoașterii perfecte a limbii spaniole, agentul britanic era deasupra oricăror bănuieli.

Cel puțin, așa spera el.

Numără mintal până la o sută, acordându-și un ultim răgaz înainte de a ieși de la adăpost. Se atașase de apartamentul închiriat de la o bogată pereche sârbă, niște apropiați ai regimului, care se refugiaseră la Monte Carlo, așteptând ameliorarea situației din țară... Situat în Starigrad — vechiul Belgrad — în apropierea străzii pietonale Kneza Mihailova, plin de bibelouri și de mobile Ludovic al XV-lea contrafăcute, aurii ca niște lingouri, la etajul cinci al unui imobil negru de jeg, poseda un ascensor care funcționa.

Ajunsese cu numărătoarea la șaptezeci și opt când auzi dinspre dormitor un mormăit răgușit, care îl descumpăni. În lumina difuză a ecranului televizorului pus pe podea și funcționând în permanență — pentru a fi avertizat de începerea bombardamentelor — îl văzu pe prietenul lui Dușan Velaci, stând gol pușcă lângă televizor, împreună cu blonda Ivana, care îngenuncheată pe covorul gros chinezesc, alături de o sticlă goală de Taittinger Comtes de Champagne, îi administra o felație. Secretară cu jumătate de normă, dar târfă cu program normal, avea o dantură strălucitoare și niște ochi albaștri plini de inocență, în contrast flagrant cu buzele groase și roșii, cu sânii aroganți și cu crupa cambrată.

Richard Lord pierdu șirul, privind fascinat. Nevinovata Ivana, care l-ar fi păcălit și pe Dumnezeu atunci când stătea în fața calculatorului, înghițea fără să clipească sexul monstruos al patronului-amant, într-o mișcare de metronom bine reglat. Dușan Velaci era atât de mândru de organul excepțional pe

care îl poseda, încât l-ar fi dus spre binecuvântare și preotului parohiei. Bine înfipt pe picioarele depărtate, înșfăcase cu dreapta pletele lungi și blonde ale lui Ivana, imprimându-i propriul ritm și încurajând-o cu un șuvoi de obscenități, în timp ce îi frământa cu cealaltă mână sânii.

Nu era un romantic. Pentru el sexul era doar un exercițiu fizic, o continuare a reședințelor de antrenament muscular zilnice. Ieșea în fiecare seară cu altă fată, toate făcând parte din "haremul" lui.

Un adevărat stâlp al societății, bogat, instalat într-o vilă minunată din Sanjak, pe strada Pouchkinova, la doi pași de reședința lui Slobodan Miloșevici, făcuse avere construind clădiri oficiale și vile pentru politrucii regimului. Richard Lord nu se împrietenise cu el la întâmplare. Cei de la MI6, agenția de la Belgrad, aranjaseră o "ciocnire" întâmplătoare la *Reka,* unul dintre localurile de pe malul Dunării. Nu fusese prea greu. Dușan Velaci era singur, purtând unul dintre eternele lui tricouri vărgate, mulate pe torsul puternic, iar Richard Lord era însoțit de Branka Noukovici.

Sacrificase fără remușcări virtutea și așa șifonată a lui Branka pe altarul patriei, punând bazele unei prietenii pline de perspective cu Dușan. Voinic, cu chipul inexpresiv și cu părul cărunt tuns foarte scurt, Dușan Velaci nu era un playboy, pe când farmecul latin al lui Richard făcea furori la Belgrad. Pentru agentul MI6, Dușan reprezenta o sursă prețioasă.

Obișnuiau să iasă de două, trei ori pe săptămână în rarele localuri încă deschise, cu cele mai frumoase fete din Belgrad. În acea seară cinaseră în aer liber cu Ivana la *Writer's Club,* pe strada Francuska, în apropierea pieței Republicii, unul din rarele restaurante încă deschise seara. După cină, pe când se pregătea să o conducă pe Ivana într-un apartament "special" de lângă hotelul *Slavija,* Dușan Velaci rămăsese fără benzină. Taxiurile se retrăseseră. Cu naturalețe, Richard Lord își invitase prietenul să profite de apartamentul lui, aflat la câteva sute de metri.

Dușan Velaci nu avea chef să piardă timpul și o împinsese pe Ivana direct în dormitor, smulgându-i aproape nasturii rochiei albastre... În momentul în care Richard Lord se ridică de pe canapea, acțiunea din dormitor se schimbă brusc, făcându-l să rămână pe loc, interesat. Dușan Velaci își scoase

sexul semeţ din gura lui Ivana. Docilă, aceasta se întinse imediat pe covor, punându-şi o pernă mare sub şale şi ridicându-şi la verticală picioarele. Duşan o apucă de glezne şi o pătrunse brusc, lăsându-se cu toată greutatea peste ea.

Obişnuită totuşi cu aşa ceva, Ivana nu-şi putu reţine un strigăt.

— Uşor! Eşti aşa de mare! bolborosi ea.

Încântat, Duşan Velaci îi desfăcu şi mai tare picioarele. Murea de plăcere să-şi arate forţa. Metodic, ca într-o sală de sport, începu să se mişte aidoma unei biele bine unse, cu toată puterea celor douăzeci de kilograme de muşchi. Tulburat, Richard Lord privea cele două siluete, personaje ale unui spectacol de umbre chinezeşti. Duşan se transformase într-un perforator inuman şi implacabil. Blonda Ivana începu să suspine în ritmul loviturilor care o despicau.

Chemat la datorie, Richard Lord se ridică şi ajunse la uşă în vârful picioarelor.

Se pregătea să o deschidă, când auzi un sunet continuu, asemănător cu *stirela,* sunetul sirenelor anunţând sfârşitul alarmei. Era Ivana, strigându-şi plăcerea supremă. Richard Lord închise uşa. Dacă Duşan i-ar fi remarcat absenţa, i-ar fi spus că se retrăsese din discreţie. Erau puţine şanse însă ca prietenul lui să-şi dea seama. După cum îl cunoştea, avea la dispoziţie două ore.

* * *

Întunericul adânc era apăsător. Belgradul părea cufundat într-un acvariu plin cu cerneală. Fără puncte de reper, îi era dificil să se orienteze. Britanicul ridică ochii spre cerul înstelat: era o noapte de bombardament... Pe străzi, nici o pisică, nici o maşină. Pe a lui o lăsase pe strada 7 iunie. În momentul în care deschise portiera, luminând-o cu bricheta Zippo, se declanşară sirenele. O jelanie modulată, cu sunete grave şi ascuţite, ceea ce belgrădenii numeau *sizela.* Alarma însemna că bombardierele NATO trecuseră frontiera lugoslaviei.

Bombardamentele începuseră pe 23 martie, cu mai bine de o lună în urmă. Scopul lor era să-l forţeze pe Slobodan Miloşevici să permită pătrunderea în Kosovo a unei forţe internaţionale destinate protecţiei populaţiei majoritare de

origine albaneză — circa 1.600.000 din cei 2.000.000 de locuitori ai provinciei — supuse epurării etnice, care făcea ravagii de luni de zile. Comunitatea internaţională încercase toate mijloacele pentru a-l forţa pe preşedintele a ceea ce mai rămăsese din lugoslavia, să înceteze transformarea albanezilor în cetăţeni inferiori. Slobodan Miloşevici făcuse pe surdul.

Kosovo, provincia meridională a lugoslaviei, reprezenta moneda lui electorală. Populată în mare parte de musulmani, dar adăpostind cele mai vechi mănăstiri ortodoxe şi acele "metohija", pământurile bisericii ortodoxe, reprezenta pentru sârbi ţara sfântă, leagănul Serbiei moderne, cu toate că fusese anexată de turci cu sute de ani în urmă, după bătălia de la Câmpia Mierlei.

De la venirea lui la putere, Slobodan Miloşevici îi eliminase pe musulmanii din Kosovo din administraţie şi din universităţi, privându-i de majoritea drepturilor. La început se revoltaseră paşnic, apoi cu ajutorul Statelor Unite, luase naştere armata de eliberare, UCK, ceea ce dusese la o represiune feroce din partea sârbilor.

Astfel, în numele dreptului la ingerinţă, Statele Unite şi Europa hotărâseră declanşarea unei cruciade pentru drepturile omului, în special ale celor din Kosovo. Slobodan Miloşevici rămăsese surd la toate ultimatumurile diplomatice. Aliaţii crezuseră că bombardamentele aveau să-l facă să cedeze în câteva zile.

Eroare totală: bombele cădeau peste lugoslavia şi peste Kosovo de mai bine de cinci săptămâni, însă Miloşevici nu se gândea să cedeze, interzicând intrarea în Kosovo a oricărei forţe străine.

Britanicul ezită câteva secunde. Puţinele vehicule din Belgrad aveau să dispară în curând, dar nu putea da înapoi: informatorul lui urma să-i aducă o listă de obiective. Pentru siguranţă, informatorul nu ştia nimic despre legătura lui sau despre ceilalţi ca el, cunoscând doar data viitoarei întâlniri. De luni de zile, MI6 crease o echipă însărcinată cu reperarea obiectivelor militare recente, netrecute pe vechile hărţi. Transmiterea informaţiilor se făcea pe două căi. La început, Richard Lord avea un stoc de radio emiţătoare miniaturale. Era de ajuns să ascundă unul în clădirea vizată, pentru ca sateliţii americani, graţie sistemului GPS, să identifice obiectivul cu o precizie de câţiva metri.

Totul mersese bine până când câţiva informatori fuseseră prinşi... Torturaţi în subsolurile clădirii MUP, Ministerul de Interne de pe strada Kneza Miloza, nu mărturisiseră mare lucru, necunoscându-se între ei. Nu ştiau numele real al lui Richard Lord, adevărata lui naţionalitate, sau unde locuia. Ca o măsură de precauţie, informatorii — mare parte musumani şi câţiva opozanţi ai lui Miloşevici — fuseseră recrutaţi ce către un alt agent MI6 care nu se mai afla în Belgrad şi care îi comunicase lui Richard Lord lista acestora. Scrisă cu cerneală invizibilă, sensibilă doar la o falsă spumă de bărbierit, zăcea pe biroul britanicului, o simplă foaie albă lăsată la vedere...

Rămas fără emiţătoare, Richard Lord se mulţumea să comunice adresele clădirilor care trebuiau distruse. Şi în acest caz metoda era simplă. Dispunea de un aparat portabil şi de mai multe cartele telefonice. Emitea doar dintr-un loc public, folosind cartela o singură dată. RDB îşi dăduse seama de existenţa unui informator şef, dar nu reuşise să-l localizeze.

Richard Lord merse pe strada 7 iunie până la Kneza Marcovica, unde coti la dreapta, îndreptându-se spre Kalemegdan, parcul mare din nord-vestul oraşului. Îşi continuă drumul pe strada Pariska, de unde un viraj în ac de păr îl duse la Karadordeva, şoseaua care urmărea spre sud cusul râului Sava, trecând pe sub podul care lega Belgradul de Novi Beograd, o enormă structură metalică întunecată detaşându-se cu greu în întunericul din jur. Cei care îl apărau ziua, bulucindu-se pe şosea, se culcaseră demult... Britanicul îşi continuă drumul. În vremurile normale, cartierul pe care îl traversa era animat, plin de baruri, de mici magazine deschise până târziu şi de târfe. Acum era doar o gaură întunecată, fără urmă de viaţă. Avea impresia că înaintează printr-un tunel. Farurile puteau fi văzute de la kilometri distanţă. Ciuli urechea: nu se auzea nici o explozie. Duşan Velaci se ocupa probabil cu conştiinciozitate de Ivana.

Britanicul trecu prin faţa autogării şi apoi prin faţa gării. Două maşini albastre ale Miliţiei staţionau în faţă, cu girofarurile pornite, şi britanicul simţi cum i se strânge uşor inima. Îşi continuă drumul, mergând de-a lungul liniilor şi trecând pe sub podul Gazela, pe bulevardul Vojvode Misica, prin faţa clădirilor fără viaţă ale Tâgului din Belgrad.

Nici ţipenie.

Le depăşi, coti la stânga, trecu din nou pe sub bulevard şi se întoarse până găsi un acces spre cartierul Sanjak, unul dintre cele mai elegante din Belgrad, plin de vile răspândite pe colina abruptă dominând râul Sava. Ajuns pe colină, zări brusc pe cer luminile trasoare ale unei rafale de obuz a DCA, care se îndreptau spre locul unde se afla. Belgradul era apărat de o centură de tunuri cu tir rapid care se declanşau la fiecare alarmă, nu atât eficace, cât menite să liniştească populaţia. Nu doborâseră niciodată un avion...

Pentru a scăpa de filaj, Richard Lord rătăci timp de zece minute pe străzile cufundate în întuneric, fără să întâlnească pe nimeni. O luă apoi pe un drum cu sens interzis, de-a lungul zidului orb al reşedinţei ambasadorului Japoniei. Se întoarse: doar o fantomă l-ar fi putut urmări fără să se facă remarcată. Cunoscând drumul, stinse farurile, dar fu nevoit să le aprindă foarte repede: întunericul era prea adânc. Merse mai departe, ajungând din nou pe bulevardul Vojvode Misica şi se îndreptă spre nord, trecând prin faţa gării şi cotind la dreapta pe Ulitza Nemanjina. După o sută de metri ajunse în sfârşit la Kneza Miloza, una dintre cele mai mari artere din Belgrad, pe care se aflau numeroase clădiri oficiale. Drumul se apropia de sfârşit.

Totul era cufundat în beznă.

Brusc, în faţa lui sclipi ceva. Un poliţist cu o lanternă agita un mic disc portocaliu, făcându-i semn să oprească. Richard Lord simţi cum i se opreşte inima în loc. Primul impuls fu să accelereze, dar agentul nu era probabil singur, şi risca să fie împuşcat. Într-o clipă, britanicul se gândi la ce avea asupra lui: nici o armă, dar destule cartele telefonice... Se opri şi coborî geamul.

— Da, vă rog?

De abia vizibil în întuneric, poliţistul spuse pe un ton arogant:

— Bună seara! N-aţi auzit sirenele?

— Ba da, zise Richard Lord.

— Ar fi mai bine să vă întoarceţi acasă...

— Asta şi fac! afirmă britanicul surâzând radios şi demarând cu inima bătându-i nebuneşte.

Noaptea, Belgradul mişuna de poliţişti invizibili, ascunşi în beznă şi comunicînd unii cu alţii prin radio. Richard Lord ajunse repede la capătul bulevardului Kneza Miloza. Chiar înainte de

podul Gazela, zări două clădiri transformate în ruine, și mai întunecate decît cele din jur: la stânga, Ministerul de Interne al Serbiei, la dreapta, cel al Iugoslaviei, sediul RDB. Un val de rachete de croazieră le redusese la niște maldăre de moloz, cu toate că fuseseră evacuate cu mult timp în urmă. RDB se răspândise prin diverse clădiri, evident secrete. Richard Lord spera ca informatorii lui să repereze unele dintre ele.

O luă la dreapta, spre podul Gazela, pe o bretea care se împărțea în două. O parte ducea la autostrada Nis-Zagreb, cealaltă permitea întoarcerea la Belgrad. Farurile luminară un panou pe care scria Zagreb. Britanicul coti la dreapta și încetini. Era atât de întuneric, încât fu gata să rateze intrarea în mica parcare plasată în mod bizar pe partea stângă. Un loc foarte sinistru, frecventat doar de târfele de pe strada Gavrina Principa și de traficanții de benzină.

Din prudență, Richard Lord avea în portbagaj o canistră goală, folositoare în cazul unui control.

Dădu ocol parcării și farurile luminară carcasa unei mașini Jugo roșii dezmembrate. Era singurul vehicul din parcare. Undeva jos, pe autostrada Nis-Zagreb, se aflau un garaj și o parcare mare, ambele închise la acea oră. Richard Lord stinse farurile, opri motorul și aruncă o privire la ceas. Ajunsese la ținc. Coborî geamul și ciuli urechile. Nu se auzea nici un zgomot. Circulația era inexistentă. Brusc, mai multe explozii tulburară tăcerea și undeva în nord cerul se lumină intens, ca de un foc de artificii. Lucirea roșiatică persistă mai multe secunde.

NATO bombarda din nou rafinăria de la Pancevo, situată la douăzeci de kilometri de Belgrad, pe malul celălalt al Dunării. Trasoarele luminoase ale antiaerienei săgetară furioase cerul. Richard Lord schiță un surâs. Avioanele protejate electronic, prea sus pentru artileria ușoară, nu puteau fi atinse, dar populația sîrbă avea impresia că era apărată...

Întoarse capul, zărind farurile unui vehicul care cobora șoseaua. Acesta încetini și se îndreptă spre parcare. Richard Lord răsuflă ușurat. Jaqub Fikli, informatorul lui era punctual.

Deschise portiera, vrând să-i iasă în întâmpinare. În același moment, mașina se opri la intrarea în parcare, blocând-o și rămânând cu farurile aprinse. Britanicul își simți inima luând-o razna. Instinctul îi spunea că sosise momentul adevărului.

Nu era Fikli.

* * *

Richard Lord rămase câteva clipe înțepenit, de abia auzind exploziile bombelor deasupra rafinăriei de la Pancevo și neluând în seamă cerul roșu ca la apusul soarelui, care făcea ca prin contrast, Belgradul să pară mai întunecat ca niciodată. Nu avea cum să fugă cu mașina. Îi mai rămânea un singur aliat: întunericul. Dintr-un salt ajunse în capătul parcării și încălecă gardul, chiar în momentul în care toate portierele mașinii se deschiseră în același timp și apărură patru bărbați. O voce strigă:

— Opriți-vă!

Necunoscuții nu traseră: îl voiau viu.

Britanicul ateriză pe șoseaua din vale și se ridică. De cealaltă parte a drumului se afla garajul închis și o trecere care ducea la cea de-a doua șosea. Dacă ajungea acolo, își putea pierde urma în zona de lângă autostradă. Din fericire, făcuse o recunoaștere a locurilor în timpul zilei și se putea orienta în întuneric destul de bine.

În momentul în care își luă avânt, farurile se aprinseră undeva în stânga. Înțelese, dar era prea târziu: nu era o arestare, ci o capcană extrem de bine pusă la punct. Picioarele începură să-i tremure fără voie. Ajuns în mijlocul șoselei, fu lovit cu aripa stângă de vehiculul care demarase în trombă.

Dezechilibrându-se, Richard Lord fu proiectat înainte, izbindu-se cu capul de asfalt. Ameți și își pierdu cunoștința.

Mașina care îl lovise opri imediat și dădu înapoi. De sus din parcare, un bărbat strigă, aplecându-se peste gard:

— Treci peste el.

Mergând în zig-zag cu spatele, mașina trecu cu roata peste brațul lui Richard Lord, trezindu-l brutal din leșin. Britanicul urlă, încercînd în van să scape de vehiculul care se pregătea să-i strivească toracele. Instrucțiunile erau clare: moartea trebuia să pară un accident, pentru a evita problemele cu autoritățile britanice. Nu era momentul.

O arestare era și mai puțin de dorit, punând în stare de alertă Comisariatul pentru Refugiați. Era nevoie de o soluție clandestină, așa cum era și misiunea lui Richard Lord.

În momentul în care partea din față a vehiculului se apropie de el, farurile unei alte mașini venind spre ei țâșniră din întuneric. Cel din parcare strigă un ordin și vehiculul care se pregătea să-l strivească pe Richard Lord înțepeni.

Existau puține șanse ca automobilistul să-și manifeste curiozitatea în fața a ceea ce părea un accident de circulație. În caz contrar, cei patru aveau argumente puternice să-l facă să-și continuie drumul.

Mașina se apropie de ei și văzură că era vorba de un vehicul de teren. Acesta încetini, și în loc să-și continue drumul, opri lângă corpul întins pe șosea. Imediat, șeful comandoului, Swetozar Plasnici strigă spre unul din însoțitori:

— Spune-i prostului s-o șteargă!

În vocea lui nu se simțea urmă de neliniște. Membru al "Specijalna Dejstva", Departamentul Afacerilor Secrete din cadrul RDB, poliția secretă care controla cu o mână de fier populația sârbă, grație puterilor nelimitate acordate de către Slobodan Miloșevici, nu-i era frică de nimic.

Mașina de teren se opri și din ea sări un bărbat. Polițistul de la RDB îi lumină fața cu lanterna, dar nu avu timp să deschidă gura.

— Ce se întâmplă aici? întrebă necunoscutul, pe un ton sec, plin de autoritate.

Polițistul rămase cu gura căscată. Fasciculul lanternei lumină un chip energic, împodobit cu o mustață stufoasă. Bărbatul purta o ținută de luptă, cu aparat de radio-emisie pe umăr și pistol la centură. Cele patru barete aurii de pe umeri dovedeau că era vorba de un maior al armatei iugoslave. Pentru a elimina orice îndoială, pe parbrizul mașinii era lipit un triunghi albastru având în interior literele VJ, prescurtarea de la Voiska Jugoslavenska, armata iugoslavă, semn că mașina era un vehicul civil rechiziționat de armată.

Ultima persoană pe care se așteptau să o vadă trecând pe acolo.

* * *

Polițistului îi reveni în sfârșit graiul.

— Ei, a avut loc un accident, pretinse el, iar noi facem constatarea.

Ofițerul iugoslav îl privi cu un aer semeț, lipsit de blândețe.

— Cine sunteți? Nu faceți parte din Miliție?

Fără să aștepte răspunsul, scoase de la centură o lanternă și lumină trupul celui întins pe șosea, mașina la volanul căreia se afla un alt polițist și apoi chipul interlocutorului.

— Cel de la volan a cauzat accidentul? De ce nu coboară?

Întinse mâna cu palma în sus.

— Documentele, vă rog.

Chiar în acel moment apăru Swetozar Plasnici. Înțelesese cine le punea bețe în roate. De mai bine de o lună, în Iugoslavia fusese decretată starea de război și armata devenise șeful suprem în materie de securitate. Nici măcar atotputernicul RDB nu-i putea ține piept, așa că îi întinse umil documentul barat cu tricolor ofițerului superior. Acesta îl examină rapid, cu o expresie de dispreț întipărită pe chip. RDB și armata se detestau reciproc. Îi înapoie documentul și lumină din nou trupul întins în mijlocul șoselei.

— El cine e? Aduceți-mi actele.

— Nici o problemă! îl asigură grăbit Swetozar Plasnici, sigur că Richard Lord era mort.

Adjunctul lui îi scotoci buzunarele și îi duse respectuos maiorului pașaportul victimei. Acesta tresări surprins.

— Bine, dar e un străin! Și încă un diplomat, membru al unei organizații internaționale! Ce caută aici?

— Domnule maior, răspunse Swetozar Plasnici pe un ton plin se subînțeles, suntem în misiune...

Ofițerul nu apucă să răspundă. Rănitul scoase un geamăt slab, făcându-l pe maior să tresară și să spună cu o voce furioasă:

— Nu e mort! Credeți că țara noastră nu are deja o reputație proastă? Călcați un străin, și mai mult, refuzați să-i acordați ajutor! Trebuie transportat imediat la spital.

— Asta voiam să facem, răspunse polițistul.

Urletul continuu al unei sirene îi acoperi câteva clipe vocea. Se încheiase alarma. La nord, cerul rămăsese înroșit. Pancevo ardea în continuare.

— Mă ocup eu, spuse sec maiorul.

Chemă prin radio centrala și ceru legătura cu cel mai apropiat spital. Peste câteva clipe, îi spuse polițistului:

— Vă puteți continua misiunea, ambulanța e pe drum.

— Și dumneavoastră sunteți în misiune, protestă polițistul de la RDB. Avem noi grijă de el până atunci.

— Nu mă grăbesc. Ocupați-vă de rănit. Întindeți-l și sprijiniți-i capul.

Doi polițiști se supuseră în grabă. Swetozar Plasnici fierbea în sinea lui, cuprins de o furie neputincioasă. Tăcerea grea era tulburată doar de gemetele rănitului. Maiorul se aplecă și el, ajutându-i pe polițiștii care se mișcau cu încetineală. Lanterna ofițerului lumină o baltă mare de sânge care se lățea în continuare în jurul capului rănitului.

— Are o fractură de craniu, diagnostică el.

Se ridică și se îndreptă spre mașină, sprijinindu-se cu spatele de ea.

Mai multe minute se scurseră în aceeași tăcere grea. Swetozar Plasnici, care stătea în spatele maiorului, se abținea cu greu să nu-i tragă un glonț în ceafă, dar nici măcar el nu putea asasina un ofițer al armatei iugoslave, fără să se asigure astfel de un drum gratuit spre plutonul de execuție.

În sfârșit se auzi urletul sirenei unei ambulanțe, venind dinspre Kneza Miloza. O luă pe un drum greșit și fu nevoită să meargă cu spatele până în dreptul corpului rănitului. Din mașină coborâră doi infirmieri și un medic. Acesta se aplecă asupra victimei, examinând-o rapid.

— Are o fractură de craniu, confirmă el. E grav.

Cu mișcări precaute, infirmierii urcară rănitul pe targă, ducându-l la ambulanță.

— De la ce spital veniți? întrebă maiorul.

— Dragisa Misovici. Îl ducem imediat la neurologie.

— Foarte bine, grăbiți-vă.

Notă cu grijă într-un carnețel numele rănitului și i-l dădu infirmierului. După ce ambulanța se îndepărtă, făcu un pas spre Swetozar Plasnici.

— Arătați-mi încă o dată actele, ceru el.

Polițistul se execută fără să protesteze. Ofițerul îi notă numele și seria buletinului de identitate, apoi i-l dădu înapoi.

— Sunt maiorul Esad Vucovici, spuse el, de la Statul Major al armatei a III-a. Vă voi face responsabil de tot ce se va întâmpla de acum încolo.

Fără să aștepte răspunsul, se răsuci pe călcâie și se urcă în mașină, pornind imediat.

Swetozar Plasnici îi salută plecarea cu un potop de înjurături. Ticălosul îl făcuse să eșueze!

— Nemernicul ăla nu mai are mult de trăit, afirmă unul dintre subordonați. Era deja pe jumătate mort.

— Ia-i mașina din parcare și du-o pe strada Kneza Miloza, ordonă Plasnici. Găsește pe cineva de încredere să se ducă la Miliție și să spună că a dat pește el din cauza întunericului. Nu mai avem ce face aici.

Trebuia să ascundă cu orice preț incidentul.

* * *

Jaqub Fikli reuși să ridice capul atunci când auzi ușa deschizându-se. Erau cei doi polițiști care îl arestaseră cu două zile înainte în patiseria lui orientală, când se întorsese dintr-o misiune de reperare ordonată de legătura lui, misiune în care, din nefericire, făcuse niște fotografii... De atunci, zăcea legat de scaunul de lemn, în subsolul unui imobil rechiziționat de Secția de contraspionaj a RDB. Îl bătuseră întâi cu bâtele, cu boxurile și cu o batac de base-ball, zdrobindu-i un genunchi, apoi urmase supliciul electricității, într-o manieră de o barbarie indescriptibilă.

Două fire legate la o priză și terminate cu niște ace îi fuseseră înfipte unul într-un braț iar celălalt în sex, apoi începuseră întrebările, de fapt una singură, repetată la infinit:

— Pentru cine lucrezi, *shiptar*[1] nenorocit?

Jaqub Fikli nu avea cum să le spună asta, dar cu chipul zdrobit și scuturat de șocurile electrice, mărturisise locul și ora întâlnirii. Nu era un erou, doar un mic negustor încercând să-și rotunjească afacerile, în dauna dușmanilor lui ereditari.

Polițistul masiv, cu țeasta rasă, se proțăpi în fața lui, surâzând cu răutate.

— Bravo! Nu ne-ai mințit, era acolo!

Jaqub Fikli simți că îi vine inima la loc. Suferințele lui luau sfârșit. Spera să se întoarcă la patiserie, să-și liniștească nevasta, așa cum îi promiseseră călăii. Tresări, simțind ceva rece încolăcindu-i gâtul și scoase un bolborosit înăbușit când

1. Apelativ folosit de sârbi pentru desemnarea albanezilor din Kosovo, de la numele albanez al Albaniei — Shipteria (n.a.)

cablul subțire de oțel îl sugrumă. Ochii i se umplură de lacrimi. Al doilea polițist, stând în picioare în spatele lui își duse la capăt misiunea, lent și sadic... Oțelul pătrunse și mai tare în carne, sufocându-l.

Bărbatul masiv din fața lui se aplecă spre el, privindu-i cu satisfacție mimica disperată.

— *Shiptar* ticălos, prietenii tăi din NATO nu vin să te salveze? Erau destul de aproape adineauri.

Jaqub Fikli lupta în van cu gura deschisă contra asfixiei. Într-un ultim spasm disperat, auzi ca prin vată vocea sarcastică a polițistului.

— Îmi pare rău! E război, ar fi trebuit să te împușcăm în cap, dar trebuie să economisim munițiile.

* * *

Richard Lord privi fundațiile parcului Savski, singura lui priveliște de zece zile. Pavilionul de neurologie al spitalului Dragisa Misovici se afla la marginea cartierului rezidențial Dedinje, acolo unde locuia Slobodan Miloșevici și unde erau cele mai multe dintre ambasade, în inima Belgradului, între bulevardul Mira și bulevardul Teodora-Drajzera. Unul dintre cele mai plăcute cartiere din oraș. Britanicul ocupa o cameră curată dar austeră, la etajul unu al pavilionului.

Nu-și aducea aminte nimic din primele zile, apoi memoria îi revenise progresiv. Trăi din nou întâlnirea cu polițiștii, tentativa de fugă și șocul loviturii de asfalt. După aceea urma un gol. Își revenise la viață în acea cameră. Ceva îl intriga: de când își recăpătase cunoștința, nu venise nimeni să-l interogheze, poliția nu-și manifesta prezența, nu i se furase nimic, nici măcar bricheta Zippo care îi purta noroc. Asistenta lui de la Comisariatul pentru refugiați îl vizitase, dar nu-i relatase nici un incident suspect. Dușan Velaci venise și el, aducând o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne alb 1994 pentru a-i sărbători însănătoșirea, la fel și Branca Noukovici, cu care împărțea apartamentul.

Singurul element bizar era faptul că infirmiera îl trata cu o deferență ieșită din comun și îi mărturisise într-o dimineață că cineva de la Statul Major al armatei a III-a iugoslave se interesase de el. Nu-i venea în minte cine putea fi persoana...

Chirurgul îl asigurase că fractura nu avea să lase sechele. Peste o săptămână putea părăsi spitalul; o ambulanță avea să-l conducă la avionul de Budapesta. Simțindu-se mai bine, Richard Lord începea să-și pună multe întrebări. Cum ajunseseră polițiștii la locul de întâlnire cu Jaqub Fikli? Cine îl adusese la spital? De ce îl lăsau în pace? Se părea că îl așteaptă să iasă din spital ca să se ocupe de el. Nu avea decât un gând: să ajungă la Marbella, unde mama lui avea o proprietate, și să rupă orice legătură cu Serviciul de informații. Destinul îi dăduse un avertisment pe care nu voia să-l ignore.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de urletul modulat al sirenelor: o nouă alarmă. Peste cîteva clipe, auzi pași grăbiți pe hol și Milana, infirmiera, băgă capul pe ușă.

— Totul e în regulă? întrebă ea neliniștită.

— Sigur, sigur, o asigură Richard Lord.

Milana murea de frică în timpul bombardamentelor. Îi povestise că acasă la ea se spărsese toată faianța din bucătărie și se fisurase tavanul, atunci când vizavi de ea fusese bombardată o cazarmă abandonată de cinci ani.

Richard Lord îi surâse liniștitor și ea închise ușa. Nu avea nici un motiv să se teamă. NATO nu bombarda spitalele.

Capitolul II

Un Rols-Royce "Silver Spirit" opri lin în fața aerogării nou-nouțe din Budapesta. Elko Krisantem coborî imediat și luă valiza stăpânului lui, prințul Malko Linge, căutând un cărucior. În momentul în care Malko ieși și el din mașină, portiera din spate a unui Pontiac cu geamuri fumurii se deschise și apăru un bărbat înalt și ciufulit, purtând un costum gri șifonat. Se îndreptă spre Mako și îl abordă cu un surâs.

— Sunt Kevin Hunter. Ați ajuns repede...

Malko îi strânse mâna. Kevin Hunter era șeful agenției CIA de la Budapesta. Un post liniștit, Ungaria, fost membru al Pactului de la Varșovia, întrând de curând în NATO. Elko Krisantem se întoarse cu căruciorul pe care pusese bagajele lui Malko, apoi se îndepărtă cu discreție și demară imediat.

— N-a prea fost circulație, explică Malko. Acum ce facem?

— Veniți în mașina mea, îi propuse americanul. Cel care trebuie să vă ducă la Belgrad nu a sosit încă.

Șoferul aștepta la volanul Pontiacului. Ieși din mașină în momentul în care cei doi se instalară și rămase pe trotuar fumând o țigară. Cerul era acoperit și căldura sufocantă. Drumul de la Liezen nu-i luase lui Malko mai mult de două ore. O lăsase pe Alexandra la castel pregătindu-se să recepționeze câteva piese noi de mobilier, comandate la decoratorul lui parizian, Claude Dalle.

— Aveți viză? îl întrebă Kevin Hunter.

— Da. A durat o săptămână.

Cu zece zile înainte, șeful agenției CIA de la Viena îi ceruse să obțină o viză pentru Iugoslavia, sub acoperirea de jurnalist. Malko se adresase imediat unui vechi prieten, director al cotidianului *Kurier*, care îi mai făcuse în trecut un serviciu asemănător. Înarmat cu o acreditare în bună regulă, se dusese la consulatul Republicii Federative Iugoslavia de la Viena. Austria

nu lua parte la operațiunea "Forța aliată", și nu avea motiv să întâmpine vreo problemă...

— Bine, aprobă Kevin Hunter.

Principalul fusese realizat.

— Am cerut viza pe numele meu adevărat, sublinie Malko. SDB este probabil la curent. Sunt cunoscut în Iugoslavia.

În urma sejurului anterior la Belgrad își făcuse numai "prieteni" în capitala iugoslavă. Kevin Hunter înlătură obiecția.

— În acest moment sunt total dezorganizați. Apropo, SDB se numește acum RDB, preciză el, și nu se mai ocupă de vize. Ministerul de Externe le eliberează. În plus, iugoslavii sunt foarte "prudenți" cu noi. Ne menajează de frică să să nu se trezească bombardați și mai tare.

— Au parte de destule bombe și așa, remarcă Malko.

De mai bine de o lună, bombardierele NATO revărsaseră un șuvoi de bombe deasupra Serbiei și a provinciei Kosovo.

— Beți ceva? îi propuse Kevin Hunter.

În bancheta din spate era încastrat un mic bar.

— Nu, mulțumesc, spuse Malko.

Americanul își turnă puțin Defender "Very Classic Pale" cu câteva cuburi de gheață.

— Încă nu știu de ce trebuie să mă duc în Serbia, remarcă Malko. Rezidentul de la Viena pretinde că nu e la curent cu nimic.

— Așa este, confirmă Kevin Hunter. Este vorba despre o misiune "ermetică". Cu cât sunt mai puțini la curent, cu atât mai bine.

Malko aruncă o privire la ceasul marca Breitling Crosswind. Era amiază. Mai avea încă timp. De când cu embargoul, aeroportul de la Belgrad era închis. Pentru a ajunge în capitala iugoslavă trebuia să treacă prin Croația, pe la Zagreb, fie pe la Budapesta, traversând Ungaria și Voivodina în șase ore.

— *Eu* pot să știu? întrebă el cu o urmă de ironie.

Kevin Hunter schiță un zâmbet, scoase un pachet de Gauloises blondes din buzunar, și aprinse o țigară cu bricheta Zippo împodobită cu blazonul CIA, suflând fumul.

— Văd că v-ați păstrat simțul umorului, remarcă el. Iată despre ce e vorba: preluăm o afacere începută de verii noștri britanici... Știți că această țară i-a interesat întotdeauna, și că au făcut o fixație pentru Miloșevici.

— Nu este un personaj prea simpatic, remarcă Malko. Vor să-l dea jos de la putere?

— Nu, spuse rece americanul. Să-l ucidă. Au mână liberă din partea autorităţilor politice din Marea Britanie, inclusiv din partea lui Tony Blair. Au mai încercat în 1992, în perioada în care Miloşevici încă mai călătorea în străinătate, punând la punct o operaţie de manipulare la Geneva, numai că elveţienii au prins de veste şi le-au pus în vedere să-şi desfăşoare planurile murdare în altă parte... De atunci, Slobodan Miloşevici nu a mai părăsit Iugoslavia, aşa că s-au hotărât să îl elimine chiar la Belgrad...

— Punând la cale un complot?

Kevin Hunter surâse.

— Nu, ceva şi mai brutal. O minte creaţă de la MI6 a avut o idee genială. Aveau la Belgrad de mai multe luni un "clandestin" care lucra sub acoperirea unei organizaţii non guvernamentale. Un anume Richard Lord, ataşat la Comitetul pentru refugiaţi sub identitatea unui venezuelean, Richardo Lama. Sunt foarte buni, când e vorba de asemenea penetrări. Acest tip are o acoperire beton, experimentată în diverse ţări. Înainte de începerea bombardamentelor, i-au cerut să prezentând interes pentru loviturile aeriene.

— Muncă de Sisif! remarcă Malko.

Americanul bău cu evidentă plăcere o înghiţitură din paharul cu Defender.

— Oh, a pus la punct o echipă de informatori recrutaţi pe plan local, care bat tot oraşul şi adună informaţii. El doar trimite datele. Cât timp ambasada Marii Britanii a funcţionat, informaţiile erau transmise printr-un sistem de cutii poştale false funcţionarilor ambasadei. După aceea, s-a folosit de telefonul mobil, la care schimbă cartela de fiecare dată.

— Nu văd legătura cu Miloşevici...

— Nu, dar asta le-a dat o idee "verilor" noştri. Nu dispun în fiecare zi de bombardiere sau de rachete pentru misiuni clandestine. Trebuie doar să ştie unde se află Slobodan Miloşevici într-un anume moment şi într-un interval de timp determinat, ca să-l facă zob sub o ploaie de rachete şi să regleze definitiv problema politică a Serbiei...

O analiză extrem de fină a situaţiei...

— Probabil că-şi petrece viaţa într-un buncăr de beton, la douăzeci de metri sub pământ! remarcă Malko. O bombă atomică ar trebui.

— Nu ştiu dacă "verii" noştri ar merge până acolo, zise prudent Kevin Hunter, dar după informaţiile transmise de Richard Lord, Miloşevici îşi schimbă frecvent domiciliul, şi nu locuieşte niciodată într-un bloc... Nu demult le-a scăpat, după ce îi pulverizaseră vila oficială de pe strada Uzicka, în cartierul Dedinje. Vizaseră bine: racheta de croazieră a pătruns prin plafonul dormitorului. Dacă Miloşevici şi soţia lui s-ar fi aflat acolo, i-ar fi cules de pe pereţi, numai că a existat un decalaj de douăzeci şi patru de ore... Informaţia venea de la Richard Lord. Se pare că Miloşevici a fost foarte şocat. Nostim e că avem de a face cu un cuplu foarte unit. Pui mâna pe unul, îl prinzi şi pe celălalt.

— Bravo! zise Malko, dar de ce trebuie să intervin eu? Richard Lord se descurcă foarte bine.

— Se descurca, sublinie serios Kevin Hunter. Idiotul a fost tăvălit de o maşină şi se află la spital cu o fractură de craniu. Chirurgii sârbi l-au salvat, dar este scos din joc pentru o bună bucată de vreme. Pentru că "verii" noştri nu au pe nimeni altcineva la Belgrad, ne-au întrebat dacă nu cunoaştem noi pe cineva...

— Şi acel cineva sunt eu, conchise Malko.

Nu era prea fericit că urma să se arunce în gura lupului. După atâtea bombardamente, sârbii se temeau de orice.

— Adevărat, recunoscu Kevin Hunter. Avantajul e dublu. Mai întâi, dacă scăpaţi lumea de ticălosul de Miloşevici, dumneavoastră vă vor reveni onorurile. Apoi, dacă noi şi nu "verii" noştri vom duce la capăt această ispravă, la Langley vor fi focuri de artificii.

Mereu rivalitatea dintre servicii. Văzând lipsa de reacţie a lui Malko, americanul insistă:

— În plus, veţi profita de munca lui Richard Lord care a pus la punct o reţea de informatori serioşi, într-un mediu în care se accede foarte greu. E amuzant, nu-i aşa?

— Îi cunoaşteţi?

— Nu pe toţi, desigur. Richard a pomenit de un anume Duşan Velaci, un arhitect care se învârte în cercurile puterii şi

care a lucrat la mai multe rezidențe ale lui Miloșevici. Cu ajutorul lui a fost aproape strivit pe strada Uzicka.

— Aproape, sublinie perfid Malko.

— Data viitoare va fi definitiv, afirmă americanul, debordând de optimism. Richard vă va informa asupra coordonatelor celorlalte "surse" ale sale.

— Unde îl pot găsi?

— La spitalul Dragisa Misovici, în pavilionul de neurologie. Din fericire, e conștient. Nu vă duceți direct acolo. Richard locuia în același apartament cu o anume Branka Noukovici, care nu s-a mutat. Duceți-vă la ea, dându-vă drept un vechi prieten al lui Richard. Vă va conduce la el. (Surâse pieziș.) S-ar putea să vă placă: se pare că e o roșcată formidabilă.

Totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

— Sunteți sigur că în ciuda activității sale, Richard Lord n-a fost reperat de serviciile sârbe? îl întrebă Malko.

Kevin Hunter își termină băutura dintr-o înghițitură.

— Absolut! Altfel l-ar fi arestat de mult.

Se întrerupse arătându-i un Polo alb cu o plăcuță de înmatriculare cehă, galbenă pe fond albastru, care oprise în fața lor.

— Iată-l pe Sașa Ilici. Vă va duce la Belgrad.

— Cine e?

— Un emigrant sârb care locuiește la Praga. Încă una dintre "cuceririle" verilor noștri. Transportă persoane între Belgrad și Budapesta, pentru cinci sute de mărci germane de transport, făcând pe deasupra contrabandă cu țigări. El vă va duce acolo, și vă va scoate din Iugoslavia la momentul potrivit. Din cauza deplasărilor constante, servește și drept curier. Duceți-vă. Aveți aici toate cele necesare.

Îi întinse lui Malko un plic gros, nesigilat, din hârtie cafenie. Malko zări niște teancuri albastre de bancnote de o sută de mărci, o foaie albă de hârtie și un recipient cu spumă de bărbierit!

— Acolo sunt zece mii de dolari în mărci germane, îi explică Kevin Hunt. Este singura monedă care are căutare. Cărțile de credit nu mai sunt acceptate. La nevoie, Sașa vă va aduce fonduri suplimentare.

— Și spuma de bărbierit?

— Puneți-o în trusa de toaletă. Este un revelator. Pe această foaie albă sunt niște informații: numerele de telefon

unde mă puteți găsi și numele celor care vă pot ajuta, împreună cu modalitățile prin care îi puteți găsi. O sârboaică, Desa Dimitrievici, mai vechi informator al nostru la Belgrad și un preot ortodox, Ratko Obradovici, un oponent înverșunat al lui Miloșevici. E de ajuns să vaporizați spuma peste hârtie și textul apare în câteva minute. Un alt cadou din partea "verilor" noștri.

— Ce ne-am face fără ei, suspină Malko.

Kevin Hunter nu-i aprecie spiritul.

— Nu fiți ironic, zise el, sunt profesioniști.

— Rețeaua logistică e slabă, remarcă Malko.

— Îmi pare rău! Am fost nevoiți să evacuăm agenția din Belgrad după ruperea relațiilor diplomatice... Veți recupera însă rezultatele muncii lui Richard Lord. Mai ales, nu uitați: numele lui este Richardo Lama! Mult noroc.

Malko ieși din Pontiac și se îndreptă spre VW Polo alb.

Un bărbat tânăr și atletic, cu ochelari întunecați, îl aștepta, sprijinit de mașină. În momentul în care Malko se apropie, îi luă vechea valiză Vuiton de pe cărucior și îi surâse călduros.

— Bună ziua. Sunt Sașa Ilici. Aveți pașaportul în ordine?

— Absolut, confirmă Malko.

— Atunci, să mergem! Vom ajunge la Belgrad între nouă și zece, dacă nu pierdem prea mult timp la frontieră.

Malko se instală lângă el. Pe bancheta din spate zăceau îngrămădite o groază de lucruri: sticle de coniac Otard XO, altele de Defendre "Succes" și mai multe pachete de țigări, majoritatea Gauloises blondes.

— La Belgrad, explică Sașa surâzând, țigările sunt foarte scumpe și nu se găsesc nici franțuzești, nici americane veritabile.

Mașina era climatizată și Malko se destinse repede, învingându-și puțin neliniștea. Nu-i plăcea să preia din mers o afacere...

* * *

Pusta maghiară aridă defila prin fața lor de două ore. Peisajul era înveselit doar de câteva târfe, care înfruntau curajoase soarele de plumb, îmbrăcate doar în costume de baie, deși marea era la câteva sute de kilometri distanță. Totul

avea un aer suprarealist! Fetele aveau cu ele chiar și prosoape de baie. Bucuria șoferilor.

Sașa încetini și îl anunță:

— Am ajuns la frontieră.

Trecuseră de Tompa, ultimul sat unguresc, care nu părea să aibă decât stații de benzină. Se formase deja un șir lung de mașini și o coadă la fel de mare, la care stăteau, așteptând să treacă frontiera în căutare de provizii, oameni din Subotica, orașul sârb cel mai apropiat. Înaintând metru cu metru sub soarele de plumb, Sașa și Malko își așteptau răbdători rândul. Peste o jumătate de oră se aflau în zona neutră dintre Ungaria și Iugoslavia. De partea cealaltă, la coada spre Ungaria, polițiști în uniforme cenuși făceau controale prin sondaj.

— Dați-mi pașaportul, îi ceru Sașa Ilici, și dispăru în biroul poliției iugoslave.

Peste douăzeci de minute, apăru, escortat de doi polițiști. Văzându-i îndreptându-se spre el, lui Malko începu să-i bată inima mai tare. Se afla deja în Iugoslavia, și dacă era reperat, risca să nu mai plece de acolo decât peste câțiva ani. Sașa deschise portiera. Își scosese ochelari și părea neliniștit.

— A apărut o problemă, îl anunță el. Veniți.

Malko ieși din mașină. Avea un nod în gât, dar se sili să surâdă.

— Ce problemă? întrebă el.

— Consulatul de la Viena nu a menționat pe viza dumneavoastră punctul de trecere a frontierei. Trebuie să vă întoarceți acolo și să obțineți această specificație.

Ușurat, Malko fu gata să izbucnească în râs. Hotărât lucru, birocrația comunistă era incorigibilă. Cei doi polițiști, cu un aer sever, se îndepărtaseră.

— Nu există o soluție mai simplă? întrebă Malko.

Sașa spuse pe un ton scăzut:

— Sunteți dispus să plătiți două sute de mărci germane?

— Desigur.

— OK. Lăsați-mă pe mine să mă ocup de asta.

Se alătură polițiștilor, și avu loc o discuție animată. Într-un final, se întoarseră la biroul poliției de frontieră. În câteva minute, Sașa Ilici ieși de acolo cu un aer radios și îi întinse pașaportul lui Malko.

— Am reușit cu o sută cincizeci, îl anunță el triumfător.

Un preț destul de scump pentru cineva care se arunca direct în gura lupului. Douăzeci de minute mai târziu, traversau Subotica, străbătând Voivodina, la fel de plată ca Ungaria, cu ferme întinse și sate puține. Circulația era aproape inexistentă.

— Ocolim Novi Sadul, îl anunță Sașa, toate podurile au fost distruse de bombardamente.

Puțin mai destins, Malko privi cu interes peisajul. Viața părea să decurgă normal, pe câmp erau tractoare, și nimic nu părea distrus. Se aflau încă la o sută de kilometri de Belgrad când îi prinse noaptea. Malko avu atunci pentru prima oară o senzație bizară: nicăieri în jur nu se zărea nici o lumină, de parcă s-ar fi aflat pe lună! O țară moartă. Chiar și satele erau cufundate în întuneric.

— Aici nu mai există electricitate, îi explică Sașa. Centrala de la Becej a fost bombardată.

Malko privi cerul întunecat pe care începuseră să răsară stelele. Totul părea atât de liniștit. Nici un semn de război, și totuși...

* * *

Farurile mașinii își croiau drum printr-un întuneric dens, lipsit de orice sursă de lumină. În lipsa oricărui punct de reper, călătoria îi dădea lui Malko o senzație de amețeală. Fasciculul luminos baleie câțiva soldați în ținută de camuflaj și mașina țâșni cu toată viteza pe un pod imens, cu două benzi de circulație separate de linii de cale ferată.

— Trecem Dunărea, îl anunță Sașa Ilici.

Podul de la Krnjanka era singurul care trecea peste fluviu, făcând legătura între Novi Sad și Smederevo!

— Cum de nu l-au bombardat? întrebă Malko.

Sașa Ilici ridică din umeri.

— Nu știu. Dacă l-ar fi distrus, am fi încurcat-o!

Peste câteva clipe, ajunseră pe malul sudic al Dunării. În sfârșit, câteva lumini! Polițiștii opreau anumite mașini, dar le lăsau să treacă. După aceea, beznă totală.

În lumina farurilor, întunericul părea un zid compact, de parcă rulau într-un spațiu virtual... Malko realiză că intrau în Belgrad. La viraje, farurile luminau imobile cufundate în obscuritate. Zări apoi un grup compact de oameni într-o stație

de tramvai. Nemișcați, înțepeniți parcă, fură înghițiți imediat de întuneric. Cu toate acestea, de când intraseră în oraș, nu văzuseră nici autobuze, nici tramvaie.

— Transportul în comun e aproape inexistent seara, explică Sașa. Oamenii așteaptă totuși, sperând să nu se întoarcă pe jos acasă.

Brusc, Mlko remarcă un alt lucru straniu: semafoarele nu mai funcționau, de parcă s-ar fi aflat într-un oraș abandonat. Întâlniră doar un taxi, care rula cu viteză. Malko încerca să se orienteze în acel oraș pe care îl cunoștea totuși bine, dar avea senzația că se află într-un acvariu umplut cu cerneală neagră... Mașina străbătea o stradă în pantă. Realiză atunci că traversaseră Belgradul și se îndreptau spre Sava, râul care separa orașul vechi de Novi Beograd, cartierele cele mai noi. Distinse vag structura metalică a unui pod.

Mijind ochii, căută cu privirea luminile din Novi Beograd, pe care îl știa plin de blocuri. Nimic, doar o întindere întunecată. Sașa coti la dreapta. Trecuseră râul. În stânga lor trebuia să fie hotelul *Intercontinental*. Părea că se evaporase. Cerul se mai limpezise și Malko distinse, undeva în stânga drumului, un turn imens neluminat, care semăna cu o construcție de ficțiune.

— Este fostul sediu al partidului comunist iugoslav, spuse Sașa Ilici, acolo unde se afla postul de radio al doamnei Miloșevici. Totul a ars. Turnul a fost lovit de șapte rachete. *Hyatt* e în stânga. Am ajuns.

Orbecăind și agățându-se de balustradă, Malko recunoscu în sfârșit intrarea hotelului. În interior era lumină! Înainte de a coborî, Sașa Ilici îi strecură în mână o hârtie.

— Acestea sunt numerele mele de telefon mobil, unul din Ungaria și celălalt din Iugoslavia. Când luați legătura cu mine, spuneți că aveți nevoie de Gauloises blondes. Toată lumea știe că fac trafic cu țigări.

Malko avu un șoc intrând în holul puternic luminat, așa cum îl cunoscuse cu trei ani în urmă. La recepție îl aștepta un plic pe numele lui, împreună cu cheile unei mașini închiriate, un Opel Astra roșu. Sașa îi spuse că o putea găsi în parcarea exterioară. Fu cazat într-o cameră climatizată, la etajul șapte, ale cărei ferestre dădeau spre turnul distrus, un adevărat memento al pericolului. *Hyatt*, o adevărată oază de securitate în orașul fără viață, avea generator de curent propriu, clienții lui fiind ziariștii străini.

Malko rezistă tentației de a rămâne în cameră. Scoase foaia de hârtie dată de Kevin Hunter, și vaporiză peste ea spuma de bărbierit, notând apoi cele câteva cuvinte: Richardo Lama, strada Sara Lazara 15, etajul doi.

Se uită pe hartă. Era în centru. Aruncă o privire la ceas: era zece. În vremurile normale, Belgradul ar fi fost plin de animație. Se asigură că avea la el bricheta Zippo, pe care era gravat blazonul lui, și coborî.

* * *

Opelul roșu era în parcare, cu rezervorul plin. Peste câteva minute, Malko traversă din nou podul Bratsvo. Concentrându-se ajunse pe strada 7 iunie, parcă mașina și își continuă drumul pe jos, ghidându-se cu greutate prin bezna adâncă. De abia peste douăzeci de minute reuși să găsească imobilul. Aprinse bricheta, luminând panoul interfonului și văzu două nume: R. Lama, cu caractere latine, și Branca Noukovici, cu caractere chirilice. Apăsă pe buton și așteptă aproape un minut până cînd o voce de femeie spuse:

— Ce doriți?

— Sunt un prieten al lui Richardo, zise imediat Malko în engleză.

Urmă o tăcere lungă, apoi vocea întrebă surprinsă:

— Richardo? Cine sunteți? Ce căutați aici la o asemenea oră?

— Tocmai am sosit la Belgrad, explică Malko. Îmi cer scuze că vă deranjez. Sunteți Branca Noukovici?

— Da, eu sunt. Bine, urcați. La etajul doi.

Auzindu-și numele, părea că se mai liniștise. Mecanismul ușii bâzâi și Malko intră într-un mic hol. Nu exista automat de lumină, iar ascensorul era defect. Urcă pe scări, luminându-și drumul cu bricheta. Ajunse la doi, și văzu o ușă deschisă. În spatele ei zări o încăpere luminată de lumânări. Simți mai întâi mirosul unui parfum violent, apoi în lucirile tremurătoare apăru silueta unei femei înalte, o roșcată pieptănată cu breton și îmbrăcată într-o rochie de mătase imprimată transparentă, prin care se distingeau sutienul și slipul. Machiajul îndrăzneț o făcea să semene cu o actriță. Îi întinse lui Malko o mână încărcată cu inele și spuse cu o voce spartă:

— Bună seara, eu sun Branca. Dumneavoastră?

— Malko Linge. Sunt austriac. Un vechi prieten al lui Richardo. Ce mai face?

Femeia îl privi cu un aer bizar.

— Nu ştiţi ce a păţit?

Malko nu avu timp să răspundă. Urletul modulat al unei sirene izbucni în apropiere. Branca Noukovici scoase un strigăt sugrumat.

— Dumnzeule! Avioanele! Veniţi repede.

Se răsuci pe călcâie şi se repezi în cealaltă cameră. Malko o urmă uluit. Peste tot văzu lumânări. În treacăt, femeia înşfăcă de pe un gheridon un crucifix enorm, apoi se lungi pe podea, lângă un televizor care funcţiona fără sonor şi o tavă pe care se aflau o sticlă şi nişte pahare. Cu spatele lipit de zid şi strângând crucifixul la piept, Branca Noukovici îi spuse pe un ton pierit:

— Puneţi-mi puţin rachiu, mi-e prea frică.

Malko îi umplu un pahar pe care ea îl goli dintr-o înghiţitură, închizând apoi ochii. La lumina lumânărilor, o privi cu atenţie. Bretonul, machiajul foarte pronunţat şi gura roşie îi dădeau un aer de actriţă. Rochia lungă îi descoperea coapsele până sus. Era plină de coliere, inele şi brăţări. Bizară, dar apetisantă. Fata deschise ochii şi îi privi fix.

— Aţi venit să-l vedeţi pe Richardo?

— Da.

— E mort.

Capitolul III

Malko o fixă surprins pe Branca Noukovici, crezând că nu auzise bine. Strângând crucifixul la piept, fata privea stăruitor un portret de femeie agăţat pe perete. O explozie îndepărtată făcu să tremure geamurile pe care erau lipite benzi late de hârtie adezivă. Branca scoase un strigăt ascuţit.

— Dumnezeule! O să murim!

Bomba căzuse la câţiva kilometri distanţă. Malko încercă să ghicească ce obiectiv fusese lovit. Cu crucifixul într-o mână, Branca îi întinse paharul gol.

— Mai vreau!

Malko îi puse o porţie bună din rachiul gălbui, şi ea goli paharul dintr-o înghiţitură, deşi alcoolul era extrem de tare.

— Explicaţi-mi, spuse el, Richardo a murit din cauza accidentului?

— Nu. Spitalul în care se afla a fost bombardat ieri din greşeală. Mai multe bombe au atins pavilionul. Toţi bolnavii şi o parte din personal au fost ucişi. Au scris toate ziarele...

Consternat, Malko nu scoase o vorbă. Era culmea! Un agent al MI6, ucis de bombele NATO. Ironia soartei... Branca Noukovici, cu privirea de nebună şi cu acel crucifix pe care îl strângea la piept, părea extrem de provocatoare. Cu siguranţă că agentul MI6 nu-i încredinţase ei secretele. Se agăţă de ultima speranţă.

— Aţi fost la spital să-i recuperaţi lucrurile?

— N-a mai rămas nimic de recuperat, spuse tristă tânăra. Totul a fost pulverizat. Duşan a fost şi el acolo. Pe el l-au lăsat să intre, dar nu mai rămăsese nimic din camera lui Richardo.

— E îngrozitor pentru dumneavoastră, remarcă Malko.

Branca Noukovici ridica fatalistă din umeri.

— Da, pentru că apartamentul e prea scump pentru mine. Nu voi putea să-l păstrez.

Pentru o îndrăgostită disperată, reacţia ei părea mai degrabă deplasată.

— Nu trăiaţi cu Richardo? întrebă Malko.

— Eram doar prieteni. Nu voia să se afle, dar acum că e mort, nu mai are importanţă. Mie îmi convenea. Sunt pictoriţă şi nu am prea mulţi bani. Proprietarii nu vor fi de acord să scadă chiria. Normal, e foarte luxos, nu? Au adus mobilierul de la Paris, de la un mare decorator, Claude Dalle. Ador acest pat de modă veche, e foarte romantic. Mi-ar fi plăcut o legătură cu Richardo, dar n-a manifestat nici o intenţie...

Tăcu, suspină, şi îşi mai puse puţin rachiu, apoi întrebă:

— Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

— Sunt ziarist.

Ea făcu o mutră dezgustată.

— Ah, da, aţi venit să vedeţi cum cad bombele peste sârbii cei răi. Toată lumea ne detestă...

— Eu nu! o asigură Malko, fără să precizeze că avea nişte amintiri plăcute de la Belgrad, chiar dacă era vorba despre o negresă americană, o croată şi o italiancă...

Branca nu răspunse şi îşi turnă o doză bună de rachiu, umplând un alt pahar pentru Malko. Alcoolul era aspru, ca o vodcă proastă, cu un gust de fructe şi extrem de tare. O explozie şi mai violentă cutremură geamurile. Branca gemu, strânse şi mai tare crucifixul şi îşi mai puse rachiu.

Furios, Malko era frământat de gânduri negre. Nimeni nu putea prevedea că Richard Lord avea să fie ucis de bombele engleze, dar cum avea să continuie ancheta? Mai rămânea Duşan Velaci, prietenul lui sârb, dar britanicul avea cu siguranţă şi alte "surse". Cum să le afle? Poate că ar fi găsit nişte elemente ajutătoare în apartament. Pentru asta, trebuia să se împrietenească cu Branca Noukovici. Încă o surpriză: Malko se aştepta să găsească o amantă, nu o colocatară... De ce îşi complicase Richard Lord viaţa cu o fată ca ea? Tânăra se lungi brusc pe covor, fără să lase crucifixul din mână.

— Ce aţi păţit? întrebă Malko.

— Mă simt mai în siguranţă, murmură ea.

Ghemuită pe covorul chinezesc, cu crucifixul pe piept şi cu sticla de rachiu la îndemână, se chircea şi mai tare. Malko se ridică şi se duse la fereastră. Cerul era întunecat, în afara zonei de sud-vest, luminată de un incendiu puternic. Auzi o sirenă de

pompieri. Belgradul, cufundat într-o beznă adâncă părea că se ghemuise şi el de frică aidoma lui Branca. Se întrebă unde se afla în acel moment Slobodan Miloşevici. Probabil sub câţiva metri de beton...

* * *

Sticla de rachiu se golise şi Branca, întinsă în continuare pe covor, părea moartă, în momentul în care urletul continuu al unei sirene sparse tăcerea. Ca o jucărie mecanică, Branca Noukovici sări în picioare şi strigă:

— S-a terminat! S-a terminat!

Ieşi din cameră făcând piruete ca un derviş, fluturându-şi rochia vaporoasă, şi Malko o urmă, remarcând într-un colţ un superb papagal cocoţat pe o stinghie. Branca începu să danseze în jurul păsării, care bătu din aripi şi clănţăni din cioc, spunându-i lui Malko:

— Nu vă apropiaţi, e foarte rea, nu mă iubeşte decât pe mine.

Ea se apropie şi mai tare de pasăre, cu capul lăsat pe spate şi cu chipul ridicat spre papagal, schimbând o sărutare. Branca mângâie uşor cu limba ciocul care clănţănea de fericire. La un moment dat, Malko avu impresia că fata îşi strecurase limba printre maxilarele cornoase, încercând parcă să excite pasărea.

Scena era atât de senzuală încât simţi că se înfioară! Abandonând papagalul, Branca se îndreptă spre Malko aruncându-i-se râzând în braţe.

Era complet beată.

— Cred că ar trebui să vă las să dormiţi, îi sugeră Malko. E târziu. Ne vedem mâine.

Branca urlă ca o pisică înfuriată că i s-au luat puii.

— Nu! Mi-e frică să rămân singură. S-ar putea să se întoarcă. Uneori bombardează de trei ori pe noapte...

Părul îi căzuse în ochi, făcând-o să semenea cu un terier. Înconjurându-i gâtul cu braţele, se lipi ca o ventuză de Malko... O ventuză călduţă şi cu forme ondulate. Îl privi cu un aer provocator şi îi spuse pe un ton mai potolit:

— Nu vreţi să rămâneţi?

Își lipise pântecul de trupul lui Malko, într-o invitație mută dar extrem e expresivă. Flirtul cu papagalul nu-i fusese de ajuns.

— Pentru că sunteți ziarist, spuse ea brusc, aș putea să vă ajut. Cunosc tot Belgradul.

Malko se pregătea să-i mulțumească, dar buzele groase îi striviră gura, iar limba îmbibată de rachiu i se strecură printre dinți. Branca mergea drept la țintă. Se zbătură o clipă într-o îmbrățișare furioasă, apoi ea se desprinse, spunându-i cu o voce cleioasă:

— Am chef să fac dragoste.

Într-o clipă, își dezbrăcă rochia de muselină, deschizând nasturii de parcă avea patruzeci de degete. Sutienul zbură și el, dezgolind sânii fermi cu sfârcuri aproape negre, aidoma unor obuze. Fu rândul slipului să dispară. Blănița dintre coapse era la fel de roșcată. Branca Noukovici era un produs biologic fără adaosuri chimice, hrănindu-se cu rachiu. Cu dexteritatea unui scamator, se agăță de cămașa lui Malko, apoi de celelalte veșminte, despuindu-l ca pe un iepure de blană. Dintr-un singur elan, căzu în genunchi pe covorul gros de lână și cuprinse membrul bărbatului cu buzele roșii.

Era o femeie care știa cum să vorbească bărbaților.

Malko închise ochii, savurând senzația delicioasă. Escapada lui la Belgrad lua o întorsătură neașteptată.

Câteva minute lungi, liniștea nu fu tulburată decât de zgomotele umede ale felației. Cu conștiinciozitatea unei eleve silitoare, sub privirile dezaprobatoare ale papagalului, Branca îi administră lui Malko un tratament regal. Se ridică dintr-o mișcare, chiar în momentul în care el era gata să ejaculeze, îi strânse sexul cu degetele și îl împinse spre o canapea adâncă. Suspinând satisfăcută, îl încălecă și se lăsă pătrunsă. Bombele îi treziseră libidoul.

— Ține-mă bine, șopti ea.

O apucă de șale și Branca începu o cavalcadă dezlănțuită, frecându-se de pântecul bărbatului cu o viteză halucinantă. Malko se aștepta să vadă sărind scântei... Cu gura deschisă într-un strigăt mut, cu trăsăturile schimonosite, Branca avansa implacabil spre orgasm.

— Da! Da!

Scuturată ca de o descărcare electrică, juisă cu un nechezat de fericire, și se lăsă să cadă pe covor rămânând

ghemuită, într-o atitudine impudică și magnifică: fulgerată de rachiu și de orgasm...

Nu schiță nici un gest până când bărbatul se ridică și se îmbrăcă. Adormise acolo unde se prăbușise. Profitând de ocazie, Malko începu să scotocească apartamentul, explorându-l la lumina brichetei cu blazon. Dulapurile, sertarele, dar nu găsi mare lucru. Richard Lord era un profesionist; nu lăsa nimic la voia întâmplării. Se pregătea să renunțe când zări pe o masă niște foi albe, alături de mai multe plicuri de corespondență deschise, ceea ce îl duse cu gândul la foaia primită de la șeful agenției CIA la Budapesta. Și dacă Richard Lord folosea și el același truc? Luă foile, le împături și le puse în buzunarul sacoului, întorcându-se apoi în living. Branca Noukovici era acolo unde o lăsase. Mâzgăli două vorbe, dându-i numărul camerei de la *Hyatt*, și ieși închizând ușurel ușa.

Străzile erau la fel de întunecate ca înainte de bombardament. Ajunse la *Hyatt* într-un sfert de oră, dar nu întâlni mai mult de două mașini... Holul hotelului era pustiu, cu excepția a doi paznici, care se arătară mirați văzându-l venind atât de târziu. Unul dintre ei îl interpelă:

— Ați fost să vedeți bombardamentele? Unde au lovit?

— Nu, am fost la niște prieteni, îl lămuri Malko.

Ajuns în cameră, despături foile de hârtie și începu să pulverizeze peste prima dintre ele spuma de bărbierit.

Nici un rezultat.

Luă la rând foile, fără succes însă. Stocul de revelator începea să se epuizeze. Mai făcu totuși o ultimă încercare și simți cum i se accelerează pulsul: pe hârtie apăruseră cifre și litere!

* * *

O listă cu nume, adrese și telefoane. În unele cazuri era doar vorba doar de un prenume și un număr de telefon. Micul capital secret al lui Richard Lord. În sinea lui, Malko îl binecuvântă pe agentul MI6 recent dispărut. Cel puțin îi lăsase un punct de plecare, pe care să-l valorifice cu precauție.

Copie rapid numele și numerele de telefon care începeau deja să se șteargă. Primul era un nume cu sonoritate

musulmană: Jaqub Fikli. Locuia pe strada Brankova la numărul 72, în prelungirea podului Bratsvo. Mai notă câteva numere, apoi foaia redeveni albă.

Nu-i mai rămânea decât să meargă la culcare.

Era atât de încordat, în ciuda prestației impecabile a lui Branca, încât adormi cu greu. Se trezi după patru ore de somn frământat. Belgradul strălucea în lumina soarelui. Viața părea normală: tramvaie verzui și prăfuite, multe mașini, pietoni, autobuze. Doar turnul bombardat, de pe bulevardul Lenjinov, cu resturile contorsionate ale antenei, amintea că războiul nu era un joc video.

Pe foaia sa se etalau modest trei nume: Desa Dimitrievici, părintele Ratko Obradovici și Sașa Ilici. Prea puțin pentru a-l ataca pe cel mai puternic om din Serbia. Se hotărî să nu mai piardă timpul și formă numărul lui Desa Dimitrievici, cu toate că ceasul arăta doar opt. Răspunse robotul și lăsă un mesaj. În momentul în care ieșea de sub duș, sună telefonul.

— Sunt Desa Dimitrievici, spuse o voce cântată. M-ați căutat?

— Da, zise Malko. Sunt ziarist. Unul dintre prietenii mei mi-a dat numele dumneavoastră, spunând că sunteți un ghid interpret foarte bun...

Urmă un râs amabil.

— Nu știu! Cine e prietenul dumneavoastră?

— Dieter Ruhe de la *Stern*. Eu lucrez pentru ziarul *Kurier* din Viena. Mă puteți ajuta?

— Pentru câteva zile, cu siguranță. Unde stați?

— La *Hyatt*.

— Bine, ne putem vedea în hol peste o oră.

— Veniți mai bine în camera mea: 627.

* * *

Primul lucru pe care îl observă fură minunații ochi albaștri. Desa Dimitrievici părea la fel de rezervată pe cât era Branca Noukovici de exuberantă și de provocatoare. Un tricou se mula pe sânii mici și ascuțiți, avea trăsături regulate, un surâs timid și purta un jean decolorat. Se așeză ca pe ace, aruncându-i lui Malko priviri furișe. Acesta se hotărî să nu piardă timpul. Era

puțin probabil ca încăperea să fie "sonorizată" dar prefera totuși să nu riște.

— Nu vreți să bem o cafea la barul de jos? îi propuse el.

Vizibil ușurată, Desa acceptă. Era o femeie frumoasă și fragilă, precaută și vulnerabilă. Se întrebă de ce lucra pentru CIA, într-o țară unde acest lucru o putea costa viața. Trebuia să anunțe la Budapesta moartea lui Richard Lord, pentru a afla dacă CIA dorea să-și continuie misiunea.

Înainte de asta, îl sună pe Sașa. Telefonul mobil din Ungaria nu răspunse, dar reuși să-l găsească în Iugoslavia.

— Puteți veni până la mine? întrebă Malko. Nu mai am Gauloises blondes.

— Ne vedem în parcarea hotelului peste o jumătate de oră, îl anunță Sașa.

Malko și Desa coborâră. Cafeaua era delicioasă, iar restaurantul pustiu.

— M-a trimis Kevin Hunter, îi spuse el după ce ospătarul se îndepărtă.

Desa Dimitrievici surâse forțat, afișând o ușoară neliniște.

— Mi-am închipuit. De ce aveți nevoie de mine?

— Nu știu încă, mărturisi Malko. Am nevoie de cineva care să mă informeze asupra obiceiurilor lui Slobodan Miloșevici.

Tânăra clătină din cap.

— E foarte dificil. Nimeni nu îndrăznește nici măcar să vorbească despre asta. Nu iese în lume, nu vede pe nimeni, și își schimbă în permanență domiciliul. Este foarte bine protejat.

— Nu cunoașteți nimeni care să fie în legătură cu el?

— Nu, nu știu pe nimeni.

Părea înfricoșată.

— Numele de Dușan Velaci vă spune ceva?

Desa se încruntă.

— Desigur, este foarte cunoscut. A construit o groază de vile pentru cei din anturajul regimului. Câștigă mulți bani, pentru că se ocupă și de decorarea caselor. Tipii sunt foarte snobi, plătesc o avere pentru mobile aduse de la Paris. Înainte de război, Dușan avea o expoziție de mobilă semnate de Claude Dalle și Romeo. Toți politrucii sunt morți după ele. Știe foarte multe lucruri depre Miloșevici, dar mă îndoiesc că vrea să vă ajute. Profită prea mult de pe urma sistemului. Îl cunoașteți?

— Nu, dar pot intra în legătură cu el.

— Nu se bucură de o prea bună reputație, remarcă tânăra. Se spune că a violat mai multe femei care i-au opus rezistență.

Văzând-o că trage cu ochiul la cartușul de Gauloises blondes, Malko i-l întinse și ea luă imediat un pachet, îl deschise și își aprinse o țigară, cuprinsă de o neliniște vizibilă. Malko îi surâse liniștitor.

— De ce lucrați pentru noi?

— Am nevoie de bani, spuse ea simplu. De nouă ani am o groază de probleme. Am terminat medicina, dar nu am reușit să-mi deschid un cabinet. Trebuia să cer un împrumut, care nu este acordat decât celor care fac parte din partidul socialist sârb, partidul lui Miloșevici, sau din cel al doamnei Miloșevici, Iugoslavia Mare. Dacă aș fi lucrat într-un spital, banii mi-ar fi ajuns doar de mâncare, iar acolo, dacă nu faci parte din sistem, șansele de avansare sunt nule. Așa că am acceptat să lucrez într-un laborator care colaborează cu americanii. Așa m-au contactat prietenii dumneavoastră...

— Vorbiți bine engleza...

— Mulțumesc, spuse ea zâmbind palid, dar câștig doar atât cât să am din ce trăi. Voiam să-mi cumpăr o mașină; locuiesc departe, la capătul cartierului Novi Beograd, iar transportul în comun funcționează prost. Un Jugo la mâna a doua costă însă zece mii de mărci.

— Sper să vă ajut să-i câștigați, spuse Malko.

Desa Dimitrievici îl privi înfricoșată și spuse repede:

— Vreau patru sute de mărci pe zi, și nu accept nimic periculos...

— Ce ați făcut până acum?

— Oh, nu mare lucru, recunoscu ea îmbufnată. Am tradus ziare, am dat informații despre climatul politic și despre zvonuri. Unul dintre prietenii mei se ocupă de o publicație, el îmi furnizează informațiile.

Malko îl blestemă în sinea lui pe Kevin Hunter. Informatoarea lucra fără acoperire.... Devenea promițător. Aruncă o privire discretă la ceasul Breitling Crosswind.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în parcare, spuse el. Mă întorc.

Sașa Ilici îl aștepta fumând o țigară lângă frumosul Polo alb. Când îl văzu pe Malko, luă din mașină un cartuș de Gauloises blondes și i-l întinse cu un gest ostentativ.

— A apărut vreo problemă?

— Da, mărturisi Malko.

Îi explică rapid ce mesaj voia să transmită. Richard Lord era mort, și nu vedea cum putea să-și continuie misiunea.

— Plec imediat la Budapesta să aduc niște japonezi, spuse Sașa. Mă întorc mâine dimineață. Între timp, voi lua legătura cu domnul Hunter, și vă sun ca să vă spun că am țigările.

Plecă în grabă și Malko se întoarse la Desa.

— Oficial, fac un reportaj pentru *Kurier*, explică el. În acest scop, vreau să discut cu un negustor musulman.

— Cunoașteți pe cineva?

— Da, pe Jaqub Fikli. Locuiește pe strada Brankova la numărul 72 și sunt sigur că nu vorbește engleza...

Desa Dimitrievici se ridică.

— Bine, să mergem. Aveți mașină?

Chipul i se lumină.

— Mă lăsați să conduc? Am carnet dar nu am avut ocazia să exersez...

— Vă promit, zise Malko, gata să facă orice pentru a-i obține colaborarea.

De când sosise, în ajun, nu avusese parte decât de decepții. Desa Dimitrievici nu era informatorul ideal pentru o asemenea misiune, știa asta.

Strada Brankova era continuarea directă a podului Bratsvo, urcând spre tunelul săpat pe sub Terazije, în inima unui vechi cartier popular construit deasupra unei piețe. Pentru prima oară, Malko remarcă prezența afișelor gen "țintă". Cercurile concentrice erau peste tot: pe tricouri, pe ziduri, pe insigne. Un alt lucru indicând o situație anormală: din cauza bombardamentelor, vitrinele erau acoperite cu benzi adezive de hârtie maronie. Coborând în Opelul Astra, Malko privi imobilul de vizavi. La numărul 72 se afla o patiserie orientală. El și Desa traversară și intrară în dugheană. Avea o tejghea lungă iar ospătărițele erau toate tinere. Desa se adresă uneia dintre ele.

— Patronul e acolo, spuse ea.

Un tânărul cu chipul brăzdat stătea într-un colț, sub un încălzitor de apă, și ospătărițele îi aduceau notele de plată.

— Întrebați-l dacă se numește Jaqub Fikli, îi ceru Malko lui Desa.

Ea făcu întocmai și Malko ghici parțial răspunsul.

— Jaqub Fikli este tatăl lui, traduse tânăra.

— Unde se află?

De această dată, dialogului fu mai lung. Tânărul părea reticent, pronunțând fraze interminabile, și aruncându-i priviri neliniștite lui Malko. Desa traduse pe scurt:

— Spune că tatăl lui a fost arestat de poliție. Nu știe de ce, poate din cauza bombardamentelor. Cu toate acestea, oamenii nu se poartă prea urât cu ei. Când au început bombardamentele, le-au fost sparte doar vitrinele. Tatăl lui a dispărut însă de aproape trei săptămâni și poliția pretinde că nu știe nimic de el. Nu e ceva neobișnuit... așa că preferă să nu stea de vorbă cu străinii.

Malko avu senzația că îl cuprinde un frig de moarte. Era mai rău decât își imaginase! Ducându-se la informatorul lui Richard Lord, căzuse în capcană. O cursă mortală, din care era prea târziu să poată ieși. Se întoarse, contemplând mulțimea animată și zgomotoasă de pe strada Brankova. Unde se ascundeau agenții RDB care *trebuiau* să supravegheze dugheana? În fiecare moment se aștepta să-i vadă apărând. O mașină se opri în fața patiseriei și Malko, blestemându-și imprudența, se gândi că veniseră după el.

Capitolul IV

În timp ce Desa încheia conversația cu fiul lui Jaqub Fikli, Malko privea înțepenit mașina albă care oprise în fața patiseriei orientale. Un bărbat înalt, cu țeasta rasă și îmbrăcat într-o salopetă albastră, coborî din Jugo și se îndreptă spre pasajul subteran unde negustorii țigani, înșirați ca mărgelele pe ață, așteptau clienții... Incordarea îi scăzu brusc, dar rămânea un lucru de necontestat: informatorul lui Richard Lord fusese arestat, iar *asta* îl neliniștea cel mai tare, chiar dacă era vorba de o coincidență.

Vizitele lui Malko la apartamenul britanicului, apoi la patiseria orientală, erau de ajuns pentru a-i alerta pe cei de la RDB.

— Ce facem? întrebă Desa, după ce ieșiră din dugheană.

— Știți unde locuiește Miloșevici?

Fata surâse ironic.

— *Nimeni* nu știe. Are mai multe rezidențe în cartierul Dedinje. Una dintre ele a fost bombardată, fosta casă a lui Tito. O alta, particulară, se află pe o stradă vecină, numai că polițiștii mișună peste tot. Nu trebuie să zăbovești prea mult acolo, și mai întâi trebuie să treci pe la centrul de presă al armatei ca să te înregistrezi ca ziarist.

— Să mergem! zise Malko, hotărât să-și creeze acoperirea de care avea nevoie. După aceea, ne vom duce la Dedinje.

* * *

Înarmat cu o legitimație de presă tricoloră, Malko își recuperă Opelul din parcarea situată în piața Republicii.

— Vorbiți-mi despre Miloșevici, îi ceru el lui Desa, în timp ce se îndreptau spre Dedinje.

— Este un om foarte ascuns! Are doar doi sau trei consilieri cu care se vede în fiecare zi. Uneori lucrează la "Casa Albă", o rezidență oficială înconjurată de un parc mare, de care nici măcar nu te poți apropia. Nu-și primește vizitatorii niciodată de două ori în același loc. Nu acordă niciodată interviuri. Când vreun ziarist de la Tanjug sau o echipă de la televiziune îl solicită, sunt anunțați în ultimul moment, și o mașină de la RDB vine să-i aducă. Nu știu nici măcar încotro sunt duși...

— E paranoic...

Desa Dimitrievici își strâmbă gura frumoasă.

— Nu, e prudent. Știe că mulți îi vor moartea. Nu are nici un fel de viață publică, se întâlnește doar cu soția lui Mirjana, de care e foarte apropiat. RDB-ul formează un cerc de nepătruns în jurul lui. Vă dați seama, nu primește niciodată doi vizitatori în același timp!

Ajunseseră la capătul bulevardului Mira. Malko se gândi la Richard Lord.

— Unde se află spitalul Dragisa Misovici? întrebă el. Acela care a fost bombardat.

— Aici, pe dreapta. Cotiți pe strada Marinovica. Spitalul este împărțit în două, de o parte și de cealaltă a bulevardului.

În spatele vegetației răscolite a unui parc, Malko zări o clădire lungă complet distrusă, făcută literalmente zob. În mijlocul dărâmăturilor se vedeau paturi strivite și bucăți întregi de zid și săli de baie. Acolo își găsise moartea Richard Lord.

— Sunt obiective militare în jur? întrebă Malko.

Desa Dimitrievici clătină din cap.

— Nu, nimic în afara acestei benzinării.

O modestă stație service, țintă nesemnificativă pentru bombardierele NATO. În rest, numai vegetație. Bizar. Se întoarseră în mica piață și Desa spuse:

— Acolo e strada Uzicka.

Destul de îngustă, strada era mărginită de ambasade și de vile înstărite. Din doi în doi metri, polițiști sau soldați, scrutau bănuitori mașinile.

— Unde se află casa bombardată?

— Nu știu, mărturisi tânăra.

— Întrebați-l pe unul dintre polițiștii care stau de pază.

Se opri în fața ambasadei Turciei și fata coborî geamul

spunând ceva în sârbă. Polițistul răspunse grăbit, făcând un gest elocvent. Desa explică înfricoșată:

— Mi-a spus că nu ne privește și că trebuie să plecăm imediat.

Pe când coborau strada, o mașină alb-albastră a miliției ieși dintr-un gang și porni în urmărirea lor. Desa tresări, pălind brusc.

— Ne urmăresc!

— N-am făcut nimic rău, obiectă Malko.

— Într-o țară normală nu, dar suntem la Belgrad. Nimeni nu vine niciodată în acest cartier.

Adevărat, nu erau nici pietoni, nici mașini, doar polițiști, în fața zidurilor oarbe. Malko ajunse într-un sens giratoriu umbrit de copaci falnici, și o luă pe o stradă paralelă cu Uzicka.

— Nu pe acolo! tresări Desa. E Tolstdjeva, acolo unde se află locuința particulară a lui Miloșevici, în vecinătatea ambasadorului Statelor Unite, la numărul 33.

Malko își urmă totuși drumul, urcând încet panta străzii care părea aidoma celeilalte, având în continuare mașina miliției în spate. Aceleași vile luxoase, aceiași polițiști ostili. La numărul 33 rămăsese în picioare doar un zid cafeniu, lung de cincizeci de metri. În momentul în care Malko încetini, mașina Miliției declanșă sirena, îi depăși și îi blocă.

— Dumnezeule! suspină Desa.

Era cadaverică la față. Doi polițiști examinară mașina, cerură actele, apoi îi întrebară de ce se aflau acolo. Desa explică situația și Malko flutură legitimația tricoloră nou-nouță, dar polițistul nu se arătă impresionat.

— Ne-a ordonat să plecăm imediat, traduse Desa. Nimeni nu are dreptul să vină aici, e o zonă protejată.

— Întrebați-l dacă îl zărește din când în când pe Miloșevici.

Desa îl fulgeră cu privirea azurie.

— Nu!

Polițiștii îi urmăriră încă puțin. Coborând pe bulevardul Mira, Malko realiză că i se încredințase o misiune imposibilă, iar ca bonus, avea pe cap un informator mort de frică.

Cu toate acestea, nu avea de ales!

— Ce e cu această "Casă Albă"? insistă el.

— Se află mai departe, dar nu puteți vedea nimic.

— Să mergem totuși.

Făcură cale întoarsă, îndreptându-se spre acea parte a Belgradului care semăna cu un parc. La cotitura unei alei, Malko descoperi un grilaj enorm încadrat de două gherete goale.

— Acolo este, îi spuse Desa.

Drumul se bifurca și ei o luară spre stânga, pe o stradă coborând în pantă abruptă pe lângă zidul proprietății având mai multe zeci de hectare. Descoperi o a doua intrare undeva mai jos, păzită de niște soldați care căscau gura. Păreau mai destinși decât polițiștii. Malko o convinse pe Desa să le pună câteva întrebări. Se pare că fusta scurtă a fetei îi făcu mai maleabili, căci aceasta se întoarse înseninată.

— Miloșevici nu a mai venit aici de destul timp, îl anunță ea. Au dispărut până și gărzile.

— Atunci unde se duce?

— Nu știu nimic. Sunt destule locuri în Belgrad și prin împrejurimi. Se folosește de cazematele lui Tito. Sunt peste tot. V-am spus eu.

— Bine, ne întoarcem la hotel, conchise Malko, ușor descurajat.

Descoperise că misiunea lui era să vâneze o fantomă de negăsit, într-un stat polițienesc asemănător cu China sau cu Cuba, unde totul era sub controlul serviciilor de securitate. Șansele de a fi reperat erau deci foarte mari.

Chiar dacă Richard Lord scăpase neobservat, lucru de care se îndoia, vizita la patiseria lui Jagub Fikli atrăsese probabil atenția asupra lui. începând din acel moment, cu cât pleca mai repede din Iugoslavia, cu atât era mai bine, mai ales că fără ajutorul lui Richard Lord nu se simțea în stare să-și îndeplinească misiunea.

Nu avea decâ să numere orele până la întoarcerea lui Sașa Ilici, prevăzută pentru a doua zi.

— Am o idee, sugeră Desa, vrând să se reabiliteze. Se spune că Miloșevici se refugiază frecvent într-o proprietate echipată cu un adăpost anti-atomic, aflată în apropierea satului Dovanovici, pe autostrada spre Zagreb. Vreți să mergem acolo ?

— De ce nu ?

Desa îl privi cu un aer aproape implorator.

— Aș vrea să vă mai cer o favoare.

— Ce anume ?

— Acolo, unde nu e aproape nimeni, aș vrea să conduc mașina.

Era culmea. Informatoarei nu-i păsa de Miloșevici, voia doar să-și perfecționeze stilul de șofat ! Resemnat și fără să-și mai facă iluzii asupra utilității acestui drum, Malko oftă.

— De acord, dar mai întâi mergem la masă. Proprietatea nu-și ia zborul.

* * *

Cramponându-se de portieră, Malko se întrebă dacă avea să se mai întoarcă viu la Belgrad. Modul în care conducea Desa Dimitrievici era absolut îngrozitor! Demaraje care lăsau jumătate din cauciucuri pe șosea și o vizibilă predilecție pentru mersul în zig-zag. Celelalte mașini îi depășeau într-un concert de claxoane furioase. Totul în jur era un amestec de frâne brutale, motoare calate și un adevărat iad pe pământ. Cu toate acestea, Desa era în al nouălea cer !

Malko încercă să-și schimbe starea sufletească privind peisajul plat ca în palmă. Ieșiseră din Belgrad de douăzeci de minute și rulau pe autostrada spre Zagreb. În sfârșit, zăriră panoul care anunța localitatea Dovanovici! De bine de rău, Desa reuși să iasă de pe autostradă și opri la intrarea într-un sat. Fata profită, și întrebă un țăran, întorcându-se apoi radioasă.

— E acolo, la capătul drumului. Aci ne e mai ușor, nu sunt mașini.

Avea dreptate: nici urmă de mașini, doar vaci... Drumul îngust de pământ mergea de-a lungul autostrăzii. După trei kilometri peisajul rămase neschimbat. La stânga autostrada, la dreapta câmpurile. Drumul cotea în unghi drept, înfundându-se într-o pădurice aflată cam la un kilometru distanță.

— Țăranul și-a bătut joc de tine! spuse Malko.

Cu dinții încleștați, concentrându-se asupra volanului, Desa își continua drumul. Acesta părea să se termine într-o fundătură la marginea pădurii. Brusc, Malko zări în mijlocul perdelei de arbori o siluetă în uniformă: un soldat păzea o poartă rustică. Ajunseseră în sfârșit la rezidența-buncăr a lui Slobodan Miloșevici și se îndreptau pur și simplu spre ea!

— Încetiniţi! o sfătui Malko. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Desa Dimitrievici dădu din cap dar nu încetini. Soldatul privea stupefiat maşina apropiindu-se. Desa găsi în sfârşit pedala de frână.

— Ne întoarcem! spuse ea plină de mândrie.

Malko începu să se teamă de ce era mai rău... De altfel, maşina îşi continua nestingherită drumul. Desa confundase frâna cu ambreiajul. Malko îl văzu pe soldat luându-şi arma de la umăr. Îi aşteptau gloanţele! Era culmea.

— Opriţi-vă! Dumnezeule, strigă el.

Vrând să apuce cheia de contact, lovi volanul, făcând maşina să valseze. Soldatul făcut un salt în lături ca să nu fie strivit, şi Astra se năpusti în şanţ, cu motorul calat definitiv! Malko se întoarse. Cu un aer furios, soldatul se îndrepta spre ei, cu Kalaşnikovul în poziţie de tragere.

* * *

Ieşind din maşină, lui Desa îi veni în sfârşit o idee fericită. Se răsuci cu faţa spre soldat. Fusta îi dezgolea aproape în întregime coapsele. Militarul se opri brusc, încercând în van să-şi dezlipească privirele de pe chilotul fetei. Părea că se calmase dintr-o dată. Desa îşi aranja fusta şi se adresă pe un ton timid santinelei. Uşor, uşor, chipul acestuia se destinse, apoi Malko îl văzu izbucnind în râs. Desa se întoarse spre Malko, având o licărire amuzantă în privire.

— I-am explicat că învăţ să conduc şi că am venit aici pentru că nu e nici ţipenie. Dumneavoastră sunteţi şeful meu şi v-aţi înfuriat...

Totul în regulă, numai că maşina ajunsese în şanţ... Gentil, soldatul lăsă arma şi îl ajută pe Malko să iasă. La plecare, Malko îi lăsă două pachete de Gauloises blondes. De abia se îndepărtară, că Desa îl anunţă, fremătând de bucurie.

— Mi-a spus că într-adevăr e proprietatea lui Tito. La subsol se află un buncăr imens. Miloşevici vine din când în când, dar nu anunţă niciodată dinainte...

Malko încerca să se convingă că nu pierduse timpul de pomană... Desa fluiera, încântată că avusese ocazia să conducă. În orice caz, nu stârniseră bănuieli...

* * *

Un mesaj îi fusese strecurat pe sub uşă: sunaţi la 637149. Malko tresări: era numărul lui Richard Lord... Vocea aspră a lui Branca Noukovici îi dădu fiori pe şira spinării.

— Aseară m-aţi părăsit! zise ea. N-a fost frumos.

— Dormeaţi, se apără Malko,

— Mi-a fost atât de frică! suspină ea. Urăsc bombardamentele. Azi dimineaşţă am vorbiy cu Duşan Velaci despre dumneavoastră. Ne-a invitat să luăm masa la *Writer's Club*, pe strada Francuska, pe la zece jumătate. Aţi putea veni să mă luaţi de acasă ? Nu-mi place să merg pe întuneric.

— Cu plăcere. Pe curând.

Neavând nimic mai bun de făcut, deschise televizorul urmărind canalul CNN care nu vorbea decât de Kosovo şi de bombardamentele NATO. Aţipi la o dezbatere între doi experţi docţi şi extrem de corecţi, care se străduiau să nu fie de aceeaşi părere. Telefonul îl făcu să tresară.

— Eu sunt, spuse Saşa Ilici, am avut noroc, totul a mers foarte repede. V-am adus ţigările. Sunt în hol.

Malko se uită la ceas: zece şi zece!

Saşa îl aştepta aşezat pe un fotoliu în faţa recepţiei. Îi ontinse ostentativ un cartuş de Gauloises blondes.

— Aveţi ceva înăuntru, spuse el surâzând complice. Sunt frânt, mă duc la culcare. Dacă aveţi nevoie de mine, ne vedem mâine.

Malko urcă în cameră şi smulse celofanul cartuşului. În interior descoperi o foaie albă de hârtie strecurată deasupra pachetelor. O despături şi o acoperi cu spumă de bărbierit, dând la iveală un text. Kevin Hunter îşi dăduse osteneala să scrie de mână: "Noi şi verii noştri ţinem să vă ocupaţi de dosar, în ciuda elementelor nou apărute. Este vorba despre o prioritate absolută."

Malko privi gânditor textul care dispărea văzând cu ochii. Din precauţie, arse apoi hârtia. Ca de obicei, aşteptau de la el să facă minuni. Dispunea de prea puţine elemente ca să continuie. După ce aflase ce păţise Jaqub Fikli, contactarea unui alt informator însemna un pericol imens. A lua legătura la

întâmplare cu celelalte persoane de pe lista moștenită de la agentul britanic era aproape la fel de periculos.

Desa Dimitrievici, moartă de frică, nu-i era de prea mare ajutor. Branca, îndrăgostită de papagal, și mai puțin. Mai rămânea Dușan Velaci, cel cu care urma să cineze. Poate că el ghidase fără să vrea bombardamentele NATO asupra reședinței de pe strada Uzicka. Ajungând la podul Bratsvo, Malko se cufundă în întunericul care domnea pe străzi. Parcă Opelul și își continuă drumul pe jos, luminând drumul cu lanterna. Belgradul semăna cu un tunel. La un moment dat zări o licărire într-o piațetă unde toate cafenelele erau închise. Un bărbat citea ziarul la lumina vitrinei magazinului Versace, stranie insulă strălucitoare într-o mare de întuneric !

Se întoarse, încercând să vadă dacă nu era urmărit, și avu impresia că privește o perdea de catifea neagră.

Tot personalul RDB putea să fie pe urmele lui și el să nu-și dea seama. N-avea nici un motiv să se simtă liniștit.

Capitolul V

Fără lanterna Maglite, Malko nu s-ar fi descurcat pe trotuarele desfundate ale străzii Francuska, întunecată ca o sticlă cu cerneală. Bianca Noukovici, îmbrăcată într-o rochie lungă de muselină imprimată, tropăia mărunt pe loc de nerăbdare. Ajunseră la *Writer's Club*, unul din rarele restaurante deschise în timpul bombardamentelor. Aproape toate mesele din grădină erau ocupate: ziariști, intelectuali, burghezia avută din Belgrad. Masa costa cât salariul pe o lună al unui belgrădean mediu... Epuizată de mersul pe jos, Branca se prăbuși pe un scaun și îi comandă ospătarului un coniac. Lumânările așezate pe fiecare masă creau o atmosferă romantică și luxoasă, în contrast cu tenebrele orașului.

– Am ajuns primii, remarcă Malko.

Era unsprezece fără un sfert. Ospătarul aduse ceremonios o sticlă de coniac Otard XO și umplu un pahar balon pentru Branca. Aceasta nu-l lăsă să se încălzească.

— Oricum, e altceva decât rachiul! suspină ea după ce golise paharul dintr-o înghițitură.

Prudent, ospătarul lăsă sticla pe masă. Branca își aranjă bretonul, și își refăcu puțin machiajul, spunând la un moment dat:

— Uite-l.

Malko ridică privirea și zări intrând în grădină un bărbat cărunt, tuns perie, cu umeri largi, îmbrăcat într-un tricou strâmt cu mâneci lungi. Purta un pantalon șifonat și în mână ținea un telefon celular. Era escortat de o creatură care tăia răsuflarea. O brunetă de un metru optzeci, cu o mutră de parșivă și cu buze groase răsfrânte într-un rictus disprețuitor. Un tricou alb îi reliefa sânii iar fusta mini neagră se mula pe șoldurile obraznice. Pantofii cu tocuri înalte o făceau să-și depășească partenerul cu un cap.

Perechea se îndreptă spre ei.

— Bună seara! spuse nou-venitul.

Velaci îi strânse mâna lui Malko, o sărută pe Branka, și își prezentă partenera, care se numea Verica, în timp ce aceasta se așeză afișând un surâs distant și mestecând gumă. Își încrucișă picioarele în așa fel încât Malko putea vedea triunghiul negru al slipului.

Mestecând în continuare, aruncă o privire bovină în jur.

Dușan atacă imediat sticla de Otard XO, întrebându-l apoi pe Malko:

— Sunteți prieten cu Ricardo?

— Da. Îngrozitor, ce i s-a putut întâmpla.

— Țineam la Ricardo, spuse gânditor Dușan Velaci. Am ieșit de multe ori împreună. Eu dorm foarte puțin, patru, cinci ore pe noapte. În rest petrec și fac dragoste, adaugă el, făcând vulgar cu ochiul.

Malko nu insistă. Vorbiseră în engleză, iar Verica nu știa o boabă. Cu torsul drept și cu picioarele încrucișate, scruta asistența cu o privire absentă.

— Unde e Ivana? întrebă perfidă Branca.

Dușan Velaci făcu o mutră dezgustată.

— E la ciclu.

Gentleman până în vârful unghiilor... Comandă pentru toată lumea pate de ficat, miel fript și Vranac, un vin roșu greu și intunecat ca sângele. Cu capul plecat, vorbea puțin, mulțumindu-se să frământe coapsa lui Verica. Aceasta părea să nu bage de seamă... Fata își mișcă picioarele, ridicând și mai tare fusta, și îl apostrofă pe Dușan Velaci:

— Mergem la țigani astă seară? Am chef să dansez...

Sârbul se aplecă și îi ridică încă puțin fusta:

— Iar eu am chef să te am, zise el. Mergem la țigani *după*.

— Se face prea târziu, protestă Verica. Nu vreau să ajung târziu acasă, mi-e frică.

Dușan Velaci ridică din umeri.

— Nu ai decât să rămâi cu mine, conchise el. Putem să facem dragoste până la șase dimineața.

Celularul de pe masă sună, și Dușan începu o conversație care îl binedispuse vizibil.

— Un prieten mi-a spus că are un elicopter și benzină. Vrea să-l însoțesc la vânătoare de *shiptari*...

Cu alte cuvinte, de albanezi...

— Aveți un prieten bine situat, remarcă Malko. Nu sunt prea multe elicoptere în Serbia în acest moment. Glumea?

Dușan Velaci își puse o porție uriașă de Otard XO.

— Nu, nu, dar nu pot să merg cu el. Mâine trebuie să fiu la Novi Sad.

Din tonul lui nu se putea deduce dacă glumea sau nu... În orice caz, Richard Lord își alegea bine prietenii. Cele două fete dispărură la toaletă, de unde se întoarseră și mai machiate. În momentul în care Malko gustă din pateul de ficat, sirenele se declanșară și Branca scoase un urlet.

— S-au întors!

Dușan Velaci nu schiță nici un gest, strângând paharul de coniac în mâinile mari.

— Înseamnă că trebuie să plecăm în curând, nu, Verica?

Acesta surâse bovin, aruncându-i o ocheadă lungă lui Malko și încrucișându-și din nou picioarele... Sirenele tăcuseră dar cele două femei nu se mai atingeau de mâncare. Dușan însă mesteca fără grabă...

O explozie destul de apropiată sparse tăcerea.

— A lovit undeva spre Strazevica, probabil cazarma, remarcă placid Dușan Velaci.

Malko profită de ocazie.

— Și Miloșevici? Ce face în timpul bombardamentelor?

— Are destule locuri unde să se adăpostească, zise sârbul. Prietenul meu, cel care m-a invitat la vânătoare de *shiptari*, mi-a spus că deseori doarme la ultimul etaj al Spitalului Academiei Militare. NATO nu lovește spitalele.

— Bine, dar Ricardo?

Dușan Velaci ridică din umerii puternici.

— S-a întâmplat o singură dată. Nimeni nu înțelege de ce.

O nouă explozie. Restaurantul se golea în grabă. Branca îl trase pe Malko de mânecă.

— Să mergem acasă. Mi-e frică!

— Nu trebuie să te temi, zice pe un ton de reproș Dușan Velaci. Sârbii sunt invincibili... Să bem pentru victorie.

Strigă ospătarul și îi comandă o sticlă de Taittinger... Cele două fete fură nevoite să bea până la ultima picătură, încurajate de Malko.

În sfârșit, Dușan Velaci semnă nota de plată și se ridică, ținând-o pe Verica pe după talie. Malko o găsi cu adevărat superbă. Avea crupa ridicată, sânii aroganți, și expresia unei adevărate târfe. Când se despărțiră, îi aruncă lui Malko o privire elocventă...

— N-ar trebui să vă întoarceți la Novi Beograd, îi sugeră Dușan Velaci lui Malko. S-ar putea să arunce podurile în aer astă seară...

Exploziile, mai apropiate sau mai depărtate, continuau.

— Îmi asum riscul, spuse Malko.

Nu avea chef să petreacă o noapte de isterie în compania lui Branca... Trăgând-o după el pe pictoriță pe străzile întunecate și pustii, o duse acasă, la Sara Lazara.

Branca nu avea decât un gând: să se refugieze lângă crucifix. Îi spuse totuși lui Malko atunci cînd se despărțiră:

— Vă place Verica?

— E frumoasă, zise Malko fără să se compromită.

— Avea chef să se culce cu dumneavoastră. Mi-a spus când ne-am dus să ne aranjăm machiajul. Ciao!

Malko ajunse la mașină, frământându-și mintea cum să exploateze informația primită de la Dușan Velaci despre Slobodan Miloșevici.

* * *

Desa îl ascultase pe Malko fără să-l întrerupă, fumând nervoasă ca de obicei. Cartușul de Gauloises blondes nu avea să țină prea mult. Bombardamentele puneau nervii tuturor la încercare...

— Ceea ce căutați este prea periculos, conchise ea. Spitalul militar este foarte bine păzit, nu puteți nici măcar intra acolo. S-ar putea ca Miloșevici să doarmă acolo câteodată, dar nu vreau să mă amestec.

Terminaseră dejunul la *Verdi*, un restaurant italian în vogă, aflat în centrul Belgradului, la capătul unei galerii care ducea la Terazije. Malko nu se lăsă descurajat. Găsise în sfârșit o pistă.

— Desa, insistă el, am nevoie doar să mă puneți în legătură cu *cineva* care lucrează la Spitalul Militar. Spuneți-i că e vorba de un reportaj. După aceea, *eu* îi voi pune întrebările reale, precizând că nu sunteți la curent cu nimic...

Informatoarea reflectă îndelung, având în față o ceașcă de cafea expresso. Ridică ochii albaștri spre Malko. Avea trăsăturile crispate iar privirea îi era ezitantă.

— De acord! spuse ea, sunt gata să vă ajut, cu o singură condiție.

— Să vă las să conduceți mașina?

Desa nu gustă gluma.

— Nu, vreau o mașină. De ocazie, adăugă ea imediat. Costă cam zece mii de mărci. Altfel, n-aș reuși niciodată să am bani să o plătesc.

Era patetică. Malko nu ezită nici o clipă.

— Fără probleme! afirmă el. Cu cine vreți să mă puneți în legătură?

— Nu sunt încă sigură, dar am o idee. Rămân aici, nu vreau să fim văzuți împreună în anumite locuri. Când aflu ceva, vă caut.

Se despărțiră în fața hotelului *Moskwa* și Malko o văzu urcându-se într-un taxi.

* * *

Desa Dimitrievici îi telefonă la ora șase.

— Am găsit un restaurant pentru astă seară, îl anunță ea, se numește *Bevanda*. Au un pește foarte bun. Cei de la hotel vă vor explica unde se află.

Malko nu puse nici o întrebare, sigur că Desa găsise ce căuta.

— Prietenul meu Milan Simovici, îi spuse Desa, când se întâlniră la *Bevanda*. Am studiat împreună. Cred că vă poate ajuta.

Milan Simovici îi întinse lui Malko o mână enormă. Era spătos, ras în cap și cu un nas proeminent, semănând a luptător mai degrabă decât a medic. Cu toate acestea în ochii de un albastru spălăcit stăruia o expresie de câine bătut.

Restaurantul *Bevanda*, aflat la capătul unei străduțe paralele cu bulevardul Revoluției, era aproape pustiu: locul ideal pentru o întâlnire discretă.

Ospătarul aduse o doradă imensă și de îndată ce fu servit, Milan Simovici se aruncă asupra peștelui ca un înfometat. În ciuda aparenței fizice impresionante, părea un om înfrânt.

— Sunteți medic? întrebă Malko.

Milan Simovici îi aruncă o privire plină de amărăciune.

— Eram. Când mi-am terminat studiile, am vrut să-mi deschid un cabinet privat, dar trebuia să iau bani cu împrumut. Cei de la bancă m-au întrebat dacă fac parte din YUL sau din SPS, și pentru că nu făceam parte, mi-au spus că studierea dosarului va dura foarte, foarte mult... M-am angajat la un spital de stat, cu un salariu de mizerie, dar trebuia să trăiesc. Aveam deja treizeci de ani. Eram furios și am militat în opoziție,

cu Vuk Draşkovici. Au fost revolte, manifestaţii. În naivitatea mea, credeam că au să-l dea jos pe Miloşevici, dar era prea puternic. L-a debarcat pe Draşkovici şi s-a răzbunat. Într-o zi, cei de la RDB m-au arestat şi m-au bătut timp de trei zile. Când m-au eliberat, m-au avertizat. "Dacă o iei de la capăt, te vom ucide...". Am fugit în Franţa câteva săptămâni, ca să-mi vindec rănile. Când m-am întors...

Se întrerupse, lăsându-l pe ospătar să servească. Părea că nu mai mâncase de săptămâni bune. Simţind privirea lui Malko, se scuză cu un surâs:

— De mult n-am mai fost la restaurant. E prea scump.

Desa, plecă privirile, jenată.

— Şi apoi? întrebă Malko. Ce s-a întâmplat?

— Când m-am întors din Franţa, proprietăreasa m-a anunţat că m-a dat afară! Poliţiştii de la RDB o vizitaseră, avertizând-o că eram un element anti-social şi periculos. Este o doamnă în vârstă, şi i s-a făcut frică. Nu-i port pică.

Desa Dimitrievici se uită ostentativ la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea, nu mai am autobuz la întoarcere...

Îşi sărută prietenul, îi strânse mâna lui Malko şi ieşi. Milan Simovici o aşteptă să dispară şi continuă:

— M-am trezit pe stradă şi fără slujbă. Asta a fost acum un an.

— Din ce trăiţi?

Medicul sârb surâse trist.

— Mă găzduieşte o prietenă, într-un mic apartament de pe strada Maxim Gorki, însă mă simt umilit.

— Lucraţi undeva?

— Sunt infirmier la Spitalul Militar. Ea m-a ajutat să ajung acolo. Familia ei a fost întotdeauna în graţiile regimului. Este membră a YUL. Doamna Miloşevici se internează la ea în secţie. În fiecare dimineaţă spăl culoarele, schimb bolnavii şi nu am decât un gând: să fug din ţară. Oriunde: în Canada, în Australia, în Franţa, dar nu am nici un ban.

În vorbele lui se simţea o amărăciune fără margini... Malko îi căută privirea şi conchise pe un ton scăzut.

— Sau ar trebui ca Slobodan Miloşevici să plece...

Milan Simovici fu gata să se înece cu peştele.

— Nu va pleca niciodată! zise el cu vehemenţă. Va rămâne la putere până la moarte. Asta îi e singura dorinţă. Este un

politruc mărginit dar foarte rău. A construit un sistem solid, ajutat de RDB care terorizează lumea şi oferind slujbe grase prietenilor. Singurii care ar putea să-l debarce de la putere sunt militarii, dar a trecut în rezervă toţi generalii de acţiune. Şi apoi, în ţara noastră, militarii respectă puterea civilă. Dintotdeauna s-au supus ordinelor partidului, ca în Rusia. Cât despre popor, acesta e amorţit. Sârbii sunt ca nişte oi obosite. De zece ani au înghiţit atâtea, că sunt în stare să accepte orice...

Tăcu şi goli paharul cu Vranac, privind temător în jur. Malko îl lăsă să se calmeze, apoi îi spuse:

— Poate că există o altă modalitate de a vă debarasa de Miloşevici...

Medicul îl privi neîncrezător.

— Care?

Acum era momentul. Malko îi explică scopul întâlnirii. Pe măsură ce vorbea, chipul tânărului se lumina.

— Ar fi minunat! spuse el, dar se posomorî imediat. E practic imposibil...

— Aţi văzut turnul din faţa hotelului *Hyatt?* întrebă Malko. Acela care adăpostea postul de radio al doamnei Miloşevici. A fost complet distrus şi nimic altceva n-a fost atins. Bombele inteligente pot face minuni.

— Ştiu, spuse gânditor Milan Simovici, dar...

Întinse mâinile în faţă: tremurau.

— Numai vorbind, şi mi s-a făcut frică, mărturisi el. Vă spun, nu suntem buni de nimic. Dacă prietena mea ne-ar fi ascultat, ar fi fost capabilă să ne denunţe. Şi ei îi e frică.

Se lăsă tăcerea. În mod clar, Milan Simovici nu mai avea nimic de zis. Poate că venise doar pentru doradă.

Puţin descurajat, Malko plăti o notă monstruoasă pentru ţara în care se afla, şi îi propuse să-l conducă pe strada Maxim Gorki. Nu schimbară un cuvânt pe drum, dar în momentul despărţirii, Milan Simovici îi spuse dintr-o răsuflare:

— Mi-e ruşine de mine! Am să vă ajut. Când aflu ceva, o anunţ pe Desa.

Sări din Astra şi fugi până în dreptul unei căsuţe, chiar în momentul în care sirenele începură să urle. Era ora. Malko remarcă pe partea cealaltă a străzii o groapă mare. Unele bombe erau mai puţin inteligente decât altele. Îşi spuse că poate găsise în sfârşit "sursa" căutată în van de Richard Lord.

Capitolul VI

Rade Markovici contempla cu dezgust pereţii cu zugrăveală jupuită, mocheta uzată până la urzeală şi fereastra blocată a camerei care îi servea de birou. El, care cu o lună în urmă ocupa un birou somptuos la ultimul etaj al MUP – Ministerul de Interne Iugoslav – la capătul străzii Kneza Miloza, cu o vedere minunată spre meandrele râului Sava, şi însorită toată ziua. Acum era nevoit să lucreze în acea gaură de şoarece, un apartament sinistru din hotelul *Metropole,* clădire luxoasă înainte de revoluţie, rezervată altădată politrucilor comunişti veniţi în vizită.

Cu trei săptămâni înainte, clădirea MUP se transformase însă într-un morman de dărâmături, fiind una dintre primele ţinte ale NATO. Personalul fusese evacuat cu mult înainte de începerea bombardamentelor, americanii distrugând doar o clădire pustie. Din superbul birou al lui Rade Markovici nu mai rămăsese *nimic*, de parcă fusese anume vizat ! Având în vedere precizia bombelor, nu era ceva imposibil. Din acea noapte funestă, Rade Markovici se mutase împreună cu secretara şi trei telefoane în acele două camere, din care una îi servea de dormitor, şi deseori lua masa incognito la hotel. Nimeni din Iugoslavia nu-i cunoştea chipul, cu toate că era persoana cea mai puternică din ţară după Slobodan Miloşevici.

De fapt, la cârma RDB, Rade Markovici, ţesuse plasa de protecţie în jurul preşedintelui Iugoslaviei, coordonând diversele servicii de securitate ale regimului. Cele două gărzi de corp care nu se despărţeau niciodată de Slobodan Miloşevici proveneau din brigada întâi a RDB, la fel şi cei care asigurau protecţia diferitelor reşedinţe sau locuri unde se ducea acesta. Chiar şi BMW-ul blindat al lui Miloşevici era întreţinut într-unul din garajele RDB-ului, pentru a elimina posibilitatea oricărui sabotaj...

Măsurile "active" îl absorbeau cu precădere pe Rade Markovici, şi anume contraspionajul intern şi extern. Pe plan intern nu erau prea multe de făcut: populaţia terorizată de un sistem bine rodat nu punea probleme, nici opoziţia politică, fărămiţată, cumpărată, sau pur şi simplu incapabilă. Singurii periculoşi erau duşmanii din exterior. Din raţiuni necunoscute, îl urau pe Miloşevici. În urma eforturilor repetate ale lui Rade Markovici, preşedintele Iugoslaviei nu mai călătorea în străinătate. Graţie serviciilor de ascultare rus ale SVR-ului rus, Markovici aflase de diverse comploturi care vizau lichidarea fizică a lui Slobodan Miloşevici.

Timp de câţiva ani, lucrurile se calmaseră, dar odată cu creşterea tensiunii din Kosovo, situaţia se agravase.

Rade Markovici termină prima cafea turcească din ziua aceea şi deschise dosarul pe care secretara îl pusese pe birou. Cuprindea două părţi: mai întâi afacerea Richard Lord, alias Ricardo Lama, încă de la începuturi. Unul dintre adjuncţii lui Rade Markovici avusese sarcina să se ocupe de agentul MI 6, reperat în urma unei supravegheri de rutină a unuia dintre informatorii lui.

RDB, nu prea îngrijorat de activităţile micii reţele, urmărise să adune informaţii, profitând chiar pentru a răspândi în rândul populaţiei zvonuri, în scopul exacerbării paranoiei xenofobe.

În momentul în care Miloşevici personal dăduse ordin, RDB pusese la punct operaţia de lichidare, dusă până la capăt în mod bizar de bombele NATO.

Supravegherea de rutină a apartamentului lui Richard Lord, graţie unei instalaţii de ascultare sofisticate, permisese descoperirea sosirii "înlocuitorului" agentului MI 6. Acesta, reperat de la primul contact cu Branca Noukovici, fusese repede identificat drept un excelent şef de misiune de la CIA, care operase deja pe teritoriul iugoslav. Vizita lui la patiseria unuia dintre agenţii lui Richard Lord, Jagub Fikli, confirmase faptul că CIA şi MI 6 lucrau mână în mână în afacerea informatorilor. Era de ajuns o operaţiune de supraveghere a înlocuitorului lui Richard Lord pentru a ajunge la ceilalţi informatori, lichidând astfel toată reţeaua.

Comportamentul agentului CIA îl intriga însă pe Rade Markovici. După vizita la patiseria orientală, nu părea să mai fie interesat de informatori. Toţi cei sau cele cu care luase legătura

fuseseră "cernuţi". Branca Noukovici nu făcea politică, Duşan Velaci era o persoană sigură, iar Desa Dimitrievici o persoană cu relaţii folosită de numeroşi ziarişti. Nimic anormal până acolo.

Cina cu Milan Simovici trăsese semnalul de alarmă pentru serviciul condus de Rade Markovici. Tânărul medic era catalogat drept opozant politic, şi nu se potrivea cu profilul unui informator. Ce motiv avusese agentul CIA să-l contacteze?

Rade Markovici făcuse legătura cu o altă informaţie comunicată de Miliţie: interesul arătat de falsul ziarist austriac pentru cartierul Dedinje. Puse cap la cap, aceste elemente îl făcuseră pe şeful RDB să se dumirească: nou-venitul avea o altă misiune decât exploatarea informaţiilor furnizate de informatori.

Şeful RDB ştia că britanicii şi Bill Clinton personal îl vânau pe Slobodan Miloşevici. Din nefericire, poziţia lui îl făcuse să cunoască îngrozitoarea putere de distrugere a bombardamentelor NATO. Ideea de a-l strivi pe preşedintele lugoslaviei sub un bombardament bine plasat, nu putea decât să-i seducă pe aliaţi. O operaţiune "curată", care ar fi bucurat pe toată lumea.

Acest lucru fusese încercat în trecut asupra lui Mohammar Khadafi şi Saddam Hussein, iar lucrurile bune sunt întotdeauna în număr de trei...

De atunci, Rade Markovici supraveghea personal dosarul prinţului Malko, triplând efectivele însărcinate cu urmărirea lui. Fără îndoială, demersul comporta un anume risc: Markovici însuşi nu ştia totdeauna unde se afla Slobodan Miloşevici. Cu toate acestea, un profesionist ca acel şef de misiune de la CIA, combinând munca informatorilor cu căutări susţinute, putea reprezenta un pericol real. Nu-i pomenise încă lui Miloşevici despre el, altfel acesta ar fi ordonat lichidarea imediată a agentului. Fusese mult prea afectat de distrugerea reşedinţei unde dormise cu o noapte înainte...

La început, Rade Markovici crezuse într-o exploatare de rutină a obiectivelor identificate de sateliţii de spionaj, dar acum îşi punea întrebarea dacă acel atac precis nu era cumva rezultatul unei informaţii culese de Richard Lord, a cărui misiune *reală* putea fi lichidarea fizică a lui Miloşevici. Afacerea cu informatorii putea fi doar o momeală, ceea ce ar fi explicat dorinţa aliaţilor de a continua o acţiune prezentând un interes minor.

Şeful RDB zăbovi asupra raportului ce consemna acţiunile şi gesturile spionului american. Lectura îi dădu o idee. Cea mai bună apărare era atacul. Trebuia să treacă la măsuri active. Printre persoanele cu care se întâlnise Malko Linge, se afla şi Verica Dordevici, care nu putea să refuze nimic celor de la RDB, având destule atuuri pentru a obţine o confesiune din partea agenului CIA.

* * *

Malko se stăpânea cu greu, urmărind distrat programul CNN. Comunicatele triumfătoare ale NATO deveneau plictisitoare. Jamie Shea, purtătorul de cuvânt al Alianţei, cu mutra lui de dihor, citea cu o voce scrâşnită lista distrugerilor, ocolind pudic "pagubele colaterale". Spusele lui semănau cu comentariul unui joc video.

Ziua fusese deprimantă. Ancheta lui se oprise într-un punct mort. Nu ştia dacă Milan Simovici avea să mai dea un semn de viaţă, în ciuda atitudinii de la despărţire. Desa se dovedea complet inutilă, şi nu dorea să ia repede legătura cu Duşan Velaci, ca să nu devină suspicios.

Cât despre informatori, după întâmplarea neplăcută cu Jaqub Fikli, nu mai îndrăznise să ia legătura cu un altul. Soneria telefonului îl smulse din plasa gândurilor neplăcute.

— Malko? întrebă vocea aspră dar plină de veselie a lui Branca. Eşti liber astă seară?

Luase masa singur în restaurantul trist de la *Hyatt*, şi nu-i luă prea mult să spună "da".

— Vrei să *ne* duci la *Reka*?

— Noi, cine?

— Ai făcut o cucerire, spuse ea. Verica vrea să te vadă din nou...

— Părea totuşi ocupată, remarcă Malko, nedorind să-şi aprindă paie în cap cu Duşan Velaci.

Branca pufni dispreţuitoare.

— Nu-i pasă de Duşan. Vrea doar să facă dragoste şi să se distreze. Câştigă două mii de dinari pe lună lucrând la un cotidian guvernamental, *Politika*. Nu-i ajung cine ştie cât. A făcut apel la mine pentru că nu vorbeşte engleza.

— Înseamnă că vii ca interpret...

— Te deranjează?

— Nu, deloc, dar...

— Atunci vino să ne iei peste o jumătate de oră. Fac eu o rezervare la *Reka*.

Reka era o cârciumioară pe malul Dunării, la Zemun, plină de animație și cu o orchestră excelentă. Malko spera ca seara să fie mai puțin tristă decât ziua care trecuse.

* * *

Branca ieși din imobilul cu numărul 15 de pe strada Sava Lazaro, îmbrăcată tot într-o rochie de muselină și urmată de Verica. Când aceasta ajunse la lumina farurilor, Malko avu un șoc plăcut: era îmbrăcată la mare fix, ca o midinetă din anii cincizeci! Un taior roșu foarte cambrat și decoltat până la buric sub care se zărea sutienul din dantelă neagră, o fustă cu o fentă adâncă în spate, ciorapi negri cu dungă și escarpeni. Părul negru îi cădea în valuri pe umeri, iar gura părea că-și dublase volumul.

Salutul ei molatic îi dădu fiori lui Malko, la fel și privirea directă pe care i-o adresă. Își încrucișă picioarele, și foșnetul ciorapilor făcu să crească adrenalina în sângele lui Malko. Mesajul pe care îl împrăștia prin toți porii nu avea nevoie de traducere...

Modestă, Branca se așeză pe bancheta din spate și spuse:

— Verica are chef să se distreze astă seară...

— Nu riscă să-l supere pe prietenul ei Dușan?

Branca traduse și Verica se strâmbă, rostind o frază lungă:

— Nu e prietenul ei. E un porc cu gândul numai la regulat. Are însă bani, benzină și relații. Lucruri utile, aici la noi. De când ticălosul de Miloșevici a zdrobit țara, trăim ca animalele...

— Cu toate acestea, Dușan este în anturajul puterii, remarcă Malko.

— Lui Verica nu-i pasă. Nu face politică. Să mergem.

Malko demară, croindu-și drum pe străzile întunecate până la podul Bratsvo. Bulevardul Lenjinov era pustiu, la fel și drumul spre *Reka*, urmărind cursul Dunării.

— Localul o să fie gol, din cauza bombardamentelor, remarcă Malko.

— Ba nu, îl asigură Branca. Am dat telefon, orchestra e acolo.

Într-adevăr, când coborâră din mașină, auziră muzica. În ciuda așteptărilor, *Reka* era plină și orchestra cânta ca de obicei pe estrada din fundul sălii. Malko o remarcă surprins pe Desa, în compania unor prieteni. Aceasta îi făcu semn cu mâna, dar nu veni spre el, probabil din gelozie.

— Lui Verica îi place coniacul franțuzesc, preciză Branca.

Malko știa ce avea de făcut. Alături de eternul Vranac roșu și frigărui cu salată, comandă o sticlă de Otard XO, pe care Verica o onoră imediat.

Ambianța era veselă și plină de căldură. Solista blondă cu trăsături cabaline, cânta cântece țigănești și rusești. Mai multe perechi dansau. Așezată lângă Malko, Verica se ridică brusc și îl prinse de mână.

— Dușan nu vrea niciodată să danseze, explică Branca, iar ea tânjește de mult.

Verica tânjea doar după dans... Ajunsă pe ring, se lipi de Malko, strivindu-și pântecul de trupul bărbatului. Ca din întâmplare, taiorul i se desfăcuse...

Oricare ar fi fost ritmul, ea dansa la fel. Nu-și mișca picioarele, doar își unduia bazinul. Un asemenea "tratament" îl impresionă pe Malko și Verica îi aruncă o ocheadă îndrăcită, lipindu-se și mai tare de el. Branca îi strigă de la masă. Fuseseră aduse frigăruile și o nouă doză de Otard XO.

Sirenele începură să urle brusc, însoțite de strigăte sălbatice. Lumina se stinse. Malko simți cum fu apucat de încheietură și mâna îi poposi pe o coapsă îmbrăcată în nailon. Gestul nu avea urmă de echivoc. Ajunse cu degetele la marginea ciorapului și lumina se aprinse din nou. Branca se aplecă peste masă și strigă, acoperind zgomotul muzicii:

— Mai bine am pleca repede de tot.

— Credeam că Verica vrea să danseze...

Branca traduse și Verica își apropie imediat coapsele, luând prizonieră mâna lui Malko. Părea că nu mai are nevoie de interpret... După ce terminară frigăruile, capricioasa Verica vru șampanie... Malko ceru o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Branca era atât de grăbită să plece, încât dădură o bună parte din băutură celor de la mesele vecine, încântați de o asemenea pleașcă. Lui Malko îi trebuiră douăzeci de

minute ca să ajungă în centru. În mașină, Verica îi luă din nou mâna, așezându-i-o și mai sus pe coapsă. Îngrozită de alarmă, Branca amuțise. Când ajunseră în apartament, se duse să caute crucifixul și se instală în cealaltă cameră.

Când rămaseră singuri, Verica își scoase calmă taiorul, aruncându-l în direcția papagalului care cârâi furios. Lipindu-se de zid, îi întinse mâna lui Malko. Acesta îi desfăcu fermoarul fustei, dezvelindu-i pântecul și picioarele lungi îmbrăcate în nailon negru, în contrast cu pielea albă a coapselor.

Un exemplar superb.

Urmă o mică învălmășeală și el îi scoase sutienul, eliberând sânii grei. Verica nu stătea nici ea degeaba. Cu un gest spontan, îngenunchie, cuprinzând cu buzele membrul lui Malko. Tehnica mișcării dovedea o îndelungă obișnuință. Când îl simți că e aproape de ejaculare, se ridică, oferindu-i crupa cambrată. Malko o pătrunse în acea poziție, ținând-o de șolduri cu ambele mâini. Pentru moment își uitase necazurile. Cambrându-se mai tare, oferindu-și parcă ofrandă sânii și coapsele cărnoase, Verica părea însăși întruchiparea dorinței. Egoist, Malko ejaculă, scoțând un strigăt căruia îi răspunse cârâitul papagalului.

Sirenele sunară încetarea alarmei și Branca apăru imediat, privindu-i cu un aer rătăcit și prăbușindu-se pe canapea. Verica își îmbrăcă fusta și își puse sutienul, așezându-se apoi lângă ea, în timp ce Malko își aranjă și el ținuta. Întâlnirea lor recăpătase aerul monden.

Branca aduse o sticlă de Defender vechi de cinci ani și gheață. Verica îi aruncă lui Malko priviri flămânde. O întrebă ceva pe Branca.

— Vrea să știe dacă erai foarte atașat de Ricardo.

— Îl cunoșteam de mult, zise Malko, ușor surprins. De ce?

— Spune că sunteți foarte diferiți, spuse ea surâzând pieziș. Vrea să știe dacă te poate ajuta să-ți îndeplinești misiunea la Belgrad.

— Poate, răspunse Malko fără a se trăda.

Interogatoriul, după partida de amor sălbatic, i se părea bizar și surprinzător. Cuprins brusc de o bănuială, îi întinse o nadă.

— Scriu un reportaj despre Miloșevici, spuse el. Dacă știe ceva anecdote, mai ales că lucrează la un ziar...

Branca tranduse întrebarea și răspunsul lui Verica.

— Îl detestă pe Miloșevici, pentru că a distrus Serbia. Am pierdut Krajina, Bosnia și acum vom pierde și Kosovo. Dacă te poate ajuta, o va face.

— Mulțumesc, spuse Malko. Vrea să o conduc acasă?

— Nu, va dormi aici. Biroul ei e foarte aproape și așa, nu rămân nici eu singură.

Malko se ridică și Verica îl imită, lipindu-se cu tot corpul de el și murmurând un "bună seara" umed. Branca îl însoți pe Malko până la ușă, surâzând complice.

— Când vrei s-o revezi...

Ajunse iar pe străzile lipsite de lumină. Perplex și cuprins de o senzație de neliniște pe care nu și-o putea explica. Pasiunea lui Verica părea cam artificială. Oare ce ascundea?

* * *

Malko tocmai citea Daily News, un ziar în engleză care rezuma știrile din ajun, când sună Branca. Acesta nu avea de gând să-i propună o nouă cucerire feminină.

— A sunat cineva pentru Ricardo, îl anunță ea. Un anume Dragoljub. Îi oferea benzină și voia să recupereze canistrele rămase în porbagajul mașinii lui Ricardo.

— I-ai spus că a murit?

— Știa.

— Apropo, o întrebă Malko, s-a scris în ziare de moartea lui Ricardo?

Branca tăcu câteva minute.

— Nu, spuse ea, nu se pomenește niciodată de cei uciși în bombardamente.

— Atunci, tu cum ai aflat?

— Cineva de la Comisariatul pentru Refugiați m-a anunțat. Secretara lui, cred, care se ducea des la spital.

— Cum o cheamă?

— Maya. De ce?

— Unde o pot găsi?

— La Comisariatul pentru Refugiați, pe strada Proleterskies Brigada.

— Mulțumesc, spuse Malko.

După ce închise, luă din baie spuma de bărbierit și o vaporiză peste lista secretă a lui Richard Lord. Numele și numerele de telefon apărură imediat. Simţi cum pulsul i se accelerează. Cel de al șaselea nume era al lui Dragoljub.

Rămase perplex. Oare Richard Lord pusese pe o listă secretă numele unui simplu traficant de benzină ? Puţin probabil. Altfel spus, Dragoljub făcea parte din reţeaua MI 6. Ce rang avea, informator sau participant la operaţiunea principală?

O sună din nou pe Branca.

— Până la urmă, dacă mă duc în Kosovo, am nevoie de benzină. Dacă acest Dragoljub mai sună, spune-i să lase un număr de telefon.

Coborî și luă micul dejun. Desa îl aștepta în hol și fuma morocănoasă.

— Milan vrea să vă vadă, îl anunţă ea.

— De ce nu m-a sunat el?

— E prea periculos. Vă așteaptă în parcarea spitalului militar.

Capitolul VII

Inima lui Malko începu să bată mai tare. Era oare posibil ca mielul să se transforme în leu? Simţea cu certitudine că informaţia primită de la Dușan Velaci era exactă. Dacă o putea verifica ajutat de Milan Simovici, era perfect. Nu mai rămânea decât să declanșeze fulgerul NATO... Senzaţia era ameţitoare: el singur putea răsturna istoria. La fel ca Saddam Hussein, Slobodan Miloșevici nu era compatibil cu democraţia... Singura modalitate de a se debarasa de el era anihilarea fizică. Nici o forţă politică exterioară sau internă nu-l putea smulge de la putere.

— Perfect, zise el. Când?

— Peste o oră.

— Mergeţi cu mine?

Desa scoase o nouă ţigară din pachet, încercând să-și ascundă nervozitatea. Când Malko îi oferi foc, mâna îi tremura.

— Vă arăt locul, îi corectă ea, dar nu vin cu dumneavoastră. Mi-e frică.

Uimit, Malko își pironi privirile în ochii albaștri.

— Nu aveţi încredere în el?

— În el da, dar nu și în femeia cu care locuiește. Este o susţinătoare a regimului și nu mi se pare sigură.

— Credeţi că l-ar putea trăda?

Desa trase adânc din ţigară înainte de a răspunde:

— Nu vreau să risc. Am nevoie de o mașină, nu de un sicriu. Aici, lucrurile se petrec foarte discret. Fără procese spectaculoase, fără scandal: oamenii dispar și li se pierde urma definitiv. La fel ca în Kosovo. RDB dispune de nenumărate cimitire clandestine, unde într-o groapă proaspătă sunt puse două trupuri. Asta e meseria dumneavoastră, nu a mea. De altfel, ar trebui să fiţi atent cu ce persoane vă întâlniţi.

— La cine vă referiți?

— Fata aceea, Verica, aceea cu care flirtați ieri, lucrează la *Politica,* ziarul guvernului. Sunt sigură că este în legătură cu cei de la RDB.

— Nu prea are un aer pro-Miloševici, remarcă Malko.

Desa îi aruncă o privire plină de ironie tristă.

— Tocmai de aceea! Oamenii *normali* se tem să-l vorbească deschis pe președinte de rău. Cei care o fac sunt niște provocatori... În sfârșit, fata reprezintă o excitație permanentă pentru bărbați. Eu nu știu să fac asta. Ieri seară, se purta ca o cățea în călduri.

— Aș fi încântat dacă v-ați purta la fel, zise suav Malko.

Desa Dimitrievici roși brusc și amuți până ajunseră în parcare.

— Luați-o spre podul Bratsvo, spuse ea urcându-se în Astra, apoi vă arăt drumul.

Peste douăzeci de minute ajunseră pe un bulevard larg mărginit de copaci, bulevardul Starnotawska. Desa îi arată lui Malko mai multe clădiri moderne.

— Acolo pe stânga, e spitalul militar. Parcarea publică se află puțin mai departe. Milan va veni peste o jumătate de oră. Lăsați-mă la capătul bulevardului. Vă voi aștepta într-o cafenea.

Malko făcu ce i se ceruse. Desa deschise ostentativ un ziar și ceru o Coca Cola. În ciuda bombardamentelor, aceasta era cea mai populară băutură la Belgrad. Iugoslavia rămăsese în continuare fascinată de Statele Unite. Malko făcu cale întoarsă și se opri în parcarea unde un paznic îl ușură de cinci dinari. Parcă mașina și opri motorul, examinând clădirea izolată, aflată în mijlocul unei peluze.

Alb și negru, masiv, dreptunghiular, modern, spitalul avea cinci etaje susținute de doi stâlpi imenși. Cum Milan întârzia, Malko o luă pe jos spre clădire, amestecându-se printre ceilalți vizitatori. Peluza era impecabil întreținută, iar aleea extrem de curată. Se opri la intrare, ca și când ar fi așteptat pe cineva. Doi soldați triau persoanele care intrau. Era imposibil să intre măcar în hol. Se întoarse la mașină și după câteva clipe apăru și Milan Simovici, îmbrăcat într-o bluză albă. Afișând o încordare vizibilă, se urcă repede în mașină.

— Ați reușit să veniți!

Părea că aproape regretă. Privirea îi fugi spre bancheta din spate.

— Desa nu e cu dumneavoastră?

— Avea altceva de făcut, minți Malko. Vreți să mergem în altă parte?

— Nu, nu, nu pot lipsi prea mult. Sunt infirmier și trebuie să curăț holurile și să spăl pe jos camerele. Vor să mă umilească.

— Ați aflat ceva? îi întrerupse Malko lamentările.

Milan Simovici așteptă câteva clipe înainte de a răspunde dintr-o suflare:

— Da.

— Ce?

— Astă seară vine să doarmă aici.

Malko simți că îi sare inima din piept. Era prea frumos! Cu privirile plecate, Milan Simovici părea copleșit de revelație. Îl luă cu încetișorul.

— Explicați-mi. Cum de sunteți atât de sigur?

Tânărul medic își aprinse o țigară, cu un ochi la ghereta gardianului, și spuse dintr-o suflare:

— Datorită unei prietene care răspunde de etajul cinci, acolo unde sunt duși bolnavii importanți, politicienii. Când președintele vine să doarmă aici, aceștia sunt mutați și aripa este golită cu mai multe ore înainte. Deja a primit ordinul. Totul trebuie să fie golit până la ora cinci, însă va veni probabil mai târziu.

Mintea lui Malko funcționa la capacitate maximă. Cât timp trebuia pentru declanșarea unui bombardament? Cel puțin șase sau opt ore. Risca să nu se încadreze în timp, dar nu putea scăpa o asemenea ocazie. Caută să-l liniștească pe Milan Simovici.

— Cu ce vine? Cu elicopterul?

Medicul clătină din cap a negație.

— Nu, folosește întotdeauna mașina. Un BMW mare și negru, escortat de un Jeep. Intră pe la urgențe, ori se oprește în parcarea subterană. De acolo, ascensorul îl duce direct la etajul cinci. Spitalul e bine păzit. Militarii trec prin filtru pe oricine.

Malko întoarse capul spre spital și Milan Simovici îi explică:

— În clădirea fără etaj se află doar birourile și laboratoarele. Bolnavii sunt duși dincolo, în clădirea cu cinci etaje. Cei din

anturajul regimului sau militarii. Totul este foarte strict, și se bulucesc să fie îngrijiți aici. Medicamentele nu lipsesc, și există și un grup electrogen puternic.

Avea privirea nesigură. Părea îngrozit de ce avea să facă. Malko nu scoase un cuvânt. Oare NATO avea să ia decizia de a bombarda un spital, fie el și militar, pentru a-l ucide pe Miloșevici? Decizia nu-i aparținea. Date fiind împrejurările, era posibil. Milan Simovici spuse pe un ton nesigur, parcă citindu-i gândurile:

— Credeți că o va face?

— Nu știu, recunoscu Malko, dar vă sfătuiesc să nu fiți aici în noaptea asta, nici prietena dumneavoastră. Știți la ce oră pleacă mâine Miloșevici?

— Nu. Se pare că ia micul dejun cu soția lui înainte de plecare. Nu-l părăsește niciodată.

Slavă Domnului, Mirjana Miloșevici nu era mai brează decât soțul ei. Nu se punea problema de morală. Chiar inteligente, bombele n-ar fi putut distruge *doar* etajul cinci... O bună parte din camerele bolnavilor riscau să dispară...

— Mă duc, zise brusc Milan Simovici. Pe curând.

— Sunați-mă mâine.

Malko îl urmări cu privirea. Medicul se grăbea să se întoarcă la spital. Cerul era senin, un timp ideal pentru bombardament... Tulburat, se urcă în mașină. Pe umerii lui apăsa responsabilitatea strivitoare de a anunța CIA despre un asemenea obiectiv. Era vorba despre ceea ce Jamie Shea, purtătorul de cuvânt al NATO, numea cu pudoare "distrugeri colaterale". Cel puțin, în acest caz, nu erau implicați nici copii, nici nevinovați. Ducându-se să o ia pe Desa de la cafenea, făcu un calcul rapid. Era ora unsprezece. Dacă îl găsea pe Sașa imediat, acesta ar fi ajuns la Budapesta în cel mai bun caz la șase. Malko se îndoia că birocrații de la NATO puteau fi puși în mișcare atât de repede. Trebuia deci să riște și să folosească telefonul celular cu o cartelă care nu putea fi reperată. NATO avea cu siguranță coordonatele spitalului. Trebuia doar să apese pe buton. Desa terminase Coca Cola și îl aștepta.

— Totul a decurs fără probleme?

— Foarte bine, spuse laconic Malko. Trebuie să mă întorc la hotel.

* * *

Milan Simovici îi arată ecusonul sentinelei și intră în hol, îndreptându-se spre ascensor. Trebuia să se întoarcă la post. Doi vizitatori așteptau, și se dădură la o parte la vederea bluzei albe, lăsându-l să intre primul în cabină.

— La cinci! spuse Milan Simovici, cu inima strânsă la gândul a ceea ce avea să facă.

Cabina se urni. Îi trebuiră câteva secunde ca să se dumirească. Coborau! Ridică ochii, schițând un surâs și prinse privirea unuia dintre bărbați. Avu impresia că stomacul îi coboară în călcâie. Nu era nici o greșeală. Unul dintre necunoscuți îi spuse pe un ton suav:

— Domnule doctor Simovici, am vrea să stăm puțin de vorbă.

Cabina se opri la subsol, ocupat de diverse depozite, camere de serviciu și debarale. Milan Simovici ieși ca un automat. Cei doi n-aveau nevoie să-i arate nici o legitimație: siguranța de care dădeau dovadă era de ajuns. Îl încadrară calmi, indicându-i pe unde să o ia. Păreau să cunoască foarte bine spitalul. După ce străbătură mai multe culoare, ajunseră într-o fundătură. Un al treilea bărbat, ras în cap și îmbrăcat într-o salopetă albastră de muncitor, îi aștepta. Deschise o ușă și Milan Simovici avu impresia că se întorsese în timp cu ani în urmă când mai trăise aceeași situație. Îi era atât de frică încât se temea să nu vomeze.

— Luați loc, domnule doctor Simovici, zise plin de curtoazie cel care îl interpelase mai devreme.

În încăpere se afla un al patrulea bărbat. Și el ras în cap, avea un chip sever, un nas drept și lat, și purta un costum cu cravată, cam strâmt pentru umerii largi.

Se aflau în atelierul de tâmplărie al spitalului, din care lucrătorii dispăruseră ca prin minune. Era plin de scânduri, de mobile aduse la reparat, iar pe masa din mijloc rămăseseră paharele și farfuriile nestrânse. Polițiștii de la RDB îi goniseră pe toți. Neliniștea lui Milan Simovici crescu. Nu era un interogatoriu improvizat, motivat de o imprudență. Totul fusese pus la punct cu mult timp în urmă, premeditat chiar. Luă loc pe un taburet și încercă să înfrunte privirea celui de-al patrulea

agent, care se apropie de el, cu o foaie albă de hârtie în mână. Cu o voce egală, citi:

— Sunteţi doctorul Milan Simovici, aţi terminat studiile în 1992 cu o bursă de stat...

Era un rezumat succint şi administrativ al vieţii sale private şi profesionale. Nu cuprindea nici o eroare. Mărul lui Adam îi juca fără încetare şi pricepea cu greu cuvintele. Bărbatul tăcu şi strecură hârtia în buzunar, întrebându-l pe acelaşi ton egal:

— Vă simţiţi bine în acest spital?

— Da, bolborosi Milan Simovici.

— Cred că aţi ajuns aici datorită legăturilor personale pe care le întreţineţi cu doctoriţa Draguisa, estimă poliţistul. Ea a girat pentru sentimentele dumneavoastră patriotice, nu-i aşa?

— Îmi iubesc profund ţara, afirmă Milan.

Cel puţin, vorbele lui erau incontestabil de sincere, dar poliţistul nu fu impresionat. Ceilalţi trei aşteptau ca nişte vulturi prada, tăcuţi şi cumva nevăzuţi. Poliţistul continuă:

— V-am observat de câtva timp şi anumite aspecte ale conduitei dumneavoastră ne-au atras atenţia. Cei pe care îi frecventaţi, spre exemplu.

— Cei pe care îi frecventez? spuse Milan Simovici răguşit.

— Da. Aţi părăsit adineauri spitalul şi v-aţi întâlnit cu cineva în parcare. Un prieten, desigur.

— Da, da.

— Un prieten iugoslav?

Tânărul înţepeni. Să mintă, sau să nu mintă? Ce ştiau? Îi cunoştea. Era un joc de-a pisica şi şoarecele. Trebuia să mintă cât putea. Începu să se roage din toate puterile.

— Nu, spuse el, încercând să-şi controleze tonul, e un străin.

— De ce naţionalitate?

— Austriacă, aşa cred. Un ziarist...

Întrebări cu du-te vino. Cel care îl interoga nu se arătă nici satisfăcut, nici agasat.

— De ce v-a căutat?

Milan Simovici ridică privirea, căutând ochii celuilalt.

— Voia să ştie cum funcţionează sistemul spitalicesc, cum sunt plătiţi oamenii. Lucruri de astea.

— V-aţi fi putut întâlni în altă parte...

Milan Simovici rămase mut. La o simplă privire a celui care îl interoga, cei doi poliţişti se apropiară, îl încadrară şi îi duseră braţele la spate. Simţi răceala cătuşelor în jurul încheieturilor, apoi fu ridicat şi împins spre un banc de lucru. La început nu înţelese, dar o mână de fier îl apucă de ceafă şi văzu fălcile enorme ale unei menghine.

Înainte de a putea reacţiona, capul îi fu prins între fălcile menghinei şi poliţistul în salopetă albastră manevră rapid levierul strângându-i craniul şi strivindu-i urechile. Nu era dureros, ci de-a dreptul atroce. Auzi ca într-un coşmar vocea la fel de calmă a poliţistului.

— Domnule doctor Simovici, ştim că sunteţi tare de cap. Nu vrem să vă facem să pierdeţi prea mult timp din serviciu, dar vrem să aflăm exact ce i-aţi spus celui cu care v-aţi întâlnit în parcare.

Milan Simovici scoase un urlet: fălcile menghinei îi striveau cartilagiile urechilor. Dacă ar fi strâns mai tare, i-ar fi zdrobit craniul ca pe o nucă. Văzu mâna mare a celui în salopetă apucând levierul de oţel şi începând să răsucească. Dacă tăcea, mai avea doar câteva secunde de trăit.

Capitolul VIII

Malko rula încet pe strada Caro Dusana, bulevardul ce mărginea Dunărea, în căutarea unui loc izolat. O lăsase pe Desa la *Hyatt,* în Zemun, cu un sfert de oră înainte, pretextând o întâlnire unde nu avea nevoie de ea. Nimeni nu trebuia să afle ce se pregătea să facă. Coti la dreapta, apropiindu-se de fluviu, apoi la stânga, pe strada Pragrevico. Aceasta se termina într-o fundătură, având în față un grup de blocuri jerpelite. Opri într-o parcare între două mașini, apoi scoase celularul și înlocui cartela cu una primită de la CIA și înregistrată pe numele unui cetățean maghiar, mai presus de orice bănuieli. Ceea ce urma să facă era extrem de delicat: să trimită un mesaj necodificat conținând o informație operațională explozivă.

Nu-și făcea griji că iugoslavii ar fi fost capabili din punct de vedere tehnic să-l intercepteze, dar rușii ar fi fost în stare.

Informația trebuia să fie precis localizată geografic. Spera ca interlocutorul lui, Kevin Hunt, să priceapă frazele incomplete. După ce se asigură că nu era supravegheat, formă numărul liniei directe a șefului agenției CIA la Budapesta. Și ungurii puteau intercepta mesajul dar, ca noi membri ai NATO, se putea bizui pe discreția lor. Se auzi semnalul de apel și Malko își ținu răsuflarea. Vocea lui Kevin Hunter spuse pe un ton neutru:

— Ați sunat la 453276.

— Eu sunt, spuse Malko. Mă recunoașteți?

După câteva secunde de tăcere, Kevin Hunter confirmă pe același ton neutru:

— Identificați-vă, vă rog.

Părea suspicios.

— Am venit mai devreme la întâlnire. N-a prea fost circulație.

— OK.

Kevin Hunter părea deranjat de apelul lui Malko. Acesta se justifică imediat:

— E vorba de o urgență. Prietenul nostru va fi astă seară la spitalul militar din Belgrad, în aripa rezervată bolnavilor.

Urmă o tăcere lungă, apoi șeful agenției CIA întrebă cu o voce încordată:

— Informația e confirmată?

— Da.

Malko avu impresia că inima îi bătea în ritmul secundelor care se scurgeau, sporind riscul intercepției. Realiză că spatele i se lipise de scaun din cauza transpirației. În sfârșit, după un timp care i se păru cât o eternitate, Kevin Hunter spuse pe un ton vibrând de agitare:

— Bine lucrat. Voi proceda imediat în consecință. Vom mai lua legătura?

— Numai dacă nu apare vreo "contraindicație".

— În regulă.

Malko întrerupse comunicația și scoase cartela, înlocuind-o cu cea pe care o folosea de obicei. Ieși apoi din mașină și se îndepărtă pe jos spre Dunăre, traversând un loc viran. Ajuns la malul fluviului, aruncă micul dreptunghi de cupru în apele gălbui. De acum încolo nu se mai putea face legătura între el și apel, chiar dacă acesta fusese interceptat.

Se îndepărtă rapid de apă. Cu ajutorul releelor, zona de emisie putea fi localizată destul de precis. Respiră ușurat doar când ajunse la *Hyatt.* Restul zilei avea să treacă destul de greu...

Operațiunea NATO nu se putea desfășura înainte de căderea nopții, adică peste aproximativ douăsprezece ore. Chiar dacă Malko ar fi fost arestat, zarurile erau aruncate. Această certitudine îl liniști.

* * *

Calm, polițistul în salopetă albastră apăsă tija, deplasând cu un centimetru fălcile menghinei și sporind apăsarea asupra capului lui Milan Simovici. Tânărul medic urlă, cu urechile strivite și țeasta gata să crape ca un ou. Vomase deja de mai multe ori și mirosul acru îi înțepa nările, accentuându-i neliniștea.

Bărbatul în costum care conducea interogatoriul, se apropie.

— Eşti idiot! spuse el calm. Ţeasta o să-ţi explodeze şi va fi prea târziu să mai repari ceva, chiar dacă eşti într-un spital...

Rămas cu gura deschisă, Milan Simovici nu răspunse. Se agăţa cu disperare de o idee simplă. Cei care îl interogau *trebuiau* să-l facă să vorbească. Nu se afla în Africa, ci într-o ţară civilizată, unde ierarhia era respectată... Mort, Milan Simovici n-ar mai fi fost de niciun folos. Teoria era bună, însă fălcile de oţel care îi strângeau craniul erau foarte reale şi apăsarea creştea. Nu ştia când oasele aveau să-i crape fără veste, şi presupunea că nici cei care îl torturau nu ştiau.

Prin minte îi trecu un gând atroce şi strânse din dinţi. Poate ştiau deja ce voiau să audă de la el, dar mania comunistă a mărturisirilor îi făcea să vrea şi mai mult. N-ar fi fost o catastrofă dacă i-ar fi zdrobit craniul. I se păru că apăsarea creşte. Fără să se poată abţine, începu să urle încontinuu. Scuturat de sughiţuri, vomând fiere şi bătând din picioare, urlă:

— Da, da, vă spun tot!

Apăsarea nu scăzu, şi crezu că nu-l auziseră. Începu să urle şi mai tare:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă!

Trecură mai multe secunde până când auzi vocea calmă şi realiză că apăsarea nu crescuse şi nici nu scăzuse.

— Te ascultăm

În fraze întretăiate, Milan Simovici povesti tot, începând cu telefonul primit de la Desa Dimitrievici. Avea impresia că se spânzură singur, înfăşurându-şi o frânghie în jurul gâtului... Când nu mai avu nimic de zis, fu întrebat.

— N-ai uitat nimic?

— Nu, nu, jură el. Nimic!

Se lăsă din nou tăcerea. Văzu mâna celui în salopetă atingând tija de oţel şi urlă din nou, cuprins de panică. Se pregăteau să-l termine, acum că ştiau tot. Craniul zdrobit, sângele ţâşnind din nări, şi la final moartea în suferinţe atroce, cu creierul ieşindu-i prin urechi.

Levierul se mişcă uşor, făcându-l să urle ascuţit. Surprins, constată că îi fusese eliberat capul din menghină şi Milan Simovici căzu, lovindu-se de oţelul batiului şi rostogolindu-se pe podea. Îi era atât de rău încât nici măcar nu încercă să se

ridice. Nu-i venea să creadă că nu murise. Fu nevoie de doi poliţişti să-l ridice şi să-l ducă până la un banc aflat în faţa mesei. Destupară o sticlă şi simţi mirosul de prună al şliboviţei pe care i-o puseră sub nas.

— Acum, ordonă poliţistul cu cravată, ai să scrii tot ce ne-ai spus, apoi te poţi întoarce la lucru.

I se puse în faţă un bloc notes şi un pix. Încercă să le apuce, dar degetele nu reuşiră să se mişte. Cu capul între mâini, apatic şi cu urechile vâjâind, nu reuşea să se dumirească. Trăia. Când se apucă să scrie cu gesturi tremurate, nici măcar nu realiză că cel în costum ieşise din cameră. Continuă să scrie, venindu-şi încet, încet în fire, şi întrebându-se cui îi datora viaţa.

* * *

Rade Markovici ascultă fără o vorbă raportul colaboratorului său Swetozar Plasnici, felicitându-se pentru munca depusă, atât de eficientă încât se găsea în faţa unei dileme periculoase pentru el. Slobodan Miloşevici trebuia efectiv să doarmă la spitalul militar noaptea următoare. Numai faptul în sine risca să declanşeze în sânul RDB o epurare. Nici măcar Rade Markovici n-ar fi fost la adăpost de furia preşedintelui iugoslav.

Şeful RDB reflecta în tăcere. Avea de ales între trei soluţii. Să-i mărturisească lui Slobodan Miloşevici şi să suporte consecinţele. În acest caz, trebuia să-l aresteze imediat pe agentul CIA şi pe toţi complicii lui, inclusiv pe Duşan Velaci, un apropiat al puterii, devenit însă complice involuntar. A doua soluţie: să nu spună nimic, adică să permită asasinarea lui Slobodan Miloşevici. Era o decizie politică. Nu avea destul timp să reflecteze şi era prea închistat în sistem pentru a fi obiectiv. Dădu înapoi în faţa unei asemenea responsabilităţi.

Rămânea a treia soluţie, care în opinia lui nu avea decât avantaje. Arestarea unui agent n-ar fi adus nici un folos: ar fi venit alţii în urma lui. Cel mai inteligent lucru era să se folosească de el pentru a ajunge la diferitele filiere de opozanţi şi apoi să-i elimine pe toţi dintr-o lovitură. O altă idee îi încolţise în minte. O idee *foarte* amuzantă, care avea să-i placă foarte mult preşedintelui Miloşevici... Ridică ochii, privindu-şi subordonatul şi începu să-i dea instrucţiuni precise. Avea de a

face cu profesioniști, și cea mai mică greșeală ar fi compromis operațiunea.

* * *

Malko nu reușea să-și scoată din minte faptul că numărătoarea inversă începuse. Se dusese la centrul de presă al armatei și se amestecase în mulțimea de ziariști, privind cele trei ecrane puse la dispoziție.

Stând într-un colț, Desa Dimitrievici pălăvrăgea cu niște prieteni. În fiecare clipă, Malko se aștepta să vadă apărând polițiștii. Nu era posibil ca lucrurile să decurgă atât de ușor. Serviciile iugoslave erau bine pregătite și riscul pe care și-l asumase era enorm. În același timp, se întreba dacă birocrația greoaie de la NATO n-avea să facă să eșueze un proiect atât de nebunesc. Datorită sateliților, NATO cunoștea cu siguranță amplasamentul spitalului militar, și rachetele de croazieră Tomahawk lansate asupra unui obiectiv fix erau de o precizie stupefiantă. Urmau câteva ore pline de nelinişte. Ezitase să-l sune pe Saşa ca să plece direct în Ungaria, temându-se să nu atragă atenția. În orice caz, Slobodan Miloșevici odată dispărut, zăpăceala ar fi fost prea mare pentru ca cineva să se mai intereseze de el.

Cel puțin, așa spera...

Desa i se alătură.

— Aveți nevoie de mine astă seară?

— Am putea cina împreună? sugeră Malko.

Ar fi fost mai plăcut decât să cineze singur.

— Mi-ar place un restaurant chinezesc, sugeră tânăra. Există unul pe un șlep ancorat pe Dunăre, înainte de a ajunge la *Reka*.

* * *

Milan Simovici tresări atunci când se deschise ușa atelierului de tâmplărie și apăru polițistul cu cravată. Se simțea mai bine, dar urechile înroșite încă îl mai dureau. Țeasta îi zvâcnea și se simțea zdruncinat. Nu-și putea privi călăii în față. Apăsă cu putere mâinile pe masă, încercând să le oprească tremurul.

Ce mai urma?

Cel cu cravată galbenă se așeză în fața lui și îi zâmbi rece ca un mort.

— Vă simțiți mai bine, doctore Simovici?

Interogatoriul se terminase și nu-l mai tutuia. Tânărul înclină afirmativ din cap. Groaza nu-l părăsise.

— Doctore Simovici, continuă interlocutorul, am hotărât să ștergem cu buretele comportamentul dumneavoastră care v-ar fi putut duce în fața tribunalului militar. Delictele pe care le-ați comis într-o zonă militară și în timp de război, merită plutonul de execuție. Cu toate acestea, dacă nu vă abateți de la ordinele mele, nu veți păți nimic în viitor. Atunci când veți ajunge în fața judecății, voi depune personal mărturie, cerând clemență...

Medicul știa foarte bine că totul era o ficțiune. O țesătură de minciuni, dar un lucru pricepuse: teroarea imediată trecuse.

— Voi face tot ce îmi veți spune, afirmă el înfrânt.

— Bine, pentru început vă veți întoarce la muncă. Spuneți că vi s-a făcut rău și nu uitați: nu s-a petrecut nimic între momentul în care ați plecat de la întâlnire și momentul în care ați ajuns la etajul cinci... Absolut nimic. Noi n-am existat. Ați priceput?

— Am priceput.

— Foarte bine. Apoi, nu veți spune *nimic* nimănui, nici măcar prietenei dumneavoastră. Știe ceva?

— Nu.

— Perfect. Continuați să vă duceți viața ca și până acum. Veți primi ulterior instrucțiuni...

Părea atât de calm, încât Milan Simovici se hazardă să pună o întrebare:

— Dar dacă nu fac nimic, va...

— Ne ocupăm noi, zise polițistul pe un ton suav. Mai aveți încă ceva de făcut, înainte de a vă întoarce acasă.

* * *

Desa îi întinse celularul lui Malko.

— E pentru dumneavoastră. Milan.

Părea surprinsă. Malko luă telefonul.

— Eu sunt, spuse Milan Simovici, am aflat că unchiul meu a pierdut autobuzul. Nu va fi la Belgrad astă seară. N-are rost să vă mai duceți după el.

Toate simţurile lui Malko se ascuţiră. Medicul avea o voce forţată, artificială.

— Perfect, spuse el. Totuşi, rămâneţi la spital?

— Da, ca în fiecare zi, până la opt seara. Pe curând.

Legătura se întrerupse şi Malko îi dădu telefonul lui Desa. Nu mai ştia ce să creadă. Mesajul decodificat însemna că Slobodan Miloşevici nu avea să mai doarmă la spital în acea seară. Dacă nu reuşea să oprească bombardierele NATO, rachetele de croazieră urmau să facă praf un spital plin de bolnavi. Nu mai avea nici o clipă de pierdut... Căscă forţat şi îi surâse lui Desa.

— Mă duc să fac o baie. Ne vedem aici la ora nouă pentru cină.

— Nu prea târziu, îl imploră ea. Sunt sigură că vor bombarda şi astă seară. Vremea e prea bună.

Se îndreptă spre ascensor. Ajuns în cameră, luă o cartelă de telefon şi ieşi. Din fericire, Desa plecase. Se îndreptă spre malul Savei, acolo unde erau şatrele ţiganilor. Nu era nimeni în jur, în afara unei perechi de îndrăgostiţi stând pe iarbă. Schimbă cartelele şi formă numărul lui Kevin Hunter. Răspunse secretara lui.

— Trebuie să vorbesc urgent cu Kevin, spuse el.

— Să văd dacă nu a plecat. Cine sunteţi?

— Am vorbit cu el azi dimineaţă.

Aşteptă, cu inima bătând nebuneşte, până când auzi vocea americanului, plină de triumf reţinut.

— Nu era nevoie să sunaţi, spuse el, totul *este* în regulă.

— Anulaţi misiunea! zise Malko.

Urmă o pauză. Prins pe picior greşit, şeful agenţiei CIA părea că-şi pierduse graiul. Malko repetă pe un ton mai ferm:

— Anulaţi misiunea! şi închise.

Americanul era atât de şocat încât putea comite o gafă... Schimbă cartelele şi o aruncă în Sava pe cea folosită. Nu avea decât să aştepte să vadă dacă NATO avea să se supună. Între timp, voia să afle mai multe. Ceasul arăta şapte fără zece. În loc să se ducă direct la hotel, se îndreptă spre centru, pe străzi cu sens interzis, ca să scape de filajul sofisticat. Străzile înguste din Sanjak îl duseră în cartierul popular prin care şerpuia strada Maksima-Gorcog.

Ajunse uşor în faţa casei unde îl lăsase pe Milan Simovici cu două seri înainte. În faţă, un grup de case fusese făcut zob de o bombă rătăcită. Parcă mai departe şi aşteptă într-o staţie de autobuz, ca să nu se facă remarcat. Peste patruzeci de minute Milan Simovici sări dintr-un autobuz verde vechi, foarte aglomerat. Malko îl strigă imediat.

— Milan!

Sârbul se întoarse atât de brusc, de parcă ar fi călcat pe o mină! Timp de o fracţiune de secundă, Malko avu senzaţia că avea în faţă imaginea morţii. Tânărul medic părea că ieşise dintr-o centrifugă.

— Nu arătaţi prea bine! remarcă Malko.

Milan Simovici făcu vizibil un efort supraomenesc pentru a răspunde pe un ton normal:

— Aşa e. Mi s-a făcut rău după ce ne-am despărţit. Am fost obligat să mă întind o oră. Îmi pocnea capul. De ce aţi venit?

— Telefonul dumneavoastră...

— Un contra-ordin contramandat totul. Rămâne pe altă dată... Aşteptaţi să vă caut.

Se răsuci pe călcâie, vizibil jenat că fusese văzut în compania lui Malko. Cu un nod în stomac, acesta îl privi intrând în casa negricioasă. Sărea în ochi că Milan Simovici se temea de ceva. Oare de ce? Pentru că nu ar fi reuşit să oprească bombardamentul, sau din alt motiv?

Capitolul IX

Malko privi ivirea zorilor cu o ușurare de nedescris. Nu închisese un ochi toată noaptea. Ca de obicei, sirenele urlaseră pe la unsprezece, urmate de obișnuitul foc de artificii. Mai întâi zgomotul sacadat al bateriilor DCA din jurul Belgradului, trimițând furioase spre cer salve inofensive pentru avioanele NATO, apoi exploziile, lovind cam peste tot. Una dintre ele îl făcu pe Malko să tresară pentru că era foarte aproape. Așteptase un sfert de oră înainte de a telefona, încercând să afle ce obiectiv fusese atins.

Centrala telefonică de la *Hyatt* nu răspunse. Neliniștit, se îmbrăcase și ieșise pe străzile întunecate. În timp ce rula pe bulevardele pustii, sunase sfârșitul alarmei. Fusese teribil de nefericit văzând spitalul militar intact. Bombele nu căzuseră acolo. De abia ajunsese din nou la hotel, că alarma sunase din nou... Alt motiv de stres. O explozie enormă, undeva în nord, pe celălalt mal al Dunării, îl liniștise. NATO bombarda din nou rafinăria de la Pancevo, țintă facilă și spectaculoasă, De altfel, lucirea roșiatică a unui imens incendiu urmase detunăturilor.

Apoi, nimic.

Chircit în întuneric, Belgradul își ținea răsuflarea.

Malko profitase de moment, evaluând mintal situația. Misiunea încredințată mai întâi lui Richard Lord și apoi lui însuși era aproape imposibilă, chiar dacă fusese foarte aproape de reușită. Dacă ar fi ajutat la bombardarea inutilă a unui spital, ucigând astfel zeci de nevinovați, nu și-ar fi iertat-o niciodată... În plus, de câte ori se apropia de cineva din cercul restrâns al lui Slobodan Miloșevici, risca enorm. Își aduse aminte de atitudinea curioasă a tânărului medic. Fusese oare cuprins de panică, realizând ce responsabilitate apăsa pe umerii lui? Poate că Slobodan Miloșevici petrecuse *într-adevăr*

noaptea în spitalul militar, după cum era posibil ca președintele iugoslav să fi renunțat în ultimul moment.

Malko se hotărî să treacă imediat la atac. Milan Simovici avea o personalitate prea fragilă pentru a suporta presiuni puternice. În plus, Slobodan Miloșevici folosea diferite rezidențe și nu ar fi revenit prea curând la spitalul militar. Trebuia deci să găsească altceva. Dușan Velaci îi pomenise de spital. Cunoștea probabil și alte informații. În orice caz, pentru moment, Malko nu avea altceva de care să se agațe.

Trebuia să ia din nou legătura cu Velaci.

Adormi, într-un sfârșit, de abia la răsăritul soarelui.

* * *

Rade Markovici termină cafeaua turcească foarte tare și se strâmbă. Era îngrozitor de amară. Își petrecuse noaptea în apartamentul-birou, întins pe patul de campanie, frământându-se între neputință și neliniște. Avusese o scurtă întâlnire cu președintele Miloșevici, în sala de urgențe a spitalului militar. Îi trebuise o voință de fier ca să nu-i spună adevărul. Discutaseră doar despre dosarele curente, fără să-i dea nimic de bănuit lui Miloșevici, apoi acesta urcase în apartamentul de la etajul cinci, escortat de cele două gărzi de corp. BMW-ul era parcat la subsolul spitalului, ascuns sub o prelată, pentru a evita orice indiscreție.

Șeful RDB aprinse o țigară cu bricheta Zippo Harley Davidson pe care i-o adusese de la New York unul dintre adjuncți. Chiar și el, șeful serviciilor de securitate, era fascinat de America. Contemplă cerul cenușiu. Încă o noapte de bombardamente. Incapabili să lovească armata iugoslavă, aliații distrugeau sistematic infrastructura Serbiei. Sârbilor le trebuiau ani de zile ca să o refacă.

Nu putea aborda acest subiect cu Miloșevici. Oricum, Rade Markovici nu era un om politic, ci doar un tehnocrat însărcinat să vegheze la securitatea celui instaurat la putere de popor. Era un tip lucid: politica lui Miloșevici ducea ceea ce mai rămăsese din Iugoslavia la catastrofă, dar nu era treaba lui. Ca un câine de stână orb, trebuia să-și facă meseria. Încercând să evite gândurile neplăcute, se concentră din nou asupra evenimentului din ajun. Doctorul Simovici era supravegheat cu strictețe. Aparent, nu-și prevenise comanditarul despre cele petrecute.

Acesta se simţea deci în siguranţă. Lui Rade Markovici îi încolţi în minte o idee vagă care trebuia aprofundată. Pentru moment, nu vedea cum o putea exploata, căci avea de a face cu un profesionist precaut. Eventual, ar fi putut rezulta o manipulare interesantă... Redactă un ordin scris detaliat privitor la supravegherea agentului american.

Nimic nu trebuia să scape.

Împăcat cu sine, coborî să ia micul dejun în restaurantul sinistru al hotelului *Metropole*, înainte de sosirea secretarei sale. În momentul în care ieşea, plantonul îi aduse lista distrugerilor din noaptea precedentă. Lui îi revenea misiunea să le bifeze pe acelea care puteau fi comunicate oficial.

* * *

În ciuda bombardamentelor, Duşan Velaci, judecând după voce, părea foarte bine dispus. Îl considera pe Malko un simpatizant al cauzei sârbe.

— N-am dormit prea mult, spuse el hohotind. Am avut de rezolvat câteva probleme sexuale, apoi m-am distrat cu ţiganii pe malul fluviului. Vă duc acolo într-o seară. Au o muzică foarte frumoasă.

— Am putea prânzi împreună? îi propuse Malko, care nu-i spusese nimic de seara petrecută cu Verica.

— Da, spuse fără ezitare arhitectul. Ne putem vedea la unul din birourile mele, în galeria care dă spre Terazije, la numărul 1. Căutaţi clădirea liniilor aeriene irakiene. Urcaţi la etajul cinci. Dacă întârzii, vă rog să mă aşteptaţi. Putem merge la *Verdi*, e alături.

Malko închise, împăcat cu sine că putuse reactiva acea sursă.

* * *

Desa Dimitrievici fuma îngrijorată ultima ţigară din pachetul de Gauloises blondes, aşteptându-l pe Malko în holul de la *Hyatt*. Vorbise la telefon cu Milan Simovici şi vocea medicului i se păruse ciudată: evazivă, ocolind chiar şi cele mai nevinovate întrebări. Cu toate acestea, nu îndrăznise să-l întrebe motivul pentru care dorise să-l revadă pe Malko.

În orice caz, spitalul militar rămăsese în picioare. Puse neliniştea pe seama faptului că nu dormise bine din cauza

bombardamentelor. Îşi petrecuse o parte din noapte pe pavajul din faţa imobilului, discutând cu vecinii şi pândind exploziile.

Îi era teamă de agentul CIA. Ideea de a-l ataca pe Slobodan Miloşevici i se părea complet nebunească şi înfricoşătoare. Avea un chef nebun să lase totol baltă, dar lipsa banilor nu-i dădea pace. Îşi dorea atât de mult o maşină! Ca să se liniştească, îşi repetă că de fapt nu ştia nimic. Pentru ultima oară îi prezenta agentului un prieten. Era prea periculos... Dacă Milan Simovici păţea ceva, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Se ridică. "Şeful" ei ieşea din ascensor, aruncând o privire circulară prin hol. Unde erau agenţii RDB? Într-un asemenea hotel, rezervat aproape în întregime străinilor, trebuiau să fie, observând tot şi raportând cu meticulozitate şefilor...

Malko se îndreptă surâzător sprea ea.

— Ce mai faceţi?

— Am dormit prost din cauza bombelor.

— Şi eu, mărturisi Malko. Puteţi să mergeţi să vă odihniţi. Pentru moment, nu am nevoie de dumneavoastră. Ne vedem pe la patru. Vă rog să luaţi masa aici, adăugă el, şi treceţi totul în contul meu.

Desa îi mulţumi cu un surâs jenat, privindu-l cum se îndepărtează. Se ducea să ia legătura cu cineva. Se simţi uşurată că nu o rugase să-l însoţească.

* * *

Un paznic cu mutră de beţiv, păzea holul cu pistolul la brâu stând într-o cuşcă. Imobilul în care se afla biroul lui Duşan Velaci era în centrul oraşului, într-o galerie îngustă şi întunecată, dând spre Terazije. Malko luă ascensorul şi urcă la etajul cinci. Pe partea stângă, o uşă capitonată în piele, contrasta cu sobrietatea jerpelită a clădirii. Sună, şi uşa se deschise automat.

Malko pătrunse într-un şir de birouri ultramoderne. Pereţii erau împodobiţi cu fotografii ale unor clădiri în construcţie.

O blondă cu părul lung şi drept, cu strungăreaţă şi cu nişte ochi albaştri, mari şi nevinovaţi, apăsa lent tastele unui calculator. Rochia cu decolteu pătrat oferea privirii ca pe tavă sânii rotunzi. Ridică spre Malko o privire fără expresie, şi surâse mecanic.

— Bună ziua.

— Am întâlnire cu domnul Velaci, spuse Malko în engleză.
— N-a sosit încă, zise blonda. Nu știu dacă vine.
— Trebuie să luăm masa împreună, preciză Malko.
— În acest caz, îl puteți aștepta în birou, spuse ea ridicându-se.

Rochia închisă în nasturi de sus până jos se mula pe un corp grațios. Fata avea picioare lungi și bronzate. Malko intră într-un birou plin de calculatoare, cu un portret al lui Radova Karadzici pe perete și cu teancuri de cataloage luxoase de mobilier ale lui Claude Dalle pe toate mesele. Tânăra îl privea curioasă. În ciuda aerului de cumințenie, degaja un soi de chemare sexuală, aidoma unei puștoaice neînțărcate, dar având păcatul în sânge. Malko îi surâse.

— Lucrați pentru Dușan Velaci?
— Da, doar dimineața! preciză blonda. În mod normal, studiez la Universitate, dar a fost închisă din cauza războiului. Vreți să beți ceva?
— Nu, mulțumesc.

Fata se întoarse la calculatorul din hol, în timp ce Malko începu să răsfoiască unul dintre cataloagele arhitectului decorator de interioare Claude Dalle. Telefonul suna încontinuu, și blonda cu strungăreață răspundea cu o voce de fetiță. La un moment dat, apăru în birou, cu un aer vizibil contrariat.

— A sunat domnul Velaci, anunță ea. Este reținut și se scuză că nu poate veni. Vă invita astă seară la *Writer's Club*.

Malko se uită la ceas. Era unu. Se simți ușurat la gândul că avea să ia masa singur la *Hyatt*. Secretarea lui Dușan Velaci îl privea în tăcere. Malko citi în privirea de porțelan ceva neașteptat. Fata îl fixa aidoma unui copil care privește vitrina unei patiserii. Ochii albaștri aveau o expresie fixă, magnetică, ceea ce îl făcu să-i propună:

— N-ați vrea să luați masa cu mine?

Invitația o luă pe blondă prin surprindere. Șovăi câteva clipe, cântărind propunerea, apoi chipul i se lumină.

— Vorbiți serios?
— Absolut! Aveam de gând să merg la *Verdi*.
— La *Verdi!* repetă ea, acolo e foarte plăcut.
— Sunt onorat să vă invit....

Jenată, blonda coborî privirile.

— Nu știu dacă domnul Velaci ar...

Malko o întrerupse surâzând.

— M-a lăsat baltă. Îmi datorează o compensație...

Stăteau față în față, și privirile li se încrucișară din nou.

— Apropo, cum vă numiți?
— Ivana.

Semăna cu un iepure hipnotizat de o cobră. Ținea brațele pe lângă corp și buzele frumos desenate schițau un surâs mecanic. Malko se hotărî să precipite lucrurile. Se apropie și îi puse mâna pe șold.

— Haideți! Altfel nu vom mai găsi nimic de mâncare la *Verdi*...

Ivana îl privi cu un aer răvășit, de parcă atingerea ar fi tulburat-o profund. Se răsuci și în loc să se depărteze, se apropie și mai mult de el.

Ca atrasă de un magnet, Ivana se sprijini de Malko din cap până în picioare. Păstrase aceeași expresie inocentă dar se freca fără rușine de el.

Extrem de plăcut surprins, o prinse de talie și Ivana ridică ochii spre el și îl sărută. La început delicat, apoi cu sfiala unei liceene. În același timp se lipea și mai tare de el.

Strâns înlănțuiți, schițară un soi de dans șovăit în mijlocul biroului lui Dușan Velaci. Excitat de situația neașteptată, Malko își strecură o mână între trupurile lor, mângâind coapsele fetei prin țesătura rochiei. Ea îl sărută și mai apăsat. Ațâțat, desfăcu câțiva nasturi și nu simți din partea ei nici o rezistență. Atinse ușor nailonul unui chilot, pe care îl dădu la o parte, și avu impresia că lui Ivana i se făcuse rău. Cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, suspina sacadat, înlănțuindu-i ceafa cu brațele. Când mișcările deveniră și mai precise, printre buze îi scăpă un strigăt continuu, aidoma sirenei care anunța încetarea alarmei. Atunci realiză că Ivana era pe punctul de a juisa.

— Oh, ce bine e! Ce bine e! Ce bine e! repetă ea gâfâind cu un aer rătăcit.

Orgasmul fulgerător îl stârni pe Malko mai tare decât orice închipuire. O împinse pe Ivana spre biroul patronului și îi desfăcu de tot rochia, dând la iveală desuurile albe și cam rustice ale fetei. Agățată de el ca o înecată, blonda Ivana se lăsa în voia lui. Îi scoase chilotul, dezvelind pântecul plat. Coapsele se depărtară singure. O pătrunse cu ușurință. Era caldă și onctuoasă ca un șuvoi de miere. Începu să strige din nou, juisând fără pauză.

Nu spunea nimic, nu făcea nimic, dar își exprima fericirea fără oprire. Făcu o pauză ca să-și recapete răsuflarea și îi aruncă lui Malko o privire copleșită de plăcere, spunând pe un ton pierit:

— M-ați impresionat de când v-am văzut. Sunt atât de sensibilă...

Malko continua să se miște lent și văzu că pupilele fetei se îngustară și răsuflarea i se acceleră. Fără veste, ea însă îl respinse ușor, îl luă de mână și îi arătă covorul din fața biroului:

— Aici.

Îl făcu să se întindă în fața portretului lui Radovan Karadzici și se urcă peste el, lăsându-se pătrunsă cu un suspin de încântare. Începu să se frece înainte și înapoi, spunându-i cu o voce gâfâită:

— Oh, vine iarăși! Ce bine e! Ce bine e!

Se freca de el ca o nebună. Malko o prinse de sânii mici și fermi, și fata tresări.

— Ușor! Ușor! Sunt foarte sensibilă! Dacă mă mângâiați, juisez din nou.

El se mulțumi să-i atingă ușor, în timp ce Ivana avea un nou orgasm. Fata se împingea în el ca să se lase și mai bine pătrunsă, declanșând plăcerea lui Malko. Ivana se întinse epuizată peste el. Le trebuiră mai multe minute ca să-și revină. Fata se ridică, își luă chilotul și dispăru în timp ce Malko își venea în fire. Nu era ceva obișnuit să facă dragoste cu secretara celui cu care trebuia să ia masa, și asta în propriul lui birou. Se uită din nou la ceas: două fără cinci. Aproape o oră trecuse de la începutul "întrevederii" și Ivana juisase de șase ori.

O adevărată forță a naturii, ceea ce altădată în campaniile militare, purta numele de "una care suge măduva din om".

Tânăra secretară apăru, aranjată, fâșneață, machiată din nou, dar cu cearcăne. Surâzând, îl întrebă timidă:

— Nu e prea târziu să mergem la masă? Dacă da, nu face nimic...

În plus, lua viața foarte ușor.

— În nici un caz! afirmă Malko.

— Apropo, întrebă ea, cum vă numiți?

— Malko.

De obicei, o asemenea întrebare era pusă înainte.

Ieșiră din birou și în ascensor, ea începu să se frece din nou de el.

— Mai vreau! suspină ea.

— Am impresia că vreți *tot timpul*, remarcă Malko.

— Da, spuse ea simplu. Când nu pot face dragoste, mă descur singură, dar nu e același lucru.

* * *

Ivana mânca tăiței cu delicatețea unei pisici, înmuiindu-și des buzele în cupa de șampanie Taittinger. Malko o studia uimit de o asemenea spontaneitate care îi plăcea. Tânăra părea că apreciază mai mult băutura decât atmosfera elegantă din restaurant. *Verdi* era unul dintre locurile cele mai apreciate din Belgrad, unde ziariștii, oamenii de afaceri și spionii aproape se atingeau. Ivana oftă.

— Când v-am văzut, v-am dorit pe loc... Nu știam însă cum să procedez...

— Ați procedat foarte bine, afirmă Malko.

Ea surâse.

— Nu mă culc cu *toți* bărbații, dar am nevoie să fac multă dragoste. De altfel, adăugă ea surâzând cu tristețe, asta e tot ce ne-a mai rămas, nouă belgrădenilor... Eu mi-am dorit un apartament dar sunt obligată să locuiesc la părinții mei. Dacă Dușan Velaci nu m-ar fi angajat, mă păștea șomajul.

— Vă culcați cu el?

— Din când în când. Mă invită la cină. Și lui îi place sexul.

— În orice caz, nu se ține de cuvânt, remarcă Malko. Mă rog, dacă ar fi venit, n-aș mai fi luat masa cu dumneavoastră.

— Oh, a avut un motiv serios! afirmă Ivana. N-ar fi trebuit să vă spun, dar a fost invitat în ultima clipă la Rade Markovici.

Malko încremeni.

— Șeful...

— Da, da, șeful RDB. E nașul lui de botez. Merg deseori la vânătoare împreună. Avea ceva foarte important să-i comunice.

Malko avu impresia că spaghetele îi căzuseră greu. Se întrebă dacă nu cumva el era motivul amânării acelui dejun.

Capitolul X

Dintr-o dată, Malko nu mai regretă că nu luase masa cu Dușan Velaci. Știa de la început că arhitectul era un apropiat al puterii, și era interesat să mențină legătura cu el, dar faptul că avea relații strânse cu cel însărcinat cu represiunea politică și cu contraspionajul iugoslav, schimba totul. Să se joace cu focul sau să-l folosească drept sursă de informații, era totuna.

Malko începu să-și pună întrebări asupra atitudinii ambigue a lui Verica, și ea în legătură cu Dușan Velaci.

Fără să-i bănuiască preocupare, Ivana reuși să termine tacticoasă tăiteii, aruncându-i o privire insistentă:

— Stați mult la Belgrad?

— Nu știu încă, mărturisi Malko.

Fata privi bulele aurii din paharul de șampanie Taittinger și spuse timidă:

— Sunt liberă toată după-masa. Dacă vreți, v-aș putea servi drept interpret.

Malko surâse. Cu ochii ei mari și inocenți și cu temperamentul focos, Ivana prezenta mult mai multe avantaje decât Desa, dar nu era atât de sigură ca informatoare.

Lăsă un teanc gros de bancnote pe masă — de când cu războiul, cărțile de credit dispăruseră — și părăsiră restaurantul. Se despărțiră pe trotuarul străzii Terazije. Văzându-i dezamăgirea, Malko preciză:

— Ne-am putea vedea fără să-mi serviți drept interpret.

Chipul lui Ivana se lumină.

— Oh, da! Am chef să facem din nou dragoste. Vă dau numărul de telefon de acasă.

Scrise un număr pe o carte de vizită și i-o întinse.

Malko traversă, ducându-se să-și recupereze mașina de pe strada Prinzrenska, în fața hotelului *Moskva*. Se simțea cu

moralul la pământ. Pista Milan Simovici era inutilizabilă pentru moment. Se ferea să ia legătura cu trupeșa Velica, Dușan Velaci nu era nici el abordabil, nu-i mai rămânea decât să-și plângă soarta.

Slobodan Miloșevici avea să moară în patul lui, și nu din cauza bombelor NATO.

În momentul în care se urca în Opelul Astra, transformat în cuptor, dar lustruit ca un ban nou nouț de un băiețaș grăsuliu, telefonul mobil sună. Era Branca Noukovici:

— Dragoljub, tipul cu benzina, a sunat din nou, îl anunță ea. Mi-a lăsat numărul de mobil. Vreți să vi-l dau?

— Sigur.

Îl notă și îl sună imediat pe Dragoljub. O voce bărbătească mormăi "Da, vă rog" și Malko spuse în engleză:

— Sunt prietenul lui Ricardo. Ați sunat la el acasă?

— Da.

— Ne-am putea vedea? Am nevoie de același lucru ca el.

— Românească sau muntenegreană? Asta e mai scumpă: trei mărci litrul.

— Mai vorbim, zise Malko evaziv.

— Cunoașteți parcul Kalemegdan?

— Sigur.

— Coborâți strada Pariska. Imediat pe stânga sunt niște scări care duc la o terasă de la marginea parcului. Se numește *Underground*, o cafenea liniștită. Ne vedem peste o jumătate de oră?

— Cum vă recunosc?

Dragoljub râse.

— Oh, e ușor, vă recunsc eu, nu sunt străini pe acolo. La această oră, e pustiu.

Malko întrerupse legătura. Se simțea mai înviorat. Dacă Dragoljub era pe lista secretă a lui Richard Lord, poate că nu vindea doar benzină. În caz contrar, putea profita să facă plinul Opelului Astra.

* * *

Malko parcă în fața ambasadei Franței, închisă din cauza războiului și acoperită cu graffiti injurioase. Coborî apoi pe strada Pariska, dominată de un zid înalt delimitând parcul Kalemegdan. La distanță de o sută de metri, o scară ducea la o

terasă aflată cam la jumătatea înălțimii zidului. Bizar nume, *Underground.* Avea un bar și mese cu umbrele de soare, din care doar una era ocupată de un bărbat tânăr și înalt, ras în cap și îmbrăcat în piele neagră: bluzon, pantalon mulat și cizme. Părea extrem de nervos și bătea din picior de nerăbdare, atingând masa.

După toate aparențele, un homosexual notoriu.

Malko se apropie prin spate lui și întrebă:

— Dragoljub?

Tânărul tresări și se întoarse. Malko văzu doi ochi mari, negri și umezi, plini de gingășie, care îl studiară rapid. Se cântăriră din priviri câteva clipe, apoi Malko se așeză în fața sârbului. Undeva era o neînțelegere... Malko rupse tăcerea:

— Deci dumneavoastră sunteți furnizorul de benzină al lui Ricardo.

Cuvântul "furnizor" păru să-l vexeze pe tânărul homosexual. Nu avea astâmpăr. Malko vedea cum lovește din ce în ce mai tare în piciorul mesei. Dragoljub râse mânzește:

— Da, așa e, recunoscu el. Am devenit prieteni. Înainte de război exista o discotecă simpatică, pe strada Francuska la numărul 6, *The Soul Food.* De când cu bombardamentele au închis-o.

Apăru ospătarul și Malko ceru o vodcă pentru el și un Defender pentru Dragoljub. Sârbul îl privea în continuare pe furiș, ca și când ar fi încercat să ghicească ceva. Brusc, Malko pricepu: Richard Lord era *și* el homosexual, iar băiatul îi era probabil amant! Sau MI6 era la curent și umbla cu ascunzișuri față de CIA, sau Richard Lord își păstrase bine secretul. Avea un singur gând: să pună capăt acelei situații jenante. Sârbul crezuse probabil că făceau parte din aceeași "familie". Bău puțin scotch și își privi convivul. Piciorul continua să-i tremure pe sub masă. Malko se hotărî să ia taurul de coarne.

— Moartea lui Ricardo v-a afectat, remarcă el.

Homosexualul dădu din cap și ochii i se umplură aproape de lacrimi.

— Oh, da, nu mă așteptam. Am reușit să-l văd la spital acum două zile. Mi-a spus să mă mut la el acasă pentru că avea nevoie de cineva să-l îngrijească.

Probabil că nu numai atât... Homosexualul părea răvășit. Malko surâse puțin cam crud.

— Ați fost dezamăgit când m-ați văzut?

Dragoljub se apără.

— Oh, nu! Am văzut imediat că nu sunteți ca el. Aveți dreptate, eram foarte atașat de Ricardo. Era minunat. Știți asta, doar îi sunteți prieten. Oricum, îmi face plăcere să vorbesc despre el cu cineva. Singurul, de altfel, dintre prietenii lui, căruia nu-i plac băieții, adăugă el suspinând.

Malko se înfioră și se grăbi să schimbe subiectul.

— Chiar îi vindeați benzină?

— Sigur! Am un amic care lucrează la o benzinărie rezervată armatei. Are benzină întotdeauna: muntenegreană, mult mai bună decât cea românească. Aveți nevoie?

— Nu imediat, preciză Malko. Am însă numărul dumneavoastră de telefon.

Puse o hârtie de o sută de dinari pe masă pentru Defender și pentru vodcă. Așa se sfârșise o frumoasă poveste de dragoste. Avea ce povesti celor de la CIA... Plătise și se ridicase. În același moment, Dragoljub întrebă pe un ton scăzut:

— Dumneavoastră îl înlocuiți pe Ricardo pentru tot?

Accentuase ultimul cuvânt, atrăgându-i atenția lui Malko. Acesta răspunse fără să se compromită:

— Da. De ce?

Tânărul homosexual îl privea stăruitor, fără să știe ce să răspundă. Oftă adânc și mărturisi:

— Poate că sunt un idiot, dar aș vrea să-i fac un ultim serviciu lui Ricardo. Am petrecut atâtea clipe frumoase împreună...

— Ce fel de serviciu?

— Înainte de a muri, mi-a cerut ceva, nu știu însă dacă pot vorbi despre asta...

Malko se așeză la loc, privind mașinal în jur. Nici țipenie. Nimeni nu-i putea auzi. Cu toate acestea, nu îndrăznea să se demaște, să-și pună viața în mâinile unui homosexual care îl privea cam prea lacom... Cei doi se priviră îndelung, apoi sârbul coborî privirea.

— Trebuie să am încredere în dumneavoastră! suspină el. Ricardo mi-a cerut un serviciu mai deosebit...

— Ce anume?

— Voia să-l pun în legătură cu cineva din anturajul lui Milošević.

Pulsul lui Malko o luă razna. Dragoljub era într-adevăr unul dintre informatorii agentului MI6, care îmbina utilul cu plăcutul.

Cumpăra benzină de la Dragoljub, de fapt de la amantul lui, și îl "trata". Tânărul homosexual părea mort de frică. Îl liniști cu un surâs.

— Dragoljub, ați făcut bine spunându-mi. Da, eu îl înlocuiesc pe Ricardo pentru *tot*.

Tânărul privi în jur și se aplecă peste masă.

— V-am telefonat astăzi nu pentru benzină, dar nu puteam să spun la telefon. Cineva mi-a făcut cunoștință cu un băiat care e ziarist la Tanjug. Și el e... Mă rog, înțelegeți. Ne-am întâlnit de mai multe ori la discoteca de pe strada Francuska. Este unul din puținii care se întâlnesc des cu Slobodan Milošević.

— În ce fel?

— Este fotograful lui recunoscut. Singurul care face toate pozele oficiale ale lui și ale soției lui. Îl cheamă tot timpul. Sigur, nu stă de vorbă cu Milošević, dar îl vede... Vă interesează?

— Cu siguranță, zise Malko fără să stea pe gânduri.

— Atunci să vi-l prezint. Nici o problemă, luăm masa împreună astă seară.

— Așteptați! îl opri Malko. Ricardo v-a spus *de ce* îl interesa Milošević?

Homosexualul clătină din cap.

— Nu. Cred că voia informații despre reședința lui, ca să facă un raport. Dumneavoastră tot așa?

— Da, și eu, confirmă Malko.

Richard Lord nu se demascase. Era totuși un profesionist...

— Ne întâlnim pe la nouă la restaurantul *Le Manjez*, pe strada Swetoroza-Markovica. Dă în bulevardul Revoluției.

— Perfect, spuse Malko.

Se despărțiră și se întoarse la *Hyatt*. Avea o nouă pistă. Cu toate că nu făcea decât să culeagă roadele muncii agentului MI6, era mai sigură decât Dușan Velaci și legăturile lui necurate.

* * *

Terasa restaurantului *La Manjez* ocupa douăzeci de metri de trotuar, luminând cu lumânările puse pe mese toată strada Swetroza-Markovica, cufundată în beznă. O mulțime animată stătea în picioare printre mese, la un aperitiv.

Malko înțelese repede de ce alesese Dragoljub acel loc: nu erau decât bărbați...

Dragoljub apăru din mulțime, însoțit de un bărbos înalt și cu privire blajină.

— Vi-l prezint pe Nedad Tubici, despre care v-am vorbit, îi spuse el.

Nedad Tubici îi strânse mâna lui Malko într-un mod care părea mai degrabă o mângâiere.

— Bună seara, spuse el, am înțeles că sunteți prieten cu săracul Ricardo. Ticăloșii de americani! Era un băiat atât de drăguț. Țineam toți la el.

Dacă ar fi știut... Aparent, Dragoljub uitase de doliu. Îl luă de braț pe Malko, ducându-l spre o masă liberă. Imediat ce se instalară, un ospătar aduse o sticlă de Defender "Succes" și pahare. Ciocniră.

— Pentru victoria Serbiei! spuse Nedad Tubici.

Rumoarea discuțiilor din jur era suficientă pentru a le oferi discreție. Vorbiră banalități, apoi Nedad Tubilici îl întrebă șoptit pe Malko:

— Și pe dumneavoastră mă interesează Milošević?

— Da, sunt ziarist. Mi s-a cerut un articol despre cum trăiește. Aveți ceva informații?

Fotograful surâse în barbă.

— Trăiește foarte simplu. Lucrează la birou și seara o petrece cu soția lui. Nu au viață mondenă, detestă televizorul, vânătoarea, sportul. Citește mult. Eu care îi sunt fotograf, n-am reușit niciodată să fac un reportaj la ei acasă. Nemții mi-au oferit zece mii de mărci. Este un om foarte secret...

— Totuși îl vedeți...

— Sigur, dar numai în împrejurări oficiale, atunci când are vizitatori. Totul se petrece foarte repede; stau doar câteva minute și apoi gărzile de corp îmi ordonă să plec. Nu se uită niciodată nici la aparat, nici la mine. Situația îl plictisește. Nu-l interesează nici fotografiile. E un om foarte rigid.

— Îl veți întâlni curând?

— Da.

Malko își ascunse interesul. Din nou, era pe o pistă "sensibilă".

— Când? întrebă Malko pe un ton egal.

— Mâine, când îl primește pe ambasadorul Rusiei la dejun. Voi face fotografii înainte de masă.

— Unde?

Nedad Tubici privi în jur, și asigurat de rumoarea mulțimii spuse pe un ton scăzut:

— N-ar trebui să vă spun, dar pentru că sunteţi prieten cu Dragoljub şi cu Ricardo... Nu spuneţi la nimeni, ar fi foarte grav. La o rezidenţă aflată în afara Belgradului. O proprietate a lui Tito, lângă satul Dovanovci, aproape de autostrada spre Zagreb. Nu puteţi însă să vă apropiaţi. Oriunde s-ar afla, cei de la RDB formează o barieră de netrecut. Dacă vă prind, riscaţi să fiţi expulzat...

— În regulă, afirmă Malko.

Fotograful bău puţin scotch şi adăugă:

— S-ar putea totuşi face ceva. Drumul care duce la această proprietate urmăreşte autostrada, aflată în vale. De acolo se poate vedea. Dacă sunteţi atent, puteţi face chiar fotografii. Bineînţeles, doar ale maşinii lui...

— E destul de bine, îi mulţumi Malko. Nu pot sta prea mult pe loc, să nu fiu remarcat.

— Adevărat, recunoscu fotograful. Cred că va sosi pe la prânz. Va pleca imediat după dejun.

— Cu ce vine, cu elicopeterul?

— Nu, totdeauna cu BMW-ul lui negru. Are şi o mică escortă. Mulţi s-au întâlnit cu el în Belgrad şi nu şi-au dat seama.

— Vă mulţumesc, spuse Malko, sper să ne mai vedem.

Nedad Tubici schimbă o privire scurtă cu Dragoljub.

— Oricum, nu mă căutaţi la Tanjug. Portarul lucrează pentru RDB şi ia numele *tuturor* vizitatorilor.

— Vă promit. Vom lua legătura prin Dragoljub.

Chemă ospătarul şi Dragoljub întrebă imediat:

— Nu rămâneţi să cinaţi cu noi?

— Îmi pare rău, se scuză Malko, trebuie să mă întorc la hotel să scriu un articol. Poate altă dată.

Ajunse la maşină şi se gândi cu satisfacţie că era pe o pistă bună... Colaborarea cu acel fotograf îi dădea şansa de a-l localiza pe Slobodan Miloşevici într-un moment precis. Din fericire, Nedad Tubici nu se îndoia nici un moment de sinceritatea lui. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să verifice exactitatea informaţiilor fotografului. Nu putea să laseze un atac pe baza unui pont care putea fi un bluf.

* * *

Milan Simovici aştepta autobuzul nu departe de spitalul militar, când în faţa lui opri un autoturism. Se îndreptă maşinal

spre el; de când cu bombardamentele, autostopul era ceva curent la Belgrad. Tânărul medic înţepeni pe loc. Cel care coborâse geamul era poliţistul de la RDB, cel ras în cap, care îl interogase.

— Te ducem acasă, îi propuse el.

Ca un automat, Milan Simovici urcă în spate, întrebându-se ce avea să păţească. Maşina mirosea a fum de tutun şi a transpiraţie. Se ghemui cât mai departe de interlocutorul lui. Acesta îi oferi o ţigară.

— Ziaristul tău te-a mai căutat?

— Ştiţi bine că nu, murmură Milan Simovici.

Poliţistul surâse rece.

— Nu, avem încredere în tine. Îţi cunoşti interesele. Am vrea să iei *tu* legătura cu el.

— Eu? tresări medicul. Şi ce să-i spun?

— Că nu ai renunţat! Că aştepţi doar ca preşedintele să vină să doarmă la spitalul militar.

Maşina rula încet, în direcţia străzii Maksima-Gorcog. Milan Simovici încerca să ghicească ce capcană ascundea propunerea.

— De ce?

Poliţistul îi surâse din nou, de astă dată ironic.

— Ca să nu creadă că te-am înfricoşat, şi să-şi închipuie că totul e în regulă. Foloseşte-te de prietena Desa Dimitrievici. Lucrează pentru el. Dacă totul merge bine, o să ieşi cu faţa curată...

— Cum adică?

— Rămâi în viaţă, conchise poliţistul, deschizând portiera.

* * *

Malko îşi alesese o zonă de staţionare pe autostrada de Zagreb, chiar după satul Dovanovici, pe drumul spre Zagreb. Coborî şi puse pe jos o pătură, la adăpostul unei liziere de pădure. În Iugoslavia, maşinile în pană erau de domeniul zilei, şi spectacolul unui bărbat meşterind sub maşină nu mai mira pe nimeni. Cu o cheie într-o mână şi cu o lanternă într-alta, găsi uşor buşonul radiatorului şi îl goli. Lichidul de răcire verzui îi curse printre degete. Malko puse la loc buşonul, deschizând capota şi verificând apoi nivelul lichidului. Mai avea cam de două degete.

Închise capota, urcă în mașină și porni. După calculele lui, trebuia să parcurgă aproape zece kilometri înainte să dea în fiert. Era unsprezece și jumătate. Părăsi autostrada la prima ieșire, trecând pe deasupra ei și îndreptându-se spre Belgrad. Ținea sub observație temperatura motorului.

Cu trei kilometri înainte de Dovanovici, văzu acul îndreptându-se spre roșu... apoi motorul începu să piardă din putere. Era la un kilometru de sat când de sub capotă începu să iasă un fum alb.

Scoase din viteză, ca să nu strice motorul și ajunse exact în locul fixat. Se opri pe banda unu, acolo de unde putea vedea drumul îngust pe care Desa făcuse exerciții de șoferie.

Deschise capota, de sub care se ridică un nor gros de fum. Dacă îl vedea cineva, era perfect. În portbagaj avea un bidon cu lichid de răcire, ca să poată pleca în bune condiții... Așteptă, sprijinit de caroserie. Dacă Miliția se interesa de el, avea să le explice că aștepta doar să se răcească motorul... Riscurile erau minime. Nu așteptă prea mult. Totul se petrecu atât de repede încât crezu că visează. Văzu un jeep cenușiu venind dinspre sat, urmat de o mașină mare și neagră, cu geamuri verzui. În spatele ei venea un BMW mai mic.

Cele trei mașini defilară la cincizeci de metri de el, pe drumul din vale. Era într-adevăr un BMW negru cu geamuri blindate, rulând cu aproape o sută la oră. Dacă ar fi avut un RP67, l-ar fi putut pulveriza pe Slobodan Miloșevici... Micul convoi dispăru într-un nor de praf. Cel puțin informațiile lui Nedad Tubici erau exacte, lucru încurajator pentru viitor...

Deschise portbagajul, luă bidonul și completă lichidul din rezervor. Cinci minute mai târziu, se îndrepta spre Belgrad.

* * *

Bărbatul de pe pasarela care traversa autostrada luă binoclul de la ochi. Lângă el, un polițist fotograf, apăsa fără încetare pe declanșator. Șeful lui avea să fie mulțumit. Misiunea lui era să-l supravegheze pe agentul CIA, însă nu știa în ce mod acesta reușise să se nimerească acolo, chiar în momentul în care Slobodan Miloșevici trecea. Nu putea fi o coincidență.

Capitolul XI

Noaptea fusese agitată: la periferia Belgradului căzuseră multe bombe. Cu toate că știa că *Hyatt,* cu hoarda lui de ziariști, era protejat, Malko nu dormise prea bine. În ajun, spre sfârșitul zilei, primise un mesaj neașteptat de la Milan Simovici, prin intermediul lui Desa. După întâlnirea cu Nedad Tubici, Malko începuse să-și facă din nou planuri.

Experiența eșuat de la Spitalul militar îi dovedise că era posibil să declanșeze un atac aerian cu un preaviz de câteva ore și că sistemul lui de comunicare funcționa, datorită cartelelor anonime. Trebuia doar să știe cu precizie unde și când avea să se afle Slobodan Miloșevici la un moment dat. Intrarea în scenă a fotografului de la Taniug îi dădea speranța unei soluții, cu condiția ca rezultatul să nu fie o baie de sânge. Malko își amintea cu oroare de eroarea de tir, care la Bagdad costase viața a sute de nevinovați refugiați într-un adăpost, despre care se bănuia a fi al lui Saddam Hussein. Având asemenea amintiri, viața nu era deloc ușoară...

Soneria telefonului îi întrerupse meditația. Recunoscu imediat vocea lui Ivana.

— Vorbiți cu domnul Velaci, îi spuse ea cu o voce foarte profesională.

Dușan Velaci se pierdu în scuze pentru dejunul contramandat, fără să explice însă de ce îl anulase. Malko nu putea nici el povesti cu cine îl înlocuise...

— Vă invit la cină astă seară, îi propuse arhitectul. Într-un loc foarte agreabil, cu muzică. La *Sanjak Club*, chiar vizavi de reședința ambasadorului Japoniei, în cartierul Sanjak.

În ciuda faptului că aflase de la Ivana de legăturile cu Rade Markovici, șeful RDB, Malko nu putea decât să accepte. Dușan Velaci n-ar fi priceput de ce îl evită, și oricum, rămânea o "sursă" potențială.

* * *

Rade Markovici își bea obișnuita cafea turcească în restaurantul de la *Metropole,* citind raportul făcut în ajun despre agentul CIA. Ceva îl intriga: prin ce mijloace se nimerise lângă convoiul lui Slobodan Miloșevici, într-un loc și la o oră pe care numai câteva persoane apropiate, el inclusiv, le cunoșteau? Agentul CIA nu fusese supravegheat cum trebuia? Găsi răspunsul la acel mister citind al doilea raport consacrat persoanelor cu care se întâlnise agentul CIA. Numele lui Nedada Tubici îi sări imediat în ochi, și o furie rece îl cuprinse. Pederastul acela nenorocit, care trăia luxos de pe urma fotografiilor sale, doar pentru că doamna Miloșevici îl aprecia, trăda și el! Dacă i-ar fi căzut în mână, l-ar fi omorât în bătaie... După ce îi mai trecu furia, Rade Markovici renunță la ideea de a-l chema imediat la RDB. Ideea care îi dădea târcoale de mai multe zile prindea brusc ființă. O idee extrem de diabolică... Iugoslavia era din ce în ce mai izolată și Marele Frate rus se cam lăsa rugat. Țara avea nevoie de noi aliați.

Poate că NATO avea să-i fie de ajutor.

Urcă în cameră și începu să întocmească o expunere completă a ideii sale, cu toate consecințele posibile, destinând-o lui Slobodan Miloșevici. Nu se putea lansa într-o asemenea operațiune fără o "acoperire" politică absolută.

Dacă reușea, cum le-ar fi dat peste nas dușmanilor Serbiei! Era o lovitură formidabilă, așa cum numai o dată în carieră se putea întâmpla. Calm, începu să studieze toate problemele care ar fi putut să apară. Trebuia să fie foarte prudent. Nici o verigă nu trebuia să fie slabă. Cea mai mică greșeală ar fi declanșat o catastrofă cu consecințe imprevizibile.

* * *

Malko se învârtea de o oră pe străzile abrupte ale cartierului Sanjak, urcând și coborând. Vederea era superbă, dar nu găsise pe nimeni să-i arate drumul. Trecu pentru a patra oară prin dreptul unui zid lung care se tremina într-o fundătură, și se hotărî să apuce pe o stradă îngustă și înclinată, având sens unic. Ajuns la o sută de metri mai jos, se trezi în fața unui gard

negru și impunător păzit de o sentinelă într-o gheretă. Trecând prin fața ei, lumină cu farurile o placă de aramă cu caractere japoneze.

Ajunsese în sfârșit!

În momentul în care opri motorul, auzi muzica. Un amestec de muzică țigănească și de rock. Ghidându-se după sunete, găsi o ușiță care dădea într-o cârciumioară lipită de un teren de tenis. Mese în aer liber, un mic ring de dans și o orchestră. O cântăreață blondă, tunsă scurt și cu o figură cabalină, interpreta o melodie țigănească îndrăcită, acompaniindu-se cu o tamburină pe care o lovea de coapsă. Era cântăreața de la *Reka.* Femeile dansau singure printre mese și rumoarea discuțiilor acoperea aproape orchestra. Ezită o clipă în prag, apoi văzu pletele blonde ale lui Ivana, care se repezise să-l întâmpine, surâzând radioasă.

— Ne-am așezat acolo, îl anunță ea, profitând de mulțime ca să se lipească ușor de Malko. Acesta nu se așteptase să o vadă.

O urmă spre o masă de lângă orchestră. "Noi" însemnau Dușan Velaci, purtând unul dintre tricourile lui oribile în dungi, și o creatură brună, cu privirea întunecată și cu o ținută semeață, care scotea în evidență pieptul proeminent, pe care se mula o bluză din dantelă neagră. Dușan Velaci făcu prezentările.

— Mila, Malko. Mila e cântăreață.

Bruneta sculpturată îi aruncă lui Malko o priviree trufașă, schițând un surâs vag. Toți păreau ușor amețiți. În afară de răcoritoare, pe masă se afla o sticlă de Defender și una de coniac Otard XO aproape golită. Sârbii se înnebuneau după coniac de marcă. Vacarmul era asurzitor adăugându-se difuzoarelor care îi inundau cu șuvoiul decibelilor. Dușan Velaci ținea o mână pe coapsa lui Mila, și cealaltă pe piciorul lui Ivana, care arăta formidabil. Oamenii discutau de la o masă la alta, părând să se cunoască. Cântăreața interpreta melodii israeliene, țigănești, rusești și chiar franțuzești ! Malko își reprimă o tresărire atunci când simți ceva frecându-se de piciorul lui. Acel ceva urcă până în dreptul zonei intime începând un masaj neobișnuit. Răposatul Conte de Paris, pretendent la tronul Franței, era capabil, se spune, să aprindă o țigară și să o fumeze ținând-o între degetele piciorului

stâng... Ivana părea în stare să producă plăcere unui bărbat, deși avea un picior mult mai mic...

Foarte repede, între Defender, coniac și rachiu, turnate din abundență, și masajul lui Ivana, Malko începu să uite de necazuri. De altfel, din cauza vacarmului, conversația se redusese la maximum. Dușan Velaci, cu mâinile ocupate și cu privirea pierdută, părea cufundat într-o meditație profundă. Trebuia să aștepte o pauză ca să-l tragă de limbă...

La un moment dat, cântăreața cu figură cabalină se apropie de microfon și începu o melodie siropoasă și sentimentală, primită cu exclamații din partea femeilor. Toată lumea începu să danseze. Dușan se trezi brusc și o trase pe Mila pe ringul minuscul. Malko descoperi astfel că și restul corpului era uluitor. Crupa tare și înalta întindea țesătura neagră a fustei foarte scurte, care dezvelea niște picioare lungi și frumoase. Pantofii cu toc o făceau mai înaltă cu zece centimetri față de partenerul ei. Temându-se parcă să nu-i fie furată, Dușan o înlănțui cu brațele, fără să întâmpine rezistență din partea fetei.

— Dansăm? întrebă Ivana.

Când ajunseră pe ring, fata se lipi de el ca o ventuză, continuând ceea ce începuse cu piciorul... Foarte repede, privirea i se voală și se lipi și mai tare de Malko.

— Am să juisez! murmură ea la urechea lui Malko, înfigându-i unghiile în ceafă.

Din fericire, vacarmul din jur era de ajuns ca să-i acopere sirena...

Muzica lentă continuă aproape o jumătate de oră. Doar melodii țigănești. Dușan și Mila se așezaseră la masă, dar Malko și Ivana, agățată de Malko aidoma unui vultur de stâncă, erau amândoi un trup. Făcu un efort extraordinar ca să nu ejaculeze. Lipită de el, Ivana îl împingea perfid, stârnindu-l. Dacă Dușan Velaci nu-și dădea seama de natura relațiilor lor, era orb. Din fericire, părea să se fi concentrat asupra lui Mila. Unul dintre brațe îi dispăruse complet sub masă.

În sfârșit, muzica se opri. Malko avu impresia că Ivana avea să rămână lipită definitiv de el, deși afișa același aer inocent.

Când se întoarseră la masă, un bărbat cu un chip de brută, cu o mustăcioară fină și foarte spătos, stătea de vorbă cu Mila. În momentul în care Malko se așeză, îl privi intrigat, de parcă l-ar fi cunoscut, dar nu-i adresă nici un cuvânt. Flecări câteva

clipe cu Mila, apoi dispăru în mulțime. Dușan Velaci se aplecă spre Malko.

— Un bun prieten care s-a întors din Kosovo, explică el.

— E militar?

Arhitectul clătină din acp, surâzând cu subînțeles.

— Nu, s-a dus la cumpărături...

Văzând că Malko nu pricepe, adăugă răzând în hohote:

— Face *"ship-shopping"*. Îi sfătuiește pe shiptari să-și părăsească țara, confiscându-le lucrurile. A adus de acolo trei camioane. Eu îi fac însă rost de lucruri și mai frumoase. Anul trecut a cumpărat de la mine pentru casa lui Dragan un salon Art Deco, pe care îl adusesem de la Paris, de la Claude Dalle. Cincizeci de mii de mărci...

Malko privi în direcția în care dispăruse bărbatul, și îl zări la o masă. Înțelese imediat de ce îl privise atât de insistent. Era patronul cafenelei *Trobozak*, de lângă Terazije, cartierul general al bandei criminalului de război Zlatko Sombor, zis "Dragan", care luptase în Croația, în Bosnia și acum în Kosovo. Zika Razgovor, patronul de la *Trobozak*, era singurul supraviețuitor al bandei care o răpise pe fiica unui miliardar sârb, Nada Badanpok. Pentru a se răzbuna, acesta din urmă își strivise complicii cu o presă hidraulică. Evident, Malko se cam amestecase în acea afacere. Se întrebă dacă Razgovor îl recunoscuse.

Zika Razgovor stătea între doi monștri: la stânga, un uriaș de două sute de kilograme, în tricou negru și șort, cu o barbă lungă și cu mustață. Vecinul lui nu cântărea mai mult de o sută cincizeci de kilograme, avea țăcălie și niște ochi globuloși.

Brusc, Malko realiză că cei trei îl priveau și simți fiori pe șira spinării.

* * *

— Bine, dar e nemernicul acela de agent CIA, spuse pe un ton neîncrezător Zika Razgovor. Nu e posibil...

Amicul lui, Thomis își scutură coama.

— Imposibil! N-ar fi îndrăznit să se întoarcă la Belgrad. Nu după ce a făcut.

— Îți spun că e el, insistă Zika Razgovor. Îl sun pe Dragan. El îl cunoaște.

Scoase celularul din haină și își sună șeful. Urmă o scurtă

conversaţie. Când Dragan pricepu despre ce era vorba, sări în sus.

— Vin. Dacă e el, aveţi grijă să nu dispară. Cu cine e?

— Cu ticăloasa de Mila şi cu Duşan Velaci.

— Înseamnă că nu e el. Duşan nu s-ar afişa cu o asemenea târâtură. O să-mi daţi o sticlă de rachiu dacă vin degeaba.

* * *

Petrecerea trerra. Din ce în ce mai îndrăgostită, Ivana nu-l scăpa pe Malko din ochi, hotărâtă să-şi încheie seara cu el. Acesta era sigur că fusese recunoscut. Cei trei îl priveau în continuare.

— N-ar fi cazul să plecăm? propuse el.

Duşan Velaci aţinti asupra lui o privire de reptilă.

— Mai aşteptăm puţin, apoi mergem la ţigani. Nu vreţi să dansaţi cu Mila? Dansează la fel de bine pe cât cântă.

Ascultătoare, Mila se şi ridicase. Nu se depărtă de masă, lipindu-se cu ostentaţie de Malko şi fixându-l cu privirea înecată în alcool. Ivana îl privea plină de reproş. Fata murmură, frecându-se de el:

— Dansez la fel de bine ca Ivana?

"Mai bine" fu gata să spună Malko. Dăduse peste încă o ticăloasă de mare clasă. Se mărgini să spună pe un ton detaşat:

— Cine e tipul cu care vorbeaţi adineauri?

— Face parte din banda lui Dragan. Luptă în Kosovo şi aduce benzină din România. Îmi povestea despre ultima expediţie la Mitrovica.

Mai dansară puţin. Malko se gândea cum să le ţină piept celor trei, când Mila spuse deodată:

— Ia uite, a venit şi Dragan. Ce ciudat, nu vine niciodată aici.

Malko simţi cum i se strânge stomacul. Se răsuci şi zări părul pieptănat spre spate al lui Dragan, asasin, criminal de război căutat de Tribunalul penal Internaţional, colaborator al RDB şi traficant de aproape orice... Cu cămaşa descheiată, dezvelind torsul puternic, nou-venitul, proţăpit la marginea ringului, îl fixa cu insistenţă.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Mila.

— După nume, zise Malko.

În sinea lui era neliniştit: cei patru erau ucigaşi, iar el nu avea nici măcar o armă.

* * *

— Taie-i gâtul ticălosului cu cuţitul, ordonă Dragan cu o voce înceată. Fă-i praf carotida, să simtă că moare.

— Aici? întrebă Thomis foarte aţâţat, simţind deja gustul sângelui.

Toţi participaseră la epurarea etnică a Slavoniei orientale, cu cortegiul ei de violuri, crime şi torturi. Dragan îi învăţase cu gustul sângelui. El însuşi ucidea la fel de uşor cum respira. Pusese la punct un nou trafic cu benzină din România, într-o manieră foarte eficace. Vameşilor care bombăneau, le făcuse o propunere foarte simplă: colaborare cu participare la beneficii, sau o călătorie pe fundul Dunării. Pentru a da exemplu, îi gâtuise pe câţiva în faţa colegilor. După aceea, totul intrase în normal.

— Nu, îi recomandă el, n-are rost să facem scandal. Aşteptaţi-l la ieşire. Zona e liniştită. Duceţi-l la antrepozit şi tăiaţi-i gâtul acolo. Aruncaţi apoi cadavrul în Sava. Vă trimit nişte oameni.

— N-are rost, protestă Thomis, suntem de ajuns noi trei. Eu îi scot ochii cu cuţitul.

— Distracţie plăcută, conchise Dragan. Vă aştept să-mi povestiţi.

Plecă repede. Depindea prea mult de bunăvoinţa guvernului pentru traficul lui ca să se amestece în mod oficial într-o crimă. Numai faptul că fusese văzut la *Sanjak Club* îi putea afecta reputaţia. Aducând tone de benzină din România făcea mari servicii guvernului Miloşevici, şi devenise astfel unul dintre noii potentaţi de la Belgrad.

* * *

Malko nu-i scăpa din ochi pe cei trei zbiri ai lui Dragan, aşezaţi pe partea opusă a ringului. Nu le cunoştea adevăratele intenţii. Continuau să bea şi să discute din momentul în care le

plecase șeful. Malko se gândea la toate alternativele. Fără armă, nu se punea problema să reziste acelor brute care erau capabile de orice. Singura lui protecție rămânea Dușan Velaci.

Lumea începea să plece. Aruncă o privire în jur: exista o singură ieșire.

— Mergem? sugeră Ivana.

Dușan Velaci, care era ocupat cu coapsele lui Mila, îi aruncă o privire amenințătoare.

— Pleacă dacă vrei. Eu rămân.

Vexată, Ivana se ridică și îi spuse lui Malko.

— Veniți cu mine?

Se simțea încolțit, incapabil să-i explice lui Dușan Velaci de ce voiau cei trei să-i facă felul, fără să se deconspire. Resemnat, se ridică, îi mulțumi arhitectului pentru invitație, și își croi drum prin mulțime. Ajuns în dreptul orchestrei, se simți fixat: cei trei care îl supravegheau, se ridicaseră și ei, îndreptându-se spre ieșire. Cu toate acestea, când ajunse pe străduța cufundată în întuneric, constată că dispăruseră. Ivana îl luă de mână.

— Mergem la *Hyatt?*

Cel puțin, ea știa unde voia să ajungă.

— Dacă vrei, spuse Malko. Trebuie să-mi caut mașina.

În noaptea întunecată, nu era prea ușor. Aprinse lanterna și cerceta împrejurimile. Nimeni. Cei trei ucigași se volatilizaseră! Își spun că poate înnebunise, crezând că fusese recunoscut.

Găsi în sfârșit Astra și deschise portiera. Ivana se strecură repede înăuntru și se lipi de el, strecurându-i limba în ureche.

— Să plecăm repede! ceru ea.

Malko demară, fericit că seara se terminase cu bine. La capătul străzii, trebuia să cotească la stânga ca să ajungă pe bulevardul Vojvode Misica. Strada era în pantă abruptă. Nu avu timp să frâneze: o furgonetă prost plasată și fără lumini bloca strada. Semnaliză cu farurile.

În acel moment, portirele Opelului Astra se deschiseră simultan și fură smulși literalmente din mașină!

Malko simți o mână enormă apucându-l de cămașă și aruncându-l afară. Căzu pe pavaj, primi o lovitură în pântec, apoi o masă enormă îl strivi. Simți un miros fetid de transpirație și de jeg, apoi o mână îl apucă de gât, aproape gâtuindu-l. Zbătându-se, atinse o pulpă păroasă, identificându-l imediat pe

monstrul bărbos îmbrăcat în șort, amicul lui Zika Razgovor. Acesta îl ridică și îl strânse într-o încleștare ca de urs! Îl târî până la furgoneta care avea ușile din spate deschise. Smulsă și ea din mașină, Ivana urla ascuțit. Se auzi un zgomot sec și strigătele încetară, chiar în momentul în care se declanșară sirenele care anunțau un nou atac.

Între cei doi avu loc un schimb de cuvinte pe șoptite, apoi Malko văzu, la lumina farurilor, cum cel de al doilea o culege de jos pe Ivana și o aruncă în furgonetă. El însuși avu aceeași destinație, aterizând lin ca un pachet. Imediat, ceva foarte greu îl apăsă pe stomac. Se aprinse un bec gălbui și îl văzu pe monstrul de două sute de kilograme stând pe pântecul lui. Îi flutură pe la nas lui Malko lama unui cuțit de vânătoare, care avea unul dintre tăișuri zimțat ca un fierăstrău.

Într-o engleză stricată, îi spuse lui Malko:

— Te sparg! Bine că te-ai întors la Belgrad.

Capitolul XII

Ca pentru á-și întări cuvintele, enormul bărbos apasă ușor vârful pumnalului pe omușorul lui Malko. Furgoneta care cobora pe străzile întortocheate care dădeau în bulevardul Vojvode Misica luă un viraj brusc și lama se înfipse fără veste în gâtul lui Malko. Acesta scoase instinctiv un strigăt dar bruta, mijind din ochi cu răutate, scoase pumnalul din rană, se aplecă spre el și îi spuse într-un damf de rachiu:

— Nu suntem grăbiți! Dragan ne-a spus să ne distrăm cu tine. Nu-l vom dezamăgi! Îți amintești ce au pățit amicii noștri din cauza ta? Au fost făcuți terci! Pe tine o să te ciopârțim, cum am făcut cu ticăloșii ăia de *shiptari* la Mitrovica.

Malko nu răspunse, încercând să-și țină firea. Ce rost avea să discute cu asemenea brute, care nu înțelegeau decât de aruncătorul de flăcări. Căuta cu disperare o modalitate de scăpare, fără însă să găsească vreuna. Dușan Velaci îl credea în pat cu Ivana, nimeni nu asistase la răpirea de pe strada cufundată în întuneric. Furgoneta încetini și coti. Ajunseră pe bulevardul Vojvode Misica. Nu-și putu reține un strigăt de durere. O mână enormă se înfipsese în părțile lui sensibile și strângea. Vocea dogită de băutură a bărbatului care stătea pe el îi spuse, vibrând de răutate:

— O să-ți tăiem boașele și o să ți le vârâm pe gât...

Din fericire, îi dădu drumul, dezechilibrându-se din cauză că furgoneta accelerase. Mașina prinse viteză, apoi încetini din nou, făcând cale întoarsă. Malko înțelese: coborau pe bulevard, pe lângă Sava, îndreptându-se spre sud.

Încotro se duceau?

Strivit de greutatea adversarului care i se așezase pe pântec cu pumnalul lipit de gât, Malko respira cu greutate. Nu avea rost să se zbată: la primul gest, bărbosul i-ar fi tăiat

beregata. Namila îi scotoci buzunarele, luându-i bricheta Zippo cu blazon, obiect de artă din argint masiv. Auzi brusc un geamăt și întorcând capul, o văzu pe Ivana, cu chipul însângerat, ridicându-se într-un cot, sub privirile batjocoritoare ale celui care o lovise. Bărbatul stătea pe podeaua furgonetei, cu spatele lipit de perete. Fata îl apostrofă furioasă în sârbă.

— Prietena ta nu e bucuroasă! rânji bărbosul așezat pe Malko. Încă nu știe că o să-i tăiem sânii. O ticăloasă de *shiptar*, nu-i așa?

Vorbise în engleză. Ivana se ridică aidoma unei furii, se aruncă asupra lui și îl apucă de păr, încercând să-l dezechilibreze și împroșcându-l cu invective. Malko nu înțelese ce spunea, dar pricepu cuvântul *"shiptar"*. Se părea că nu-i convenea să fie luată drept o albaneză.

— Aleksi! Scapă-mă de ticăloasa asta, urlă bărbosul.

În același timp, o lovi puternic pe Ivana cu cotul, proiectând-o pe podeaua furgonetei. Rochia i se ridică, dând la iveală un chilot de dantelă albă. Aleksi, cel de-al doilea bărbos cu ochii bulbucați și cu țăcălie, reacționă cu rapiditatea unui șarpe. Își înfipse mâna în chilot și răzând în hohote, trase de el, smulgându-l.

Ivana urlă de furie și se întoarse spre noul adversar. Aleksi era în așteptare. Îi apucă rochia cu ambele mâini și îi sfâșie partea de sus, agățându-se de sutien. În câteva clipe, Ivana, deși opunea rezistență, fu complet goală, rămânând doar în pantofi! Bărbosul care stătea pe Malko zvâcni de bucurie. Îi spuse ceva amicului lui, care o apucă pe Ivana de pletele blonde, strângând cu putere și așezându-i cu forța capul între coapsele enorme. Ivana se zbătu și mai tare, în hohotele de râs ale celor doi. Brusc, Aleksi scoase un urlet de durere, respingând-o cu violență pe Ivana.

— Nemernica m-a mușcat! urlă el. Dă-mi cuțitul!

Scuturându-se de râs, Thomis, stând în continuare peste Malko, se execută, înfigându-și mâinile în carotidele acestuia.

— Uită-te bine, prostule! spuse el.

Ivana urlă din nou. Aleksi o apucă din nou de păr cu mâna stângă, proptindu-și vârful pumnalului în gâtul fetei.

Malko se temu să nu-i taie beregata. În numai câteva minute, realitatea se transformase într-un coșmar îngrozitor.

* * *

— Suge-mă, târfo!

Crezând-o pe Ivana înfrântă, Aleksi puse cuțitul pe podea. Își descheie pantalonul, dând la iveală un chilot cenușiu, din care scoase ceva maroniu și respingător, pe care îl lipi de gura fetei.

— Dă-i drumul, spuse el, dacă mă muști, te strâng de gât.

Înnebunită de groază, Ivana degajă sexul gros și violaceu și îl prinse cu buzele. Încântat, Aleksi se sprijini de peretele furgonetei care rula în viteză. Întinsă pe coapsele groase, Ivana se execută conștiincioasă, făcând apel la toată tehnica pe care o cunoștea. Aleksi o încuraja cu scurte obscenități, ținând-o în continuare de păr.

Nu dură prea mult. Aleksi explodă cu un răget de bucurie, care făcu să vibreze tabla furgonetei. Aproape că uitaseră de Malko. Acesta era pe jumătate sufocat. Bărbosul care stătea pe el întinse mâna spre Ivana.

— Dă-mi-o și mie pe mititica! Vreau să gust și eu.

Sătul, Aleksi o împinse pe Ivana spre el. Îngrozită, tânăra începu să-i desfacă șortul, dar pe Thomis îl deranja Malko.

— Aleksi, spuse el, supraveghează-l pe puiul ăsta de lele.

Aleksi se aranjă, și cu pumnalul în mână, îi luă locul lui Thomis. Acesta din urmă se așeză confortabil pe podea, cu spatele lipit de perete. Înfrântă, Ivana dădu cu ochii de un membru și mai monstruos ca cel al lui Aleksi. Își luă curaj și începu să-l trezească la viață. Cu pumnalul în gât, Malko încerca să găsească o soluție.

Dăduse peste niște animale sălbatice. Urmarea avea să fie dură... Lipită de podea, Ivana se străduia fără vreun rezultat aparent. Furios și vexat, Thomis își recuperă pumnalul și începu să o înțepe pe Ivana peste tot, râzând cu răutate. Curând, fesele, coastele și sânii fetei se acoperiră cu pete roșii, de parcă era bolnavă de rujeolă.

— Dacă nu mi-i scoli, îți tai limba, râgâi bărbosul.

Plângând de durere și de umilință, Ivana făcea tot ce putea. În sfârșit, membrul lui Thomis intră în erecție și bărbosul surâse încântat. Bine sprijinit cu spatele de peretele furgonetei, privea capul blond mișcându-se în sus și în jos de-a lungul sexului gros și negricios.

La fiecare mișcare, pletele blonde se respândeau peste nenumăratele cute de grăsime de pe pântecul bărbosului. Șoferul întoarse capul, surâzând lacom.

— La mine nu v-ați gândit.

— Ți-o trimit după ce termină, promise Thomis.

Ca să sfârșească mai repede, o apucă de ceafă și o ținu așa până când ejaculă.

Ivana nu avu timp să răsufle. O trase de păr și o pocni cu putere peste fese, împingând-o în față.

— Ocupă-te de amicul meu Zika!

Ivana se împotrivi, încercând să se întoarcă în spate. Thomis nu ezită. Își înfipse degetul mare în anusul fetei, împingând-o astfel spre bancheta din față. Se întoarse apoi spre Malko, strivit în continuare de kilogramele lui Aleksi.

— Aproape am ajuns, spuse el, nu pierzi nimic dacă mai aștepți puțin. Gagica ne-a deschis pofta. O să ne ocupăm de tine *așa cum trebuie*. Dragan ne-a cerut să-i aducem capul tău. Nu știu ce vrea să facă, poate să-l dea de mâncare la porci...

Furgoneta încetini. Ivana se apără ca o apucată de șoferul care voia să se bucure de același tratament ca prietenii lui. Cu o mână pe volan și cu cealaltă pe ceafa fetei, încerca în zadar să termine.

Furgoneta încetini și mai mult, hurducăindu-se câteva clipe pe drumul desfundat, apoi se opri. Ajunseseră. Farurile luminară un hangar mare. Erau într-o zonă industrială lăsată în paragină, pe malul Savei, utilizată de Dragan și de grupul lui drept depozit pentru mărfurile jefuite din Kosovo și pentru benzina adusă din România.

Doi membri ai bandei stăteau de pază zi și noapte. Drumul se oprea acolo, iar prima așezare omenească se afla la mai bine de un kilometru. Locul era folosit și pentru torturarea sau executarea celor care opuneau rezistență lui Dragan. Fluviul era locul ideal pentru a scăpa de cadavre...

Având ambele mâini libere, Zika Razgova o strânse de gât pe Ivana, ca să o facă să-i descheie pantalonul.

Aleksi, stând în continuare pe Malko, nu schiță nici o mișcare. Prudent, îi spuse lui Thomis:

— Du-te și caută ceva de care să-l legăm.

Cu pletele blonde revărsate peste coapsele lui Zika Razgovor, care o încuraja cu gestul și cu vorba, Ivana părea învinsă.

Brusc, bărbatul scoase un urlet sălbatic, îndreptându-și trupul. Malko o văzu pe Ivana țâșnind ca o săgeată, aruncându-se asupra portierei din dreapta, deschizând-o și dispărând în întuneric.

— M-a mușcat, ticăloasa! urlă bărbatul.

Deschise și el portiera lovind-o cu umărul, și sări din mașină. Căzu însă grămadă, împiedicându-se în pantalonul lăsat în vine. Thomis pufni în râs.

— Nu te mai osteni. Nu poate ajunge departe. O prindem noi. Hai, urcă.

Furios, Zika Razgovor se răsucea, încercând să-și ridice pantalonul. Reuși și sări la volan. Malko își pierdu orice speranță. Aleksi se aplecă spre el, spunându-i cu o voce mieroasă:

— O mică problemă! Nu ești grăbit, nu-i așa?

Zika Razgovor demară ca la cursa de la Le Mans, viră pe loc și porni în urmărirea lui Ivana. O prinse în fasciculul farurilor după o sută de metri. Fata alerga din toate puterile pe mijlocul drumului. Bărbatul se întoarse spre ceilalți, spunând vesel:

— O strivesc?

— Nu! urlă Aleksi. Vreau să ne mai distrăm cu ea, să-i fac fundul praf!

Ivana era la câțiva zeci de metri. Pe dreapta Sava, pe stânga un crâng des. Nu avea nici o șansă să le scape.

* * *

Swetozar Plasnici înjură printre dinți la vederea fetei, luminată de farurile furgonetei pe care o urmărea. De când avusese loc răpirea, era pe urmele celor care îl înhățaseră pe Malko. Se pregătea să înceapă filajul Opelului Astra când se produsese răpirea. Dăduse aproape peste Astra, imobilizată în mijlocul drumului, cu portierele deschise, și avusese timp să vadă furgoneta dispărând și să-i noteze numărul.

Era nebun de furie.

Rade Markovici îi ordonase să nu-l scape din ochi pe agentul american. Ori, acesta fusese răpit sub privirile lui neputincioase, fără măcar să știe de către cine... Febril, alertase prin radio toate mașinile Miliției, și peste zece minute furgoneta fusese reperată pe bulevardul Vojvode Misica.

Swetozar Plasnici o prinsese repede din urmă, dar nu rezolvase astfel toate problemele. Din mers, luase asupra lui sarcina contactării lui Rade Markovici, la hotelul *Metropole.* Șeful nu-și ascunse stupefacția în fața modului neprevăzut în care evolua situația.

— Nu-l scăpa, îi recomandase el, și mai ales, ai grijă să nu pățească nimic. Răspunzi de el. Ține-mă la curent.

Polițistul își continuă filajul, care devenea din ce în ce mai anevoios. Furgoneta ieșise din oraș, urmând spre sud cursul Savei, într-o zonă puțin locuită. Pentru orice eventualitate, alertase o unitate a Miliției, ordonându-i să fie pregătită să intervină.

Fusese nevoit să încetinească: nu trebuia să fie reperat pe drumul pustiu. În momentul în care furgoneta opri în fața unui hangar, recunoscu zona: un antrepozit clandestin al bandei lui Dragan.

Situația devenea din ce în ce mai stranie și mai alarmantă. Pus la curent, Rade Markovici ordonase imediat:

— Ordonă Miliției să intervină. Sunt niște tipi periculoși.

Ticăloșii nu-l aduseseră pe agentul CIA într-un loc pustiu doar ca să stea de vorbă cu el... Swetozar Plasnici stinsese farurile și parcase la două sute de metri de hangar. Aștepta sosirea Miliției, când o văzu apărând pe Ivana, alergând goală pe mijlocul drumului și urlând după ajutor.

El și adjunctul lui Branko Grubacici ieșiră în același timp din mașină. Nu aveau timp să aștepte sosirea Miliției. Ivana era atât de îngrozită încât nu-i zări pe cei doi decât în ultimul moment și se aruncă literalmente în brațele lui Branko Grubacici.

Furgoneta care o urmărea la câțiva metri opri imediat. Din ea țâșni șoferul, cu o bară de fier în mână, îndreptându-se spre cei doi.

— Ștergeți-o de aici și dați-ne-o pe ticăloasa asta, urlă el.

Comisar în cadrul RDB, Swetozar Plasnici nu se lăsă intimidat. E adevărat că tâlharii făceau deseori legea în Iugoslavia, dar el făcea parte din Secția Specială a RDB, și nimeni nu se putea atinge de el. Calm, își dădu haina la o parte și scoase un pistol Tokarev pe care îl armă și îl îndreptă spre nou-venitul care îl amenințase.

— Securitatea Statului! spuse el. Lasă chestia aia jos, sau îți zbor țeasta.

Surprins, Zika Razgovor rămase înțepenit. Ivana, care își recăpătase suflul, începu să urle ca o sirenă, explicând la ce jigniri fusese supusă, arătând urmele pe corp și rănile făcute de pumnal. Uitase complet că era goală pușcă.

Mut de furie și încremenit, Zika Razgovor căuta o explicație.

— Am înhățat-o pe târfa asta care a vrut să ne tragă clapa! spuse el.

— Mincinoșilor, asasinilor! urlă Ivana, lucrez pentru Dușan Velaci, nu sunt o târfă! Arestați-l. Mai sunt doi înăuntru. Au răpit un străin. Sunt niște criminali.

— Calmați-vă, spuse Swetozar Plasnici. Nu veți păți nimic.

— Prietenul meu e înăuntru! urlă și mai tare Ivana. Vor să-l ucidă!

Swetozar Plasnici păli. Dacă agentul american pățea ceva, viitorul lui ar fi devenit mai degrabă sumbru.

— Spune adevărul? îl întrebă el pe Zika Razgovor.

Acesta ridică din umeri.

— E nebună. Cu mine sunt doar doi prieteni.

— Du-te după ei.

— Du-te singur. Știți pentru cine lucrăm?

Polițistul nu avu timp să răspundă: farurile mașinii Miliției se apropiau cu mare viteză. Trei vehicule opriră în spatele lor și din ele ieșiră mulți bărbați în uniforme albastre. Șeful lor se puse la dispoziția comisarului de la RDB. Acesta dădu un ordin scurt.

— Arestați pe toată lumea. Înăuntru e un străin. Nu trebuie să afle că am intervenit. Separați-l de ceilalți.

— Și fata?

Un milițian îi întinse o prelată lui Ivana și aceasta se înfășură în ea. În timp ce ceilalți îl încadrau pe Zika Razgovor și se repezeau spre furgonetă, Swetozar Plasnici urcă din nou în mașină și sună la hotelul *Metropole* ca să dea raportul.

— Trăiește? fu prima întrebare pe care o puse Rade Markovici.

— Da, așa cred...

— Asigură-te! Nu trebuie însă să știe că îl supraveghem. După ce vă asigurați, dispăreți. Anunț eu la comandamentul Miliției.

— Și fata? Ne-a văzut.

— Din câte spui, e îngrozită. Puteți pretinde că sunteți milițieni în civil.

După ce închise, Rade Markovici îl sună pe generalul Miliției din Belgrad. Trebuia evitată orice scăpare. Dacă agentul CIA își dădea seama că se afla sub protecția RDB, operațiunea lui cădea baltă.

* * *

Cei din furgonetă nu auziseră decât vocea stridentă a lui Ivana. Thomis riscă o privire prin parbriz și îi spuse lui Aleksi:

— Sunt doi tipi. Unul are un pușcoci.

— Du-te, îi sugeră Aleksi. Spune-le cine suntem.

Thomis nu avu timp să coboare. Sosiseră mașinile Miliției și oamenii în albastru împânziseră zona.

— Miliția, urlă el. Sunt peste tot.

— Nemernicul, zise Aleksi, ticălosul n-o să scape așa de ușor!

Stând în continuare pe Malko, apucă pumnalul de pe podea, se răsuci și apăsă cu vârful în pieptul prizonierului, chiar în dreptul inimii.

— Crapa, ticălosule! spuse el în șoaptă.

Cu o mână pe gura lui Malko, împiedicându-l astfel să strige, își luă avânt ca să-i străpungă inima cu cealaltă.

Capitolul XIII

Mai mulţi miliţieni în uniformă blocaseră drumul şi înconjuraseră furgoneta. Girofarurile luminau scena cu luciri sinistre. Înfăşurată într-o prelată verde, Ivana tremura încă de frică.

— Deschideţi în spate şi scoateţi-i pe cei doi dinăuntru, strigă locotenentul comandant al detaşamentului.

Miliţienii se precipitară. În momentul în care se pregăteau să deschisă uşile din spate, o masă nedefinită le împinse cu putere şi se rostogoli apoi pe asfalt. Un bărbos enorm, îmbrăcat în şort, agita ameninţător un pumnal impresionant, încercând să-l înfigă în pieptul unui bărbat blond. Lovindu-l cu patul pistolului, un miliţian îl dezarmă, dar fu nevoie de mai mulţi ca să poată fi încătuşat. Cu ochii injectaţi de sânge, bărbosul se stropşi:

— Nu ştiţi cine sunt. Lucrez pentru guvern. Vin din Kosovo.

— Şi noi lucrăm pentru guvern, răspunse locotenentul de miliţie, lovindu-l cu piciorul în pântec.

Mai calm Thomis sări şi el din furgonetă şi i se puseră imediat cătuşele. Ivana ţâşni ca o furie şi urlă:

— El e, ticălosul ăsta a început!

Miliţienii fură nevoiţi să o potolească pentru că îl lovea cu picioarele goale şi îl trăgea de barbă. Malko începea să-şi revină, înţelegând doar un lucru: fusese salvat, datorită lui Ivana. În momentul în care Aleksi se pregătea să-i înfigă pumnalul în inimă, reuşise să apuce arma cu ambele mâini şi să devieze lovitura. Lama se înfipsese în podeaua furgonetei. Încercă să se adreseze miliţienilor în engleză, dar nimeni nu pricepea o boabă. Apelă la Ivana, reuşi să înjghebeze un dialog, dar ofiţerul se dovedi inflexibil. Toată lumea trebuia să meargă la secţia de miliţie din Ostruznica pentru declaraţii.

* * *

Era trei dimineaţa şi Malko nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Postul de miliţie puţea a urină, a jeg şi a şliboviţă, dar miliţienii erau foarte amabili. Ajunşi la post, lucrurile începuseră să se aranjeze. Un ofiţer care înţelegea engleza îl ascultase pe Malko. Acesta relatase răpirea, precizând că nu-i cunoştea pe agresori şi că bănuia că puseseră ochii pe Ivana, pe care o văzuseră la *Sanjak Club*. Presupunea şi că intenţionau să-l jefuiască.

Faptul că asupra lui Thomis fuseseră găsite un teanc de mărci prinse cu o clamă având iniţialele lui şi bricheta Zippo din argint masiv, confirmase acuzaţiile.

Apoi fusese audiată Ivana. Malko aştepta pe o bancă din sala de aşteptare. Ultimii fură audiaţi agresorii.

Malko voia să clarifice situaţia. Cum reuşiseră să-l salveze?

— Ce s-a întâmplat? o întrebă pe Ivana.

— Când am sărit din furgonetă, am luat-o la goană la întâmplare. Ticălosul era gata să mă prindă, când i-am văzut pe cei doi în mijlocul drumului.

— Poliţişti, probabil.

— Da.

— Ce căutau acolo?

— Când nemernicii ne-au răpit, cineva i-a văzut! Sentinela de la reşedinţa ambasadorului Japoniei. A dat alarma prin radio, anunţând Miliţia. Au localizat furgoneta şi au urmărit-o până acolo. Se pregăteau să intervină atunci când am reuşit să scap. Spune-mi, de ce voiau să te ucidă?

Dificilă întrebare, care îl forţa la confidenţe... Malko inventă rapid o poveste.

— Am mai fost la Belgrad ca ziarist, explică el. Am făcut o anchetă despre criminalii de război din Bosnia. Am dat peste prietenii acestora care ne-au răpit. În urma anchetei, au fost arestaţi. Din cauza asta vor să mi-o plătească.

— Ce au făcut?

— Au masacrat musulmani.

Ivana nu păru prea şocată.

— Bărbaţi?

— Femei şi copii deopotrivă.

— Nu e bine. Nici măcar micii *shiptari* nu trebuie ucişi. Poate doar vânaţi.

Se înfioră, îşi pipăi cu delicateţe buza spartă apoi se strâmbă la vederea prelatei în care era învăşurată.

— Ce mă fac? Nu pot să mă întorc acasă aşa! Tata o să înnebunească.

La acea oră, toate magazinele erau închise.

— Să mergem la *Hyatt*, îi sugeră Malko. Mâine dimineaţă îţi cumpăr o rochie de la galeria comercială.

— Oh, nu! Mi-e prea ruşine să trec prin faţa recepţiei într-o asemenea ţinută.

— Nu avem altă cale.

Fata se pregătea să refuze, dar chipul i se lumină.

— Ba da, trecem prin parcarea clădirii vecine care are legătură cu cea de la *Hyatt*. Aşa n-o să ne vadă nimeni. Sper să nu ne ţină prea mult aici. Mâine trebuie să mă duc la servici. Lui Duşan nu-i place să întârzii.

Se ridică şi începu să parlamenteze cu locotenentul de miliţie. Se întoarse radioasă, însoţită de un miliţian în uniformă.

— Semnează declaraţia şi ei ne vor conduce până unde ţi-ai lăsat maşina. Poţi să conduci?

— Sigur, spuse Malko.

Îndepliniră toate formalităţile şi părăsiră în sfârşit clădirea. Belgradul era cufundat într-o linişte ireală. O jumătate de oră mai târziu, maşina alb-albastră îi lăsă în faţa ambasadei japoneze. Soldatul care le salvase viaţa era în continuare la post. Malko scoase cinci hârtii de o sută de dinari şi le dădu surâzând. Soldatul păru căzut din nori dar luă totuşi banii. Reprezentau solda pe o lună.

Ivana îl aştepta tremurând în maşină.

— Nu mai pot! suspină ea, apoi îi adormi pe umăr.

* * *

Zika Razgovor, Thomis şi Aleksi, puţin tumefiaţi, stăteau înşiraţi în faţa biroului locotenentului de miliţie. Comisarul Swetozar Plasnici, stând în picioare în spatele lui, îi privea cu o mutră severă.

— V-aţi făcut vinovaţi de mai multe delicte, spuse locotenentul. Răpire, violenţă, ameninţare cu moartea, violuri repetate, furt.

— A vrut şi ea! mormăi Aleksi, cu bărbia înainte.

— N-am făcut nimic rău! protestă Thomis. Voiam doar să ne distrăm. La Kosovo asta facem tot timpul.

— Aici sunteţi în Serbia, îl întrerupse sec ofiţerul de miliţie. Aţi atacat un ziarist străin, acreditat de autorităţile militare. Nici măcar nu aparţine unei ţări membre NATO. V-aţi făcut de ruşine ţara!

Uimiţi de o asemenea severitate, cei trei protestară, apoi Thomis fu primul care luă taurul de coarne:

— Bine. N-o să se mai repete. Putem pleca?

Răspunsul căzu ca o piatră.

— Nu. Rămâneţi la carceră şi veţi fi judecaţi

— Anunţaţi-l pe patronul nostru. Dragan va interveni pentru noi.

— *Nimeni* nu va interveni, îl întrerupse locotenentul. Începând din acest moment, sunteţi la secret până la noi ordine.

Făcu un semn din cap, cerându-le subordonaţilor să-i scoată din cameră. Încătuşaţi, cu capetele plecate, cei trei fură urcaţi într-o furgonetă albastră a Miliţiei, care porni imediat. Destinaţia era o cazarmă secretă, unde nu erau trimişi decât deţinuţii cu probleme. Nu exista comunicaţie cu exteriorul. În momentul în care rămaseră singuri, locotenentul se întoarse spre Swetozar Plasnici.

— O să meargă?

— Cred, spuse comisarul de la RDB. Trebuie să împiedicăm mai ales răspândirea zvonurilor. Le dăm drumul mai târziu.

— Când?

Plasnici îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ar trebui să-i pui această întrebare şefului meu, Rade Markovici, şi mă îndoiesc că va răspunde. E vorba despre o afacere care aduce atingere securităţii de stat.

— Şi Dragan?

— Ne ocupăm noi de el.

Dragan nu putea să refuze nimic celor de la RDB, care îi asigurau protecţia. Ştia să tacă, nu ca acei ucigaşi necioplţi. Cei doi se despărţiră strângându-şi mâinile cu căldură. Locotenentul de miliţie se întrebă de ce RDB-ul proteja cu o

asemenea eficacitate un ziarist străin. În Iugoslavia erau însă multe mistere.

* * *

Ivana ieşi din baie, înfăşurată într-un prosop. Avea buzele încă tumefiate, arcada umflată şi corpul plin de vânătăi şi "înţepături" de la pumnalul lui Thomis. Se şterse, făcând o grimasă de durere.

— Mă doare tot corpul!

Era patru şi jumătate dimineaţa. Condus de ea, Malko trecuse dintr-o parcare în alta, ajungând în hotel. Ivana aruncă prosopul şi se întinse lângă Malko. Acesta o luă în braţe. Fata se lipi imediat de el, cu atâta supleţe, de parcă n-ar fi avut oase. O aşteptă să adoarmă, după atâtea încercări, dar simţi deodată ceva plăcut în zona pântecului...

Văzându-i surpriza mută, Ivana spuse repede:

— Te întrebi cum de mai am chef să fac dragoste după tot ce s-a întâmplat astă seară... Am fost violată şi n-am simţit nici o plăcere cu ticăloşii ăia trei. În schimb, dacă tu mă atingi, mă înfior toată...

— Nu te doare?

— Nu. Fă dragoste cu mine. Vreau să închei această seară cu ceva plăcut.

Se strecură sub cearceaf şi Malko simţi cum gura fetei îl ia în stăpânire. În scurt timp, oboseala lui Malko dispăru, şi Ivana se întinse pe spate.

— Fă dragoste cu mine foarte uşor, îi ceru ea.

Tresări atunci când o pătrunse. Malko se purta cu gingăşie, simţind-o cum se excită din ce în ce mai tare. Nu peste mult timp, sirena personală a fetei se declanşă. Aproape fără să se mişte şi strigând "bine, bine, bine", Ivana îşi înscrise pe răboj o altă serie impresionantă de orgasme. Mecanismul ei interior nu fusese afectat. Cadranul luminos al ceasului Breitling arăta ora cinci atunci când, într-un spasm violent, Malko ejaculă.

Două minute mai târziu, amândoi dormeau.

* * *

Rade Markovici îl aştepta de aproape o oră pe Goran Milinovici, secretarul general al preşedinţiei, una dintre cele trei

persoane care aveau permanent acces la Slobodan Miloşevici. Prin mâinile lui treceau toate deciziile importante. Încăperile mari şi goale ale "Casei Albe" erau sinistre, prăfuite, evocând sfârşitul unei domnii. Abandonate de luni de zile, nu erau folosite decât ocazional, ca un decor de teatru, doar atunci când Slobodan Miloşevici voia să-i facă pe vizitatorii din străinătate să creadă că viaţa decurgea normal la Belgrad. Atunci apăreau din nou gărzile, secretarele se aşezau în faţa calculatoarelor, totul căpăta viaţă doar pentru o dimineaţă. Rade Markovici venise doar ca să-i transmită lui Goran Milinovici o notă secretă destinată preşedintelui. Acesta îşi petrecuse noaptea într-o veche cabană de vânătoare a lui Tito, la douăzeci de kilometri de Belgrad. Puţină lume ştia că era foarte afectat de bombardamentele NATO. Bomba căzută peste casa din strada Usicka îl descumpănise.

Goran Milinovici apăru de pe un coridor, cu o mapă groasă de documente în mână şi escortat la distanţă de doi bărbaţi ai Serviciului. Chipul lui sever era şi mai rigid ca de obicei. Îi strânse distrat mâna lui Rade Markovici şi îl conduse într-un mic salon unde fusese pregătit micul dejun. Şeful RDB se repezi la cafea: dormise de abia trei ore, după incidentul petrecut în ajun, şi îşi petrecuse restul nopţii reflectând. Rezultatul fusese această întrevedere pe care i-o solicitase lui Goran Milinovici. Acesta declară de-a dreptul.

— Ruşii sunt nişte ticăloşi. Ne trădează tot timpul.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-au promis că vor interveni în caz de bombardament, trimiţându-ne baterii de radare sofisticate. Ne-au trimis două, din care unul nu funcţionează. Porcul ăla de Boris Nicolaevici se teme de americani. Suntem la fel de săraci ca el, dar n-o să stăm cu mâna întinsă...

— Rusia e o Albanie mai mare, remarcă şeful RDB...

— Dar are rachete, îl corectă Goran Milinovici, lucid. Apropo, ce spune populaţia?

— Merge, zise Rade Markovici fără să se compromită, dar s-au cam săturat. Sigur că le e scârbă de NATO, dar se tem de viitor. N-ar trebui să fie atâtea întreruperi de curent, atâtea uzine distruse, o asemenea penurie de benzină. Din punct de vedere militar, nu ne aşteptăm la mare lucru. Americanii nu vor îndrăzni să intre în Iugoslavia. Economic însă, problema se schimbă.

— Ştiu, recunoscu posomorât secretarul general. Ruşii nu ne-au prevenit de intensificarea bombardamentelor. Americanii vor să distrugă ţara, să ne îngenunchieze. Aici la Belgrad, dacă podul peste Dunăre sau cele peste Sava ar fi bombardate, populaţia ar primi o lovitură serioasă. De acum înainte, nu mai putem conta pe nimeni... Până şi ticăloşii de români refuză dreptul de survol ruşilor pe deasupra teritoriului lor, câinii!

— Poate că ar mai fi ceva de făcut, îndrăzni Rade Markovici.

Goran Milinovici schiţă un surâs.

— Ai găsit vreo metodă să opreşti bombele?

— Poate, zise misterios şeful RDB.

Venită din partea altcuiva, această remarcă ar fi stârnit râsul secretarului general, dar Rade Markovici nu glumea de felul lui niciodată. Băgă mâna în servietă şi îi întinse lui Goran Milinovici un plic închis.

— Asta e pentru preşedinte. Sunt sigur că te va pune la curent. Poţi să i-l dai astăzi?

— Sigur, zise Goran Milinovici, luând plicul. E vreo veste proastă? N-am chef să-i stric dispoziţia.

— Din contră, afirmă Rade Markovici, e mai degrabă o veste bună.

* * *

Sirenele sunaseră la ora trei după-amiaza şi străzile Belgradului se goliseră dintr-o dată. Malko, stând la o cafea pe terasa hotelului *Moskwa*, după ce luase masa cu Ivana, nu ştia ce atitudine să adopte. Să se întoarcă la *Hyatt* şi să stea închis în cameră nu-i surâdea deloc.

Ori, în afară de a aştepta veşti de la Milan Simovici sau de la Nedad Tubici, fotograful, nu avea nimic altceva de făcut. Se gândi din nou la coşmarul din ajun. Dacă santinela de la reşedinţa ambasadorului Japoniei n-au fi dat alarma, atitudinea curajoasă a lui Ivana n-ar fi folosit probabil la nimic, şi l-ar fi aşteptat o moarte atroce.

Încă de la nouă dimineaţa, aproape devalizase magazinul de confecţii din galeria comercială, în încercarea de a-i oferi lui Ivana o ţinută decentă pentru serviciu. Pentru a explica prezenţa vânătăilor, tânăra pretinsese că fusese atacată la

întoarcerea acasă de către nişte hoţi care voiau să-i fure poşeta.

Situaţia reprezenta ceva obişnuit la Belgrad.

La masă, nu adusese vorba despre trecutul lui Malko. Aparent părea că nu-i păsa. Era un animal nesofisticat, care îşi satisfăcea doar nevoile elementare. Din motive necunoscute, adora pielea lui Malko... Se despărţiseră şi Malko se întâlnise cu Desa, care sosise la *Hyatt* la ora obişnuită şi îl aştepta. Malko era hotărât să-şi întărească statutul de ziarist. Centrul de presă al armatei iugoslave anunţase că rafinăria de la Pancevo fusese bombardată încă o dată în noaptea precedentă. Pretextul era perfect. În momentul în care o văzu pe Desa, care fuma în hol o Gauloise blonde, îi şi expuse planul lui.

— Mergem la Pancevo.

* * *

Fuioare enorme de fum negru se ridicau spre cer duse de vânt, şi aerul era îmbibat cu mirosul greţos al petrolului care ardea în cele trei cuve incendiate de bombe. Pompierii nu se putuseră apropia de incendiu. Desa ceru informaţii la postul de gardă. Malko privea afişele încadrate cu negru şi lipite de un stâlp. Cinci funcţionari, două femei şi trei bărbaţi, muriseră în bombardamente. Desa se întoarse decepţionată.

— Avem nevoie de o autorizaţie specială ca să intrăm...

Se întoarseră la Belgrad. Nimic nu se schimbase: birocraţia comunistă, cu ochelari de cal şi cu reguli absurde, rămăsese aceeaşi.

În jurul localităţii Pancevo, ţăranii indiferenţi îşi conduceau tractoarele. În faţa rafinăriei, zona industrială se transformase într-un maldăr de fiare întins pe kilometri pătraţi. Nici urmă de viaţă. Desa spuse încet:

— Curând ne vom întoarce în epoca de piatră... Lumea îi urăşte pe sârbi.

Malko nu îndrăzni să-i spună că nenorocirile veneau de la Miloşevici, cel pe care era însărcinat să-l elimine. Pancevo era un târguşor fermecător care îşi pierduse somnul. Satul nu fusese însă atins. Trecând pe enormul pod peste Dunăre, protejat de bateriile de la DCA, se gândi brusc că nu luase încă legătura cu ultimul de pe lista primită: părintele Ratko

Obradovici. O săgeată în plus în tolbă nu i-ar fi stricat. Pentru asta, trebuia să se întoarcă la *Hyatt* și să însufleţească foaia albă de hârtie care îi servea drept călăuză.

* * *

Ivana studia în oglindă ravagiile cu care se încheiase aventura din ajun. În acel moment intră Dușan Velaci, însoţit de un prieten. Ivana îl cunoștea din vedere: era unul din adjuncţii lui Rade Markovici. Cei doi se încuiară în camera în care făcuse dragoste cu ziaristul austriac și rămaseră acolo o jumătate de oră. După ce își conduse vizitatorul, Dușan Velaci o chemă prin interfon.

— Ivan, vino la mine în birou.

Ea se ridică, resemnată și stârnită în același timp. Acest tip de apel ascundea de obicei o scurtă prestaţie sexuală. Cunoscând gusturile patronului, își scoase chilotul și îl înghesui sub calculator, intrând apoi în birou, cu o expresie timidă pe chipul plecat. Surpriză: în loc să se arunce asupra ei ca de obicei, Dușan Velaci îi adresă un surâs distant și îi spuse:

— Ești sigură că mi-ai spus adevărul despre ce s-a întâmplat aseară?

De obicei, nu se arăta interesat decât să se culce cu ea. Privirea cu care o fixa era rece, aproape rea. Ea bolborosi:

— Da... De ce? Ce s-a...

El se ridică fără grabă, dădu ocol biroului și fără veste, o pocni cu putere, lipind-o de perete. Rana de la buză i se deschise din nou. Pe jumătate ameţită, Ivana auzi:

— Nu-mi place să mă minţi! Prietenul meu Vlad a primit un raport despre tine de la Miliţie. Erai împreună cu ziaristul ieri seară când a fost atacat. Spune-mi ce s-a petrecut cu *adevărat.* Altfel, te dau afară și îl anunţ pe tatăl tău.

Ivana luă un șervețel și își tamponă buza spartă. Obrazul îi ardea. Dușan Velaci nu-și cunoștea forţa.

— N-am făcut nimic rău! protestă ea.

Dușan Velaci se îmblânzi.

— Știu, dar spune.

Ea se supuse, neomiţând nimic. Dușan Velaci o asculta, cu chipul încremenit. Se apropie apoi de ea și îi înconjură umerii cu braţul.

— Bine, dacă îl iubești, poţi să te întâlnești cu el în continuare. Vreau însă să știu *tot* ce îţi spune.

— Bine, bine, fu de acord tânăra, intrigată și fără să priceapă nimic.

Se întreba de ce un simplu ziarist îl putea interesa pe patronul ei, și mai ales pe prietenii lui. Se întoarse la calculator, își îmbrăcă chilotul și se duse să-și refacă machiajul.

* * *

Telefonul albastru, rezervat pentru legăturile protejate, începu să sune. Rade Markovici ridică imediat receptorul.

— Da, vă rog?

— Sunt Goran, zise vocea secretarului general. Am transmis șefului documentul tău.

— Ce părere are? întrebă șeful RDB.

— *Foarte* interesant.

Accentuase pe "foarte", și Rade Markovici simţi o puternică satisfacţie. Trebuia însă să meargă mai departe, să descifreze cu adevărat aprecierea vechiului politruc, devenit stăpânul lugoslaviei.

— Trebuie să-mi continui cercetările în această direcţie?

Goran Milinovici își drese glasul și spuse:

— Șeful vrea să-ţi pui planul în practică. În cel mai scurt timp.

Inima lui Rade Markovici începu să bată mai tare. Îl aștepta cea mai frumoasă lovitură din întreaga lui carieră.

— Asta e tot? întrebă el prudent.

— Vrei instrucţiuni scrise? întrebă sarcastic Goran Milinovici.

— Nu, nu. Vreau să fiu *sigur.*

— Ai cuvântul meu. Cu o singură condiţie.

— Care?

— Să nu se afle *niciodată* adevărul.

— Sigur, fu de acord șeful RDB.

Nu era nebun. Un asemenea eșec ar fi avut consecinţe incalculabile, în special pentru el. N-ar fi avut nici măcar timp să fugă din ţară. Singura soluţie rămânea să-și tragă un glonţ în cap, ca atâţia înaintea lui.

— Aștept vești de la tine, conchise Goran Milinovici, înainte de a închide.

Năucit, Rade Markovici puse jos receptorul. Creierul începuse să-i lucreze. Trebuia să pună la punct afacerea, aidoma unui mecanism de ceas bine uns, să se gândească la tot, chiar și la lucrurile niciodată luate în seamă. Avea nevoie de prezență de spirit, pentru că agentul cu care se confrunta era versat, plin de experiență, fler și curaj... altfel n-ar fi fost trimis acolo. În spatele lui se aflau cele mai puternice oranizații mondiale de informații, cu posibilități nelimitate. El nu conducea decât un mic serviciu, cu mijloace puține, dar era la el în țară, și nu-i lipsea inițiativa.

Ceea ce avea de făcut era la fel de delicat ca reparația unui satelit în spațiu. Cea mai mică scăpare ar fi dus la un eșec înecat în sânge. Își juca viața și cariera, dar dacă reușea, ar fi avut cea mai frumoasă amintire, și ar fi reușit imposibilul: să salveze Belgradul de bombe.

Capitolul XIV

Rasputin!

Malko crezu că vede apărând în fața lui fantoma celebrului preot de la curtea Rusiei, în parte răspunzător de căderea dinastiei Romanovilor. Amantul împărătesei Caterina a II-a a Rusiei...

Cel care stătea în cadrul ușii avea aproape doi metri, o carură de luptător și un burdihan impunător, strâns în sutana lungă. Chipul îi era acoperit cu o barbă neagră și stufoasă, și ochii îi sclipeau de inteligență. Desa Dimitrievici, care părea și mai uimită decât Malko, îi adresă preotului o frază lungă în sârbă, la care acesta răspunse într-o engleză perfectă, întinzându-i lui Malko o mână cât două ale sale.

— Intrați! spuse el.

Malko îl urmă într-un mic apartament și descoperi că în afară de barbă, purta o minunată coadă de cal. Încăperea părea prea mică pentru el. Clădirea se afla lângă una dintre bisericuțele din Zemun, la capătul unei străzi pavate. Desa Dimitrievici nici măcar nu se așeză. Malko fuse nevoit să-i spună că părintele Ratko Obradovici avea legături cu CIA, explicând astfel scopul vizitei. Fata părea vizibil înfricoșată.

— Pentru că părintele vorbește engleza, nu mai aveți nevoie de mine.

Dispăru de parcă însuși necuratul o fugărea și părintele Obradovici îl pofti pe Malko să ia loc.

— "M-au" anunțat că veniți, spuse el. Aceasta este casa sorei mele. În mod normal, locuiesc în Australia, dar călătoresc mult. Astfel i-am cunoscut pe unii dintre prietenii dumneavoastră, adăugă el surâzând De abia aștept să mă întorc în Australia, la parohia mea și la soția mea.

Preoții ortodocși aveau dreptul, și chiar datoria să se căsătorească.

— De ce ați venit la Belgrad? întrebă Malko.

Preotul surâse misterios.

— Să iau legătura cu ierarhii religioși. Poate că în curând vom avea o influență benefică asupra acestei țări cuprinse de nefericire.

Altfel spus, era într-o misiune de evaluare. Părintele Obradovici era cu siguranță în legătură cu serviciile de informații ale Bisericii ortodoxe. Îi adresă un surâs mieros lui Malko.

— Cu ce vă pot ajuta?

În fața lui, Malko se putea deconspira.

— Am nevoie de informații despre viața pe care o duce Milošević, explică el. Reședințele, obiceiurile, anturajul.

Ratko Obradovici își mângâie gânditor barba neagră.

— Mă tem că nu vă pot ajuta prea mult, mărturisi el. Acest regim nu a iubit niciodată religia. A făcut totul pentru a îndepărta poporul și am suferit persecuții mult mai mari decât în Rusia. Grație destoiniciei ierarhiei noastre, ne-am putut păstra câteva poziții, dar sunt foarte șubrede. Oamenii aceștia sunt comuniști și ne urăsc. Bineînțeles, în mod oficial ne respectă, dar nu e decât fațada. Acum avem o nouă problemă cu Kosovo, unde, după cum știți, există un număr foarte mare de sanctuare și mânăstiri ortodoxe. Separatiștii din UCK încearcă să ne alunge din Kosovo prin orice mijloace. Aruncă grenade în biserici și ne atacă până și mânăstirile. De curând, o bandă înarmată a UCK a invadat o mânăstire de femei. Au rămas acolo o noapte, au furat totul, au bătut călugărițele și le-au violat pe cele mai tinere. Într-un alt sat, au pus mâna pe preot și l-au ars de viu. Urmarea a fost și mai oribilă. Soția lui era însărcinată și cum erau beți de țuică, teroriștii au început să se certe pe sexul copilului nenăscut. Atunci au făcut ceva îngrozitor: au despicat pântecul nenorocitei ca să verifice sexul copilului. Era un băiat, căruia i-au zdrobit capul de un copac. Mama a murit de hemoragie. Dumnezeu să îi aibă în pază, adăugă el.

Debită acele orori cu o voce calmă și suspină:

— Să nu credeți că sunt subiectiv... Amărâta noastră țară a avut parte de multe orori. Preoții din Kosovo au ascuns *shiptari* cărora le fuseseră arse satele și asasinate rudele. Grupările paramilitare ale regimului Milošević. Sunt la curent și cu alte

fapte abominabile. Totul pornește de la un om care își dorește puterea cu orice preț: Slobodan Milošević. Îmi doresc din toată inima să ardă în iad, dar mă tem că înainte, va avea destul timp să facă mult mai mult rău poporului nostru.

Malko fu gata să spună "amin".

Din nefericire, în ciuda simpatiei pe care i-o inspira, părintele Ratko Obradovici părea să nu-i fie de prea mare ajutor. Stătură de vorbă încă puțin, apoi omul bisericii îi dădu numărul telefonului mobil, îl binecuvântă și Malko plecă. Desa se plimba nerăbdătoare pe stradă.

— Nu-mi plac preoții! spuse ea. Când aveam paisprezece ani, unul a vrut să mă violeze. Am urcat în mașină cu el și a început să mă pipăie. Treceam printr-o zonă împădurită și muream de frică să nu mă ducă printre copaci.

— Era probabil posedat de diavol, o liniști Malko. Acesta părea absolut normal

— Ați văzut cum mă privea? protestă Desa. Acum ce facem?

Bună întrebare. Nu îndrăznea să-i mărturisească faptul că nu știa nimic. Trebuia mereu să stea la pândă și să se înarmeze cu răbdare.

— Am să scriu un articol despre religia ortodoxă în Serbia, spuse el. Asta înseamnă că după masă sunteți liberă.

Ajunseseră aproape la *Hyatt* când telefonul mobil sună. Recunoscu imediat vocea catifelată a lui Dragoljub, homosexualul.

— Am primit benzină, îl anunță el. Aveți nevoie?

— Sigur!

— Foarte bine, ne întâlnim în parcarea hotelului la ora cinci.

Malko simți cum i se ridică moralul. Dacă Dragoljub îl sunase, însemna că prietenul lui, Nedad, fotograful de la Tanjug, avea o informație despre Slobodan Milošević.

* * *

Dragoljub, îmbrăcat ca întotdeauna în piele neagră, îi aruncă o ocheadă languroasă lui Malko.

— Mă bucur să vă revăd.

— Și eu, îl asigură Malko. Aveți noutăți?

— Prietenul meu, Nedad, are o informație pentru

dumneavoastră, dar n-a vrut să mi-o comunice. În după-masa asta îl găsiți la Tanjug. Știți unde este?

— Nu.

— Pe strada Obicilev Venaci, la numărul 2, lângă apartamentul lui Ricardo. Ar vrea să vă întâlniți acolo. E mai discret, și puteți merge pe jos.

— Nu locuiesc acolo și nu am cheia, obiectă Malko. Trebuie să o sun pe Branca Noukovici și nu sunt sigur că e acasă. De ce nu la *Underground?* E mai bine acolo...

— Nu vrea să fiți văzuți împreună, e prea periculos. Sunați-o pe Branca, precis e acasă: pictează toată ziua.

Malko scoase telefonul. Dragoljub avea dreptate.

Branca răspunse imediat, aparent încântată să-l audă pe Malko. Acesta îi explică faptul că trebuia să se vadă cu un prieten la ea în apartament.

— Nici o problemă! îl asigură Branca. Tocmai pictam, o să vă arăt ce fac...

— Cu plăcere. Pe la patru e bine?

— Nu mă mișc de acasă. Pe curând.

— Perfect, conchise Dragoljub. Sper că veți fi mulțumit.

Scoase din portbagaj o canistră pe care Malko o puse la el în mașină, întinzându-i ostentativ un teanc de bancnote, pentru cazul că ar fi fost supravegheați. Urcă apoi în cameră. Lucrurile se precipitau.

* * *

Branca Noukovici îl primi pe Malko îmbrăcată într-o rochie lungă de muselină transparentă și ținând o paletă în mână.

— Sunteți primul. Cine e celălalt? Un băiat frumos?

— Un prieten al lui Dragoljub.

Ea se îmbufnă.

— Încă un pederast nenorocit... doar nu aveți de gând să fiți ca Ricardo?

În timp ce îl întreba, își lipi pântecul de corpul lui Malko. Rochia subțire o făcea să pară goală.

— Vă jur că nu, afirmă Malko.

— Trebuie să mi-o dovediți, conchise Branca, mișcându-și provocator pântecul. Hotărât lucru, doar Tito mă iubește! Nici măcar nu știu dacă e mascul...

Se răsuci pe călcâie și sărută papagalul care cârâi de plăcere. Când Malko se apropie, își desfăcu aripile, deschise larg ciocul cornos și scoase un strigăt răgușit. Era mascul.

Ca de obicei, televizorul de pe podea era aprins, iar crucifixul pus alături. Branca îl conduse pe Malko spre un tablou care reprezenta o femeie goală.

— E un autoportret, îl anunță ea. Vă place?

Semăna cu o pânză de Klint.

— Foarte mult, afirmă Malko sincer.

— Mă întorc la treabă.

Se dezbrăcă de rochie, rămânând într-un slip la fel de transparent și începu să picteze, fără să-i mai dea atenție lui Malko.

— În bar găsiți o sticlă de Defender vechi de cinci ani, îi spuse ea fără să se întoarcă. Gheața e în bucătărie.

Se făcuse patru și douăzeci. Branca picta cu frenezie fără să fie preocupată de Malko. Acesta se hotărî să iasă în întâmpinarea fotografului.

— Cobor, o anunță el.

Jos nu era nimeni. Parcurse cei treizeci de metri care îl despărțeau de vechiul imobil cu coloane al agenției Tanjug. Spera că fotograful nu se răzgândise. Pentru orice eventualitate se postă în fața vitrinei unui magazin de pantofi aflat vizavi de blocul lui Branca. Cinci minute mai târziu, fotograful bărbos apăru și se îndreptă spre el fără să-l vadă. Malko îl așteptă să ajungă la intrarea blocului și i se alătură.

— Ați întârziat, îi spuse el din spate.

Nedad Tubici tresări, apoi schiță cu greu un surâs.

— Scuzați-mă, am primit un telefon și n-am putut ajunge la timp.

Malko apăsă pe butonul interfonului și urcară în apartament. Branca îi primi îmbrăcată... Se instalară pe fotolii și fata ieși din cameră. Malko îl servi pe fotograf cu o porție bună de Defender și Nedad se repezi la pahar. Îl așteptă să bea, apoi îl întrebă:

— Ați aflat ceva?

— Da, zise Nedad Tubici, dar nu știu dacă vă interesează. Am fost convocat mâine dimineață la întâlnirea dintre președintele Miloševici și Victor Cernomârdin, trimisul special al Kremlinului. Puțini știu unde va avea loc.

— Unde?

— La "Casa Albă". Va fi ceva excepțional. Președintele va sosi la intrarea de jos, pentru că cea de sus este rezervată vizitatorilor străini. Puteți încerca să faceți poze. În fața intrării de jos este o mică parcare. Nu folosiți blițul, altfel securitatea va interveni și ați putea da de bucluc...

— Interesant, spuse Malko pentru a nu-l descuraja.

Nedad Tubici își puse o altă porție de scotch. Părea nervos.

— Nu știu dacă vă voi mai putea da multe informații, oftă el.

— De ce? întrebă Malko alertat. Sunteți supravegheat?

— Nu, nu, dar am aflat că soția lui Miloševici are un prieten care îmi vizează postul. Directorul de la Tanjug mi-a spus că voi fi mutat la Pistina, ca șef al biroului de acolo...

— E un post bun, remarcă Malko.

Sârbul nu păru prea convins.

— *Înainte,* era o slujbă bună, dar cu Kosovo se va sfârși în curând! Nu mi se spune adevărul. Acolo nu vor rămâne decât *shiptari.* Când vor afla cine sunt, dacă ajung acolo, mă vor ucide...

— Poate că nu, obiectă Malko. Nu aveți altă soluție?

Fotograful ridică spre el o privire nefericită.

— Dacă aș avea viză petru Australia sau pentru Canada și cincizeci de mii de dolari, aș pleca imediat. Numai că astăzi, pentru un sârb, așa ceva e imposibil, iar eu nu am cincizeci de mii de dolari. Nici măcar cinci mii.... Bine, dacă nu aveți altceva de făcut mâine pe la prânz, duceți-vă la "Casa albă". Acum trebuie să mă întorc la agenție.

Goli ce mai rămăsese în pahar dintr-o înghițitură, lăsând doar gheața, și se ridică. Înainte de a ieși, îi spuse lui Malko:

— Dacă știți vreun ziar străin care vrea să cumpere poze cu Miloševici... Am dreptul să le vând.

Își strânseră mâinile cu căldură și Malko închise ușa în urma lui. Branca apăru și ea și se apucă de pictat. Malko era dezamăgit. Nu putea folosi informația primită de la Nedad Tubici, ci doar să o verifice, lucru care i-ar fi fost de ajutor. Nedad Tubici rămânea totuși cea mai bună sursă. Era absolut necesar să-i verifice fiabilitatea.

În privința întâlnirii Miloševici-Cernomârdin, era sigur că NATO n-avea de gând să-l facă praf pe trimisul special al Kremlinului doar pentru a-l lovi pe Miloševici.

* * *

Nedad Tubici intră în rotonda de la parterul agenției Tanjug, dar în loc să se ducă la secția foto, aflată la parter, urcă la etajul doi, la directorul general. Doi bărbați îl așteptau în biroul acestuia. Unul dintre ei întrebă:

— Cum a mers?

— Bine, cred, zise fotograful, ale cărui mâini încă tremurau.

— Să ne convingem.

Fotograful își scoase sacoul, apoi își descheie pantalonii și îi lăsă în jos până la glezne. O umflătură mare îi deforma slipul, pe care unul dintre cei doi i-l smulse fără menajamente. De pielea fotografului era lipit cu scotch un mic magnetofon cuplat la un emițător, legat la rândul său printr-un fir care ajungea la nivelul brațului, de un microfon lipit la încheietură. Cei doi de la RDB scoaseră dispozitivul, îi ordonară fotografului să se îmbrace și se apucară să asculte banda.

Cele două voci se distingeau perfect, la fel și clinchetul gheții în pahar. Unul dintre polițiști ridică privirea.

— Perfect. Suntem mulțumiți de tine. Du-te și destinde-te. Pentru moment, nu mai faci nici o mișcare.

Nedad Tubici rămase înțepenit în mijlocul camerei, bălăbănindu-și brațele. Înainte de a merge la întâlnire, luase două tranchilizante ca să nu leșine de frică.

Coșmarul începuse cu două zile înainte. O mașină de la RDB îl aștepta în fața casei, lucru care nu-l alertase peste măsură. Cei doi polițiști îl rugaseră politicos să-i însoțească, și ajunsese într-o clădire necunoscută din nordul orașului. În birourile anonime domnea o agitație tăcută. Înțelesese foarte repede că se afla într-o anexă a MUP, Ministerul de Interne. Un funcționar foarte amabil îl primise și se recomandase doar cu prenumele: Radovan. Îi oferise lui Nedad Tubici o țigară și vorbiseră de una, de alta, felicitându-l în treacăt pentru fotografiile făcute președintelui Miloševici.

Nedad Tubici își controla cu greu neliniștea, știind că totul era doar o înscenare. RDB nu convoca pe nimeni pentru discuții mondene. Era sigur că aveau în vedere homosexualitatea lui. În Serbia erau puțini ca el dar în mod legal nu erau urmăriți. Înainte de război se întâlneau la *Soul Food* pe strada

Francuska nr. 2... Își stoarse mintea, căutând un motiv pentru acea convocare. Vocea acerbă a interlocutorului îl smulse din plasa gândurilor.

— Nedad Tubici, spusese acesta pe un ton pompos, țara are nevoie de dumneavoastră. Așteptăm să ne faceți un mare serviciu. Îl cunoașteți pe un anume Dragoljub?

— Da.

— Este un mic traficant, știm asta, dar nu e ceva grav.

— Eu nu fac trafic, protestă slab Nedad Tubici.

— Știm, și nu avem *nimic* să vă reproșăm. Din contră: toată lumea, inclusiv președintele, vă consideră un element curat și plin de patriotism. Acesta este motivul pentru care dorim să colaborați cu noi.

Nedad Tubici ascultase încremenit oferta pe care nu o putea refuza... Nici măcar în principiu nu era șocat de ce i se cerea; se temea doar că s-ar putea să nu fie la înălțime, și o și spusese.

— Vom veghea asupra dumneavoastră, îl asigurase interlocutorul. Când totul se va termina, veți fi recompensat într-un mod foarte plăcut. Veți fi trimis într-o lungă vacanță, sub o altă identitate, în străinătate. Veți avea și bani...

— Mulțumesc, bâguise Nedad Tubici, impresionat.

În realitate, îi fusese reținut un loc într-un mic cimitir unde erau aduse cadavrele din Kosovo. Nedad Tubici s-ar fi integrat perfect. Nimeni nu trebuia să apuce să dezvăluie mai târziu ceva din acea manipulare.

De la acea întrevedere, fotograful încerca din toate puterile să se comporte normal și să nu se mai gândească la ea. Se înțelege că primise ordinul să nu pomenească *nimănui*, nici măcar prietenului lui Dragoljub. Pentru a fi siguri că nu comite vreo imprudență, cei de la RDB îl țineau "cablat" în permanență. Tot ce spunea sau i se spunea era înregistrat de magnetofon și transmis prin radio unui sistem de ascultare. Fusese ordinul lui Rade Markovici, care nu voia să riște nimic...

Fără grabă, ofițerul însărcinat cu echiparea lui Nedad Tubici notă cu grijă numărul casetei și puse una nouă în aparatul pe care îl lipi pe pântecul fotografului. Îi ridică el însuși chilotul, privindu-l cu nerușinare.

— Nu e cazul să te culci cu cineva, rânji el. Te poți mulțumi cu o "pipă", două, atât...

Aluzia la gusturile lui în materie de sex era clară. Nedad Tubici reuși să rămână impasibil.

— Îți doresc o seară plăcută, spuse polițistul. Două zile de acum încolo, nu ai nimic de făcut. După aceea, începem operațiunea.

* * *

Malko rula încet pe strada în pantă care mărginea "Casa Albă". Ajunse într-o piațetă rectangulară în care erau parcate câteva mașini. Strada mergea în continuare spre centru, coborând colina împădurită. Câțiva soldați căscau gura în fața gardului de la intrarea de jos. Pe partea opusă a pieței se înălța o clădire cărămizie care părea abandonată. Malko traversă piața, parcurse o sută de metri, făcu stânga-mprejur și parcă printre celelalte mașini.

Se uită la ceas: era douăsprezece fără zece. Dacă informația lui Nedad Tubici era exactă, Slobodan Miloșevici nu trebuia să întârzie...

Era prea frumos! Brusc, se temu de o capcană. Porni motorul, hotărât să plece cât mai repede. Nu avu timp să pornească. Un soldat traversă piața și se așeză în fața mașini, interzicându-i să se miște.

Capitolul XV

Cu un nod în gât, Malko se sili să rămână calm, trecând în revistă toate posibilitățile. Soldatul stătea cu spatele și prin minte îi trecut fulgerător ideea să fugă. O prostie, Belgradul era împânzit de polițiști cu stații de emisie. N-ar fi făcut nici măcar un kilometru. Soldatul stătea nemișcat, nemanifestând nici un semn de ostilitate. Dintr-o dată, Malko realiză ce se petrecea. Dinspre colină, se auzea sunetul unei sirene. În câteva clipe, în piață pătrunse un convoi de trei mașini: un jeep bej cu geamuri fumurii și cu o plăcuță de înmatriculare pe care scria VJ, apoi BMW-ul puternic pe care îl mai zărise pe autostrada spre Zagreb, și o mașină albastră a Miliției. Cele trei mașini rulau cu viteză. Pătrunseră prin poarta deschisă și urcară pe aleea spre "Casa Albă". Soldatul se îndepărtă imediat și îi surâse, făcându-i semn să plece. Lui Malko îi trebuiră câteva clipe ca să-și revină și să demareze. Își făcuse griji degeaba...

Când o luă pe drumul spre centru, starea lui era aproape euforică. Verificase fiabilitatea "sursei" Nedad Tubici. Dacă NATO ar fi vrut să lovească de acum încolo, Miloșevici ar fi fost terminat... Nu-i mai rămânea decât să spere că următoarea ocazie avea să fie cea bună.

* * *

Rade Markovici coborî din BMW-ul negru în fața ușii închise de la "Casa Albă". Era încântat. Folosise aceeași mașină ca Slobodan Miloșevici. Din cauza geamurilor fumurii, agentul CIA nu putuse verifica cine se afla înăuntru, fiind convins că îl văzuse pe președintele Miloșevici. Nedad Tubici precizase precaut că ministrul rus avea să folosească intrarea de sus.

Era perfect. Chemă prin radio echipa RDB plasată vizavi de intrarea de jos.

— Ați văzut tot?

— Tot, confirmă șeful. Cred că nu bănuiește nimic. S-a îndreptat spre oraș. Echipa lui Mladici l-a preluat.

— Bine, bine, fu de acord Rade Markovici.

Oamenii lui nu știau decât strictul necesar: un spion al alianței îl supraveghea pe Miloșevici și ei îi oferiseră o nadă. Dezvăluise chiar prea mult, dar lucrurile aveau să se aranjeze după. Mai întâi, trebuia să reușească. Se urcă în BMW, și îi spuse șoferului:

— Ne întoarcem la *Metropole.*

* * *

Sașa Ilici, curierul CIA, aștepta în holul de la *Hyatt* și Malko simți cum i se accelerează pulsul. Ce putea să însemne venirea lui? Sașa îi întinse ostentativ două cartușe de Gauloises blondes.

— Haideți să bem ceva, propuse Malko.

Salonul era pustiu și aleseră o masă care avea deasupra un tablou naiv, undeva departe de intrare.

— Hunter e îngrijorat, explică Sașa. Mi-a cerut să vă întreb despre posibilitățile *reale* de reușită. Spune că dacă nu există niciuna, ar fi mai bine să abandonăm.

Își debita lecția fără măcar să știe despre ce vorbea: CIA își pierduse răbdarea. De fapt, de când cu spitalul militar, Malko nu mai dăduse nici un semn de viață. Rănit în amorul propriu, acesta replică imediat:

— Spuneți-i din partea mea că sunt pe drumul cel bun, însă îmi este foarte greu.

Ardea de nerăbdare să-i spună mai multe, dar nu putea, fără să dezvăluie secretul operațiunii. Îi repugna să-i încredințeze un mesaj, fie și scris cu cerneală invizibilă. Serviciile iugoslave cunoșteau și ele procedeul. Totuși, îi recomandă:

— Spuneți-i lui Kevin Hunter că, din nefericire, va avea puțin timp ca să acționeze.

— Foarte bine, spuse Sașa. Plec mâine dimineață, fac un drum la Praga, apoi trec prin Budapesta și mă întorc aici.

Bău dintr-o înghițitură șampania pe care Malko i-o comandase și plecă.

* * *

Ivana își recăpătase figura omenească. Din aventura nefericită mai păstra doar tăietura de la buză, ascunsă sub ruj. Lumânările de la *Writer's Club* o făceau să pară și mai seducătoare. Ridică paharul cu Taittinger Comtes de Champagne pe care Malko i-l umpluse, cu ochii umezi de emoție.

— Am impresia că trăiesc un basm, suspină ea. Ieri mi-ai oferit această rochie minunată, astă seară îmi oferi șampanie franțuzească. Dușan nu mi-a oferit niciodată altceva decât rachiu. Am impresia că nu mai sunt la Belgrad, în cușca de șoareci. Servici nu, apartament nu, călătorii nu. Oamenii inteligenți au făcut ca cei care i-au închiriat apartamentul lui Ricardo: au plecat.

Deodată, la intrarea în grădină apăru Dușan Velaci, singur, și se opri, scrutând lumea din jur. Ivana păru jenată, și Malko remarcă.

— Nu-ți convine că ne-a văzut împreună?

Ea ridică ușor din umeri.

— Nu. Nu sunt amanta lui. Se culcă din când în când cu mine, asa cum face și cu altele. Nu e gelos, și nici îndrăgostit. E ca un robot: lucrează, regulează, bea. Ca el sunt mulți.

Dușan Velaci îi văzuse și se îndreptă spre ei. Îi strânse mâna lui Malko, îi surâse lui Ivana, și se duse spre o masă la care Malko o recunoscu pe Verica, îmbrăcată ca întotdeauna ca un manechin din anii cincizeci. Văzând că se apleacă spre ea, Ivana surâse amuzată.

— Îi place genul acesta, spuse ea. Are nevoie în permanență de regie. O și plătește. Mie nu mi-a dat niciodată un dinar, doar ce mi se cuvenea ca leafă ! Nu-mi pasă, nu sunt o târfă. Dacă aș găsi de lucru în altă parte, aș demisiona.

— De ce?

— Uneori mi se face frică de el. E brutal, amicii lui sunt îngrozitori, niște politruci fără credință și fără lege. Sunt sigură că m-ar trimite la închisoare fără să clipească. Nu-i pasă de nimeni. Un adevărat fascist...

Tăcu brusc: Dușan Velaci se îndrepta spre ei, însoțit de Verica. Fata purta un mini negru și ciorapi cu model. Se comportă de parcă nu-l cunoștea pe Malko. Dușan Velaci se aplecă spre el, îi făcu cu ochiul și spuse pe un ton scăzut:

— Cred că astă seară voi avea parte de o penetrare excelentă...

Se încăpățâna să folosească acea expresie oribilă. Ivana remarcă:

— O duce în apartamentul pe care l-a păstrat, lângă *Slavija*, într-un imobil construit de el. Se mândrește foarte tare: toate mobilele au fost aduse de la un mare decorator parizian, Claude Dalle.

Ridică spre Malko o privire umedă.

— Tu unde mă duci?

— Nu prea am de unde alege, remarcă Malko.

— Am putea merge la Branca...

— Nu-i va face plăcere. De ce nu la *Hyatt*?

Ea făcu o grimasă.

— Ai să crezi că sunt proastă, dar nu-mi place să traversez podurile noaptea. Mă tem să nu fie bombardate tocmai când trec eu.

În fiecare seară, două, trei sute de persoane se adunau pe podul Bratsvo, dansau și cântau, agitând pancarte, într-un soi de exorcism derizoriu, care părea să funcționeze: pe când toate podurile din Novi Sad erau distruse, cele din Belgrad rămăseseră întregi.

Malko și Ivana își încrucișară privirile. Luau pentru prima oară cina după seara petrecută la *Sanjak Club*. Părea un soi de recreație. Misiunea lui implica mulți timpi morți, punând nervii la încercare. Desa Dimitrievici se oferea să-l ajute din ce în ce mai puțin, și Malko nu îndrăznea să o îndemne să-l convingă pe prietenul ei Milan Simovici.

Pe drept cuvânt, toate speranțele stăteau în Nedad Tubici, fotograful. În așteptare, trebuia să-și omoare timpul.

— Dă-mi celularul, îi ceru Ivana. O sun pe Branca.

Conversația fu scurtă. Ivana închise, afișând un surâs încântat.

— Acceptă cu o singură condiție.

— Care?

— Să-i aduci o sticlă de șampanie.

Spunând acestea, arată spre sticla goală de Taittinger Comtes de Champagne alb din recolta 1994.

* * *

Aplecată deasupra lui Malko, Ivana îi administra o felație, cu gesturi de o gingășie incredibilă. Cu câteva clipe mai devreme, Malko o pătrunse atât de adânc încât îi provocase orgasm după orgasm. La un moment dat, strigătele de sirenă scoase de fată se amesteseră cu sunetul adevăratelor sirene care anunțau o nouă alarmă.

În living, Branca, împărțindu-se între crucifix și sticla de Taittinger, încerca să-și îndepărteze frica de bombe pictând cu îndârjire, indiferentă la acțiunea celor doi. Ca un mic animal înfometat, Ivana își folosea gura de catifea, hotărâtă să obțină o nouă serie de orgasme. Urletul sirenelor îi era indiferent.

Pereții tremurară din cauza undei de șoc a unei explozii din apropiere. Malko se întrebă când avea să declanșeze și bombardamentul *lui.*

* * *

Trecură trei zile fără nici o noutate. Malko își împărțea ziua între *Hyatt*, centrul de presă al armatei iugoslave și diverse reportaje făcute chipurile pentru *Kurier*. Bombele continuau să cadă peste Iugoslavia, distrugându-i infrastructurile, iar populația era din ce în ce mai șocată. Slobodan Miloșevici părea să locuiască pe altă planetă.

Desa Dimitrievici ateriză în hol, agitând un manifest pe care i-l întinse lui Malko. Documentul, în engleză și în sârbo-croată, anunța bombardarea iminentă a podului peste Dunăre...

— Vă așteaptă cineva în parcare, îi spuse ea cu voce joasă. Nu vrea să intre. Mi-a spus că vinde benzină,

Dragoljub! Nu putea aduce decât o veste bună!

Malko se precipită. Dragoljub îl aștepta lângă mașină, îmbrăcat ca de obicei:

— Să facem un tur, îi propuse Malko.

Îndreptându-se spre bulevardul Avnoja, sârbul îl anunță:

— Nedad ar dori să vă vadă. Cred că vrea să vă ceară ceva.

— Unde e?

— La Tanjug. Mă puteți lăsa acolo, dar nu trebuie să veniți cu mine. Vă veți întâlni la grădina zoologică din parcul Kalemegdan. Știți cum să ajungeți acolo?

— Mă descurc.

Îl lăsă pe tânărul homosexual la o sută de metri de vechiul imobil al agenției Tanjug și își continuă drumul spre parcul de lângă Dunăre. Grădina zoologică era în partea nordică, la capătul bulevardului Tadensa-Koscuska.

Nedad Tubici sosi după zece minute. Părea îngrijorat și se așeză pe o bancă lângă Malko, cu fața spre zoo.

— Vreau să vă cer un serviciu! rupse el tăcerea.

— Dacă îmi stă în putere, spuse Malko, vă voi ajuta cu plăcere.

— Ați putea să-mi găsiți ceva de lucru la ziarul dumneavoastră din Viena?

Surprins de întrebare, Malko îl privi uimit. Fotograful bărbos arbora o mină descompusă.

— De ce? întrebă el.

— V-am mai spus, cineva vrea să-mi ia locul! Un protejat al doamnei Miloșevici, care crede că nu sunt destul de "corect din punct de vedere politic". Se referă la "gusturile" mele.

Malko ezită. Nedad Tubici era legătura lui cea mai promițătoare, și nu-l putea trimite la plimbare.

— Trebuie să întreb, spuse el. Cel mai greu va fi să vă obțin viza. Puteți ieși din țară?

— Da, prin Ungaria. Mă duc deseori acolo, în căutare de materiale. Nu vor fi probleme.

— S-ar putea să existe o posibilitate, zise Malko. Voi face tot ce pot. Nu aveți vești despre Miloșevici?

— Nimic, mărturisi fotograful. L-ați văzut ieri dimineață la "Casa Albă"?

— Da, vă mulțumesc, dar nu am putut face fotografii din cauza unui soldat aflat la un metru de mine... Nu cunoașteți alte posibilități?

Fotograful părea să ezite.

— Mi s-a spus că în prezent își petrece des noaptea într-o clădire din Zemun, ceva care aparține guvernului. Nu știu însă exact unde...

— Dacă ați putea afla...

Nedad Tubici se ridică.

— Nu vreau să întârzii prea mult. Sunaţi la ziarul dumneavoastră pentru mine. Dacă vreţi, ne putem vedea mâine aici, la aceeaşi oră.

— Cu plăcere.

Malko îl privi îndepărtându-se cu paşi repezi, spunându-şi în sinea lui că poate ajunsese la finalul misiunii. Dacă reuşea să identifice imobilul în care se refugia Miloşevici pentru a dormi, câştigase partida. Se îndreptă spre maşină. Ceva îi spunea că Nedad Tubici era cel care avea să-i rezolve problema.

* * *

Rade Makovici asculta pentru a treia oară înregistrarea conversaţiei dintre Nedad Tubici şi Malko. Fotograful îşi juca de minune rolul. Până în prezent, totul se derula conform planului. Etapa următoare avea să fie cea mai delicată, în aşa fel încât agentul CIA să nu simtă manipularea.

Capitolul XVI

Nedad Tubici părea şi mai abătut ca în ajun. Avea ochii roşii de oboseală, umerii aduşi şi barba în dezordine. În momentul în care se întâlni cu Malko, îl trase în grădina zoologică, ca şi când aceasta l-ar fi putut proteja. Ridică spre Malko o privire de câine bătut.

— Scuzaţi-mă, spuse el, sunt foarte îngrijorat. N-am dormit.

— De ce? întrebă Malko, brusc alarmat.

— S-ar putea să fie o prostie, explică fotograful, dar un prieten mi-a spus că RDB îi elimină pe toţi cei care s-au aflat în apropierea lui Slobodan Miloşevici şi care vor să plece în străinătate. Ori, eu am făcut imprudenţa să spun mai multora despre proiectul meu de a părăsi Iugoslavia. Printre alţii, lui Bojan Petrovici, portarul de la Tanjug. Este informator şi lucrează pentru RDB, şi atunci mi s-a făcut frică.

Malko îşi reprimă un surâs. Sub presiunea bombardamentelor, sârbii deveneau paranoici. Desa Dimitrievici, de exemplu, era convinsă că Venus, prima stea care apărea pe cer la căderea nopţii, era un satelit care spiona Serbia!

— Nu cunoaşteţi nici un secret de stat, zise el, şi nu riscaţi nimic. Am vorbit despre dumneavoastră cu cei de la ziarul meu şi vor studia posibilităţile. Vorbiţi bine germana?

— Aproape. Mă pot perfecţiona. (Privi în jur, aparent mai uşurat). N-am putea bea ceva? Mi-ar face bine.

— Unde?

Fotograful reflectă câteva clipe.

— Există o cafenea lângă Muzeul pedagogic, pe bulevardul Tadensa-Koscuska, acolo unde era radio B 92. Putem merge pe jos...

Traversară o parte din Kalemegdan. Terasa cafenelei era pustie. După ce bău un Otard XO, lui Nedad Tubici păru să-i revină cheful de viață.

Malko îl observă atent. Stresul lui nu era simulat. Își trecea fără încetare degetele prin barbă, încercând parcă să o descurce. Pe un ton cât mai neutru, întrebă:

— N-ați aflat unde se ascunde Miloševici pentru a-și petrece nopțile? Mi-ați pomenit despre o clădire din Zemun.

Fotograful încetă să-și mai pieptene barba.

— Nu, dar s-ar putea să aflu.

Pulsul lui Malko se acceleră.

— Cum?

— Mi s-a cerut să pregătesc o ședință foto în culori pentru Miloševici, explică Nedad Tubici. E vorba de un album oficial. Le-am explicat că pentru acest gen de poze trebuie timp, ca să pot stabili bine luminile. Cei de la RDB mi-au spus că președintele nu are timp de pierdut cu pozatul. Dacă se va hotărî, îmi voi regla luminile pe un polițist care va servi de dublură. Voi lăsa totul pe loc și Miloševici va poza doar câteva minute.

Malko reflectă rapid. Ce-i povestea Nedad Tubici nu rezolva problema.

— Puteți face asta în orice moment al zilei, observă el. La birouri.

Fotograful clatină din cap.

— Nu cred. Miloševici detestă să fie deranjat când lucrează. Își programează întâlnirile ca un dentist pacienții, sau lucrează cu consilierii. Cred că această ședință de poză va avea loc seara sau dimineața, înainte să-și înceapă întrevederile, sau după.

Malko se rugă în sinea lui să fie dimineața... În acest caz, Nedad Tubici trebuia să-și regleze luminile seara, într-un loc în care Slobodan Miloševici urma să-și petreacă noaptea. Situația era ideală.

— Dacă ați putea opri câteva poze pentru *Kurier* ar fi formidabil, remarcă el. Le va plăti foarte bine.

Nedad Tubici nu păru prea entuziasmat.

— Nu pot exploata personal acest gen de fotografii. Intră imediat în circuitul oficial.

— Cu atât mai rău, se resemnă Malko. Când ne mai vedem?

— Vă sun eu, îi propuse fotograful, sau vi-l trimit pe Dragoljub. Are mai mult timp ca mine. Mulțumesc pentru coniac.

Malko îl lăsă să plece primul, întrebându-se cât timp avea să mai dureze tensiunea. Avea impresia că era foarte aproape de rezolvarea misiunii sale imposibile. Îi trebuiau încă puțină răbdare și nervi de oțel.

* * *

Rade Markovici examina cu priviri lacome fotografiile agentului CIA în compania lui Nedad Tubici, făcute de oamenii lui ascunși într-un soi de cazemată în apropierea cafenelei de pe bulevardul Tadenska-Koscuska. Așa se explica dorința fotografului de a bea un pahar acolo. Șeful RDB își oferise o mică plăcere. Era formidabil să asculte înregistrările, dar fotografiile erau ceva palpitant. Acestea se adăugau celor făcute de Dovanovici și îmbogățeau dosarul secret. Și el era încordat. Bombardamentele asupra Belgradului se intensificaseră, făcându-l pe Slobodan Miloševici din ce în ce mai nervos. Rade Markovici nu putea însă accelera aplicarea planului, fără să-l pună în gardă pe agentul CIA. Singura verigă slabă era Nedad Tubici: cât timp avea să mai reziste din punct de vedere psihologic?

* * *

— Ne vedem la restaurant?

Malko recunoscu imediat vocea lui Nedad Tubici. Acesta îl suna de la recepția hotelului *Hyatt*, fără să-și spună numele. Se subînțelegea că restaurantul era *Le Manjez*.

— Nici o problemă, zise Malko. La ce oră?

— Nu prea târziu, din cauza bombelor, răspunse fotograful cu un râs ușor nervos. La nouă.

Râsul lui îl făcu pe Malko să se îndoiască o clipă. Era însă imposibil. Nimeni nu era la curent cu proiectul lui.

Până la ora cinci își omorî timpul uitându-se la CNN. Când ieși din hotel, Belgradul era cufundat ca de obicei într-o beznă totală. Trecu încet prin fața restaurantului *Le Manjez*, ale cărui mese de pe terasa erau pline, și parcă puțin mai departe.

Imediat dupa ce coborî din mașină, Nedad Tubici apăru din întuneric și îl conduse spre restaurant.

— Vă pândeam, explică el. Doi tipi de la RDB iau masa pe terasă. Probabil ceva obișnuit, dar nu vreau să risc nimic. Aveți noutăți pentru mine?

Malko își ascunse dezamăgirea. Sperase că fotograful avea să-i comunice informația pe care o aștepta.

— Cred că ziarul vă poate asigura o slujbă, spuse el, dar rămâne problema vizei...

Faptul că era fotograful personal al lui Slobodan Miloșevici nu reprezenta o referință ideală...

— Voi cere azil politic... propuse Nedad Tubici.

— Am putea încerca, fu de acord Malko. Unde și când are loc ședința foto?

— La sfârșitul săptămânii, îl anunță fotograful. Seara voi face reglajele pe dublură și mă voi întoarce a doua zi dimineață să fac pozele cu președintele. Se trezește foarte devreme.

Malko simți cum i se accelerează pulsul. În sfârșit! Preocupat de viitor, Nedad Tubici nu părea să acorde o prea mare importanță fotografiilor.

Mare figură era.

— Ne-am putea vedea după ședința cu dublura, sugeră Malko.

Nedad Tubici păru brus stânjenit.

— Nu știu dacă va fi posibil. S-ar putea să mă țină sub control. Nimeni nu trebuie să știe dinainte locul unde se află președintele. Pot însă să vă spun a doua zi.

Malko nu răspunse. Intra în mare încurcătură. Nimic nu-i spunea că Slobodan Miloșevici avea să-și petreacă două nopți la rând în același loc. Neștiind de ce îi punea asemenea întrebări, Nedad Tubici nu putea ghici semnificația lor.

— Cred că am să mă duc la masă, spuse fotograful, mi-e foame.

— Așteptați, sugeră Malko. Dacă i-ați văzut pe cei de la RDB, de ce nu mergem în altă parte?

— Unde?

Malko își aduse aminte de un restaurant unde fusese cu Desa, un șlep amărât pe Dunăre, lângă Zemun.

— Știu eu un loc, zise el. Un șlep la Zemun.

— Bine, să mergem, acceptă Nedad Tubici. Mă duceți apoi acasă?

— Sigur, promise Malko.

Mintea îi clocotea de gânduri: Avea senzația că deținea soluția problemei, deși își dădea seama că îi mai lipsea o carte, ca într-un vis, în care o parte din imagine e neclară...

* * *

Șlepul era învăluit într-un miros vag de gazolină, orchestra cânta asurzitor, o parte din mese erau ocupate de familii numeroase cu puști gălăgioși, dar Malko găsi totuși o masă în cea de-a doua sală, deasupra apelor întunecate ale Dunării.

Li se oferiră niște pește enormi, chipurile dorade, care i se părură extrem de suspecți lui Malko.

— Sunt aduși din Muntenegru, preciză fotograful, după ce îl întrebase pe ospătar.

Ceea ce însemna că erau de fapt pești de apă dulce.

Băură rachiu și vorbiră de una, de alta. În jur, oamenii se grăbeau să se întoarcă acasă, înaintea alarmei cotidiene.

Li se aduseră peștii. Malko mânca fără poftă, preocupat de problema cea mai presantă: cum să utilizeze informația prețioasă furnizată de Nedad Tubici. Trebuia ca fotograful să-i poată comunica adresa locului unde făcea poze seara, nu a doua zi dimineața.

— Dupa ce vă reglați luminile, n-ați putea să-mi telefonați ca să-mi spuneți unde sunteți?

Nedad Tubici scoase din gură un os enorm.

— E prea periculos, nu am celular. S-ar putea să nu știun unde sunt. Dacă vin să mă ia de la Tanjug, mă duc cu mașina lor, și nu pot pune întrebări. Nu mă pot orienta dacă nu cunosc locurile. De abia a doua zi dimineață pot să-mi dau seama. Pentru dumneavoastră e același lucru. Vreți doar să aflați unde se ascunde Miloșevici, nu-i așa?

Privirile li se încrucișară și Malko avu impresia că intuiește ceva, ca și când fotograful i-ar fi întins o cursă. Acesta însă începuse să înfulece din nou.

Malko așteptă până la desert ca să ia taurul de coarne. Era ultima lui șansă. Milan Simovici nu mai dăduse nici un semn de viață, iar Dușan Velaci era prea periculos și nu-i oferea

siguranță. Privi o clipă apele întunecate ale Dunării și se decise să dea cărțile pe față.

— Nedad, spuse el, aș vrea să vă fac o propunere. Ceva care v-ar ajuta să vă rezolvați toate problemele.

— Vorbiți serios? întrebă fotograful de la Tanjug.

Malko schiță un surâs.

— Desigur, dar nu am certitudinea că veți accepta...

Nedad Tubici gustă puțină înghețată.

— De ce n-aș accepta? De fapt, despre e e vorba?

— O slujbă, o viză de sejur în Austria sau în altă parte, și bani pentru a începe o nouă viață.

Fotograful lăsă la o parte linguriță și îl fixă neîncrezător.

— Glumiți?

— Nu.

Sârbul îl privi îndelung fără să scoată o vorbă. Malko văzu o venă groasă zbătându-i-se la tâmplă. La masa vecină, niște puști se hârjoneau sub privirile bovine ale părinților. Orchestra făcea o pauza. Nedad Tubici înghiți în sec de mai multe ori, apoi întrebă:

— Ce trebuie să fac?

— Mai întâi, spuse Malko, trebuie să-mi juraţi că nu veţi pomeni nimănui despre această conversație. E în interesul dumneavoastră și al meu.

— Vă promit, zise fototraful pe un ton pierit.

Parcă s-ar fi aflat în fața călăului. Malko știa că după ce avea să vorbească, viața lui se afla în mâinile fotografului. Se rugă în sinea lui și începu.

— Iată ce vă propun. Ce faceți după ce vă lăsați aparatele de fotografiat și tot calabalâcul în clădirea unde va dormi Slobodan Miloșevici?

— Le las pe loc, desigur, într-o cameră încuiată. Așa procedez de obicei.

— Sunteți percheziționat la sosire?

— S-ar putea, dar nu se întâmplă întotdeauna.

— Cine se ocupă de asta?

— Cei de la RDB, care îl păzesc pe președinte. De ce atâtea întrebări?

— Ați putea introduce un obiect printre lucrurile dumneavoastră? întrebă Malko.

— Ce obiect?

Urmă un moment de tăcere.

— Un emițător radio.

Tăcerea se prelungi. Nedad Tubici era atât de palid, încât Malko se întrebă dacă nu avea să i se facă rău, apoi fotograful ridică privirea și spuse cu o voce mai sigură:

— Nu sunteți ziarist?

Malko îi susținu privirea.

— Nu.

O nouă tăcere. De data aceasta, Malko fu acela care vorbi primul.

— Nedad, spuse el, de acum sunt în mâinile dumneavoastră. Vă aflați în posesia unui secret foarte periculos.

Celălalt înghiți în sec.

— Mă îndoiesc.

Își turnă cafea cu încetineală, apoi ridică brusc capul.

— Pentru ce-mi cereți, cincizeci de mii de mărci nu ajung. Dacă sunt prins, mă vor împușca. Fără să pun la socoteală ce s-ar întâmpla înainte.

Malko fu invadat de un val de bucurie. Nu spusese nu! Totul era posibil.

— Cât vreți? întrebă el.

Nedad Tubici privi înghețata care se topea și reluă.

— Nu știu, nici măcar nu știu dacă accept. E mult prea grav. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea dumneavoastră. Vreți să-l ucideți pe Miloșevici!

Vorbise pe un ton abia auzit, aruncând o privire speriată în jur. Malko rămase neclintit.

— Ăsta-i războiul, spuse el simplu. Nu vreau să-l ucid, vreau doar să pun capăt acestui conflict, în interesul tuturor, inclusiv al sârbilor. Chiar dumneavoastră mi-ați spus că viața a devenit din ce în ce mai dificilă...

— Adevărat, recunoscu Nedad Tubici, dar *eu* sunt cu adevărat un simplu ziarist. Dumneavoastră îmi cereți să comit un act foarte grav. Am auzit vorbindu-se de informatori, de spioni NATO care indică țintele bombelor. Se mai spune că RDB a găsit mai multe valize radio abandonate. Am crezut că e propaganda regimului. Acum știu că e adevărat. Vreți ca imobilul în care se va afla Miloșevici să fie bombardat, nu-i așa?

Malko nu răspunse. La ce bun? Riscase totul. Nu se simțea mai ușurat. Nedad Tubici își termină înghețata de vanilie și surâse crispat:

— Nu vă pot răspunde imediat. E mult prea grav ce-mi cereți. Trebuie să mai reflectez.

— Timpul ne presează.

— Vă voi da răspunsul mâine, promise fotograful. Ne întâlnim direct aici, la nouă seara.

Malko plăti și se întoarseră pe uscat, fără să mai schimbe o vorbă până în centru. Nedad Tubici îi ceru să-l lase în piața Republicii, în fața Teatrului național și dispăru în întuneric, lăsându-l pe Malko pradă neliniștii. Se întrebă dacă să se mai întoarcă la *Hyatt*. Nedad Tubici se putea duce foarte bine direct la RDB. În definitiv, făcea parte din sistem. Într-un final, o sună de pe telefonul mobil pe Branca.

— Pot dormi la dumneavoastră? întrebă el.

Pictorița izbucni în râs.

— Vă temeți de bombardamente, sau vreți să vă culcați cu mine...

— Nici una, nici alta, jură Malko, sunt în apropiere și am chef să mai stăm puțin de vorbă.

— Veniți.

Cel puțin, dacă Nedad Tubici îl denunța, ar fi mai fi avut ceva timp la dispoziție. Desa Dimitrievici venea ca în fiecare dimineață la *Hyatt* și avea să o sune ca să verifice dacă totul era în ordine.

* * *

Lui Rade Markovici îi venea să râdă și să danseze, cu toate că nu era un petrecăreț. Ascultase de mai multe ori banda din ajun și nu-și credea urechilor. Agentul CIA înghițise momeala, cu undiță cu tot!

Regreta din inimă că era nevoit să-l elimine pe Nedad Tubici, care dovedea reale talente de actor! Din nefericire, o asemenea manipulare trebuia să rămână absolut secretă. Meseria îl învățase că numai morții erau *cu adevărat* discreți... Luă casetele și le închise în seif. Din superstiție, nu voia încă să-l anunțe pe președinte. Un incident putea interveni chiar și

în ultimul moment. Obținuse însă un rezultat formidabil, pentru care l-ar fi invidiat și marii profesioniști...

Era atât de frumos, încât se hotărî să nu ia micul dejun la *Metropole* și să se întâlnească la *Whiter's Club* cu prietenul lui Dușan Velaci, fără însă să-i pomenească nimic. Grădina de la *Writer's Club* era mai veselă decât sinistrul *Metropole*.

* * *

Malko dormise foarte puțin și numărase orele. Pentru prima oară lipsiseră bombardamentele, și cerul era închis încă din zori. Un alt motiv de neliniște. Admițând că totul funcționa bine din partea lui, ce s-ar fi întâmplat dacă din cauza condițiilor meteo nefavorabile, bombardierele NATO nu puteau intra în acțiune? Răspunsul era simplu: toate eforturile ar fi fost egale cu zero.

Toată ziua întorsese pe toate părțile această ipoteză, contemplând cerul acoperit. Întors la *Hyatt*, după ce petrecuse noaptea în apartamentul de pe strada Sara Lazara, nu constatase nimic neobișnuit. Temerile sale legate de o eventuală trădare a lui Nedad Tubici erau nefondate. Ziua trecuse încet. Acum urma să afle la ce să se aștepte.

Parcă mașina departe în Zemun și se îndreptă pe jos spre șlepul-restaurant. Era mai puțină lume decât în ajun și îl reperă imediat pe Nedad Tubici, instalat la aceeași masă. Cu inima bătându-i nebunește, Malko i se alătură. Așteptă până li se luă comanda ca să afle ce hotărâse fotograful. Acesta nu-i dădu timp să pună nici o întrebare. După ce ospătarul se îndepărtă, îi spuse cu o voce încordată:

— M-am gândit la propunerea dumneavoastră...

— Și?

— Accept.

Capitolul XVII

Malko simţi o imensă uşurare şi regretă că nu avea la îndemână o sticlă de Taittinger ca să sărbătorească. Dacă fotograful i-ar fi cerut luna de pe cer, ar fi fost gata de orice concesie. Nedad Tubici se aplecă spre el.

— Mai întâi vreau trei sute de mii de mărci, jumătate înainte.

— Mulţi bani, remarcă Malko doar de formă.

— Multe riscuri, replică prompt fotograful. Pentru restul, sunt obligat să am încredere în dumneavoastră. Dacă dispăreţi, ce fac? Nici măcar nu vă cunosc numele adevărat.

— Acesta este numele meu adevărat.

— Nu vă cred. Spionii nu folosesc niciodată numele lor. Oricum, nu-mi pasă.

— Şi a doua condiţie?

— Nu vreau un emiţător radio. E prea periculos. Toate bagajele sunt controlate cu raze X. Îl pot descoperi, şi atunci...

Satisfacţia lui Malko dispăru ca un fum. Banii nu erau o problemă, dar la ce bun să ştie *după*, unde dormise Miloşevici? Fotograful luă o înghiţitură de rachiu, aşteptând răspunsul. Malko turba de furie în sinea lui: descoperise pasărea rară, persoana care avea acces în anturajul lui Miloşevici şi care accepta să-l ajute, dar totul risca să se năruie din cauza unei condiţii esenţiale care nu putea fi dusă la îndeplinire.

— Tot n-aţi aflat unde urmează să mergeţi? întrebă el.

— Ştiu că e vorba de o clădire oficială, explică Nedad Tubici. O anexă secretă a Ministerului Apărării, însărcinată cu elaborarea programelor de înarmare şi cu cumpărarea materialelor militare. Se află Zemun sau la Novi Belgrad.

— Ar trebui să fie trecută în anuar, spuse Malko recăpătându-şi speranţa.

Nedad Tubici îi tăie avântul.

— Oricum, nu sub numele real. La noi e ceva obişnuit. Sunt zeci ca ea, răspândite în întreg Belgradul. Clădiri cu birouri, pustii noaptea. Cele mai multe au un apartament pentru director. Lui Slobodan Miloşevici îi e de ajuns, nu-i place să trăiască în lux.

Cel puţin, rachetele NATO n-aveau să ucidă nevinovaţi, îşi spuse Malko. Era situaţia ideală.

— Ajunge doar să nu declanşaţi emiţătorul decât după ce treceţi de control, insistă el. Inert, nu poate fi detectat.

— Şi dacă îmi percheziţionează bagajul? obiectă fotograful. Nu sunt atât de idioţi... Ştiu să facă diferenţa între un bliţ şi un emiţător.

— Am putea eventual să-l camuflăm într-un aparat de radio obişnuit, propuse Malko. De când cu bombardamentele, multă lume se plimbă cu aşa ceva pentru a afla noutăţi.

— S-ar putea, recunoscu silit Nedad Tubici, dar nu vreau să risc prea mult. Deja, ceea ce îmi cereţi să fac...

Lăsă fraza în suspensie. Rade Markovici însuşi îi recomandase să ridice această obiecţie, ca să nu pară că acceptă *prea* uşor, şi ştiind că americanii puteau găsi o soluţie tehnică. Şi apoi, putea să se lase convins. Malko rupse tăcerea.

— De cât timp dispunem?

— De trei zile. Azi e marţi. Vor veni după mine vineri seară. De data aceasta m-au anunţat, pentru că urma să-mi iau câteva zile libere. Plec de la Tanjug la sfârşitul zilei şi voi fi disponibil a doua zi, după ce am făcut pozele, dimineaţa devreme.

— Daţi-mi douăzeci şi patru de ore, îi ceru Malko.

Comandară aceleaşi dorade ca în ajun. Malko se sili să mănânce, şi Nedad Tubici părea şi el lipsit de poftă de mâncare.

— Cum pot intra în legătură cu dumneavoastră? întrebă Malko după ce terminară.

— Sunaţi-l pe Dragoljub. Spuneţi-i că aveţi nevoie de benzină. Vă va căuta şi va fixa o întâlnire la care voi veni eu. Trebuie să găsiţi o soluţie.

— Voi găsi una, promise Malko, fără să ştie însă care era aceea.

* * *

Trebuia să-l caute de urgenţă pe Saşa Ilici, ca prin intermediul lui să anunţe agenţia CIA la Budapesta şi mai ales, să găsească soluţia tehnică a problemei.

Întors la *Hyatt*, îl sună pe Saşa. Celularul nu era în reţea. Încercă apoi la numărul din Ungaria şi avu succes.

— Unde sunteţi? întrebă el după ce se recomandă.

— Între Praga şi Budapesta. Mâine trebuie să iau pe cineva de la aeroport şi apoi vin spre Belgrad. Aveţi nevoie de mine?

— Da, confirmă Malko. Nu mai am Gauloises blondes. Sunt sigur că îmi puteţi aduce.

— Absolut, voi fi acolo pe la două, dacă nu pierd prea mult timp la frontieră.

— Perfect, conchise Malko. Pe mâine.

Închise, puţin mai uşurat că îi putea anunţa pe cei de la CIA. Dacă identificau clădirea, problema era mult simplificată. În caz contrar, trebuia găsită o soluţie tehnică, sau oferiţi mai mulţi bani lui Nedad Tubici.

O problemă suplimentară: numai CIA îi putea furniza emiţătorul miniaturizat, destul de puternic pentru a trimite un semnal pe care Awac-urile, avioanele americane de spionaj electronic ale NATO, să-l poată capta. După aceea, ar fi fost foarte uşoară ghidarea bombardierelor sau a rachetelor de croazieră spre ţinta identificată prin coordonate geografice. Sigur, îi era imposibil să precizeze în ce parte a clădirii s-ar fi aflat preşedintele sârb, dar cu şase rachete de croazieră nici un supraviţuitor n-ar fi scăpat.

Se uită la CNN mai bine de o oră, jucându-se distrat cu capacul brichetei Zippo. Cu puţin înainte de ora două noaptea, sirenele începură să urle lugubru. O jumătate de oră mai târziu, partea de nord fu luminată de un foc de artificii. De jos, răspundeau trasoarele anti-aeriene, fără efect însă. Avioanele zburau la mare altitudine, mult prea departe pentru tunurile de 40 de mm.

„Serenada" dură aproape o jumătate de oră, întreruptă apoi de explozii surde şi îndepărtate. Cerul se lumină în sfârşit, chiar în momentul apusului de soare. Rafinăria de la Pancevo ardea din nou. Aliaţii nu loviseră podul peste Dunăre. Malko îi

binecuvântă în sinea lui: în lipsa podului, drumul spre Budapesta ar fi fost mult mai lung.

Nu era momentul.

Chiar înainte de a adormi, Malko găsi răspunsul la problema pusă de fotograf. Fu atât de fericit, încât se sculă şi puse totul pe hârtie, cu cerneală invizibilă. Instrucţiunile erau destinate şefului agenţiei CIA de la Budapesta.

Plie cu grijă hârtia redevenită albă şi o puse pe noptieră, gata să fie înmânată lui Saşa Ilici.

* * *

Rade Markovici bea zer, ocupat cu încheierea dosarelor rămase în urmă. Cu o oră înainte, în plină noapte, îi fusese adus textul conversaţiei dintre Malko Linge şi Saşa Ilici. Şeful RDB ceruse ca toate înregistrările să îi fie transmise pe măsură ce erau interceptate convorbirile, pentru a elimina orice surpriză. Celularul lui Malko era ascultat, la fel şi telefonul din cameră, cel din apartamentul răposatului Richard Lord, cel al lui Desa Dimitrievici şi bineînţeles, cel al lui Dragoljub. Rade Markovic avea confirmarea că planul lui se derula fără piedici. Trebuia doar să-i spună lui Nedad Tubici să „cedeze" pentru nişte bani în plus, rezolvând astfel problema pe care el însuşi o ridicase.

Întocmi o scurtă notă privitoare la identitatea lui Saşa Ilici, care trebuia să ajungă la postul de frontieră. Nu voia să riste din cauza excesului de zel al unui subaltern. Nimeni nu avea să dea atenţie curierului CIA. Rade Markovici nu voia să ştie nici cum transmitea instrucţiunile agentului de care era legat.

Asemenea probleme erau secundare.

Împăcat şi mulţumit, se dezbrăcă, îşi puse vechea pijama şi adormi buştean. Nevasta lui sforăia încontinuu: de la începutul „războiului" practic nu-l mai văzuse. Din fericire, fizicul secretarei lui îl punea la adăpost de orice bănuială cu substrat sexual.

* * *

Saşa surâdea ca de obicei. Îl sunase pe Malko la unu şi zece şi se întâlniseră ostentativ în hol. Cartuşul de Gauloises blondes îşi schimbase proprietarul, spre marea bucurie a lui Desa Dimitrievici, căreia Malko i-l oferea. Malko o expediase pe tânăra interpretă la centrul de presă al armatei şi îl invitase pe

Sașa la restaurantul-bufet al hotelului. Pusese pe masă ultimul număr de *Daily News*, publicat în engleză la Belgrad, și îl avertizase pe Sașa.

— Când plecați, îl luați cu dumneavoastră. Înăuntru este un document care trebuie să ajungă la Kevin Hunter.

Sașa aprobă și se duse la bufet. Când se întoarse, Malko îl întrebă:

— Plecați imediat?

— Da.

— Bine, mesajul trebuie să ajungă cel mai târziu mâine dimineață. Kevin Hunter vă va da ceva pentru mine. Va trebui să vă întoarceți mâine seară.

A doua zi era joi: îi mai rămâneau douăzeci și patru de ore ca să organizeze totul împreună cu Nedad Tubici.

— E mare? întrebă Sașa.

— De dimensiunile unui cartuș de țigări.

— Vreți să ne întâlnim aici? Trebuie să livrez unui magazin din galeria comercială niște brichete Zippo ultimul model, pe care le-am comandat în Statele Unite via Budapesta.

— Nu, spuse Malko. Nu trebuie să fim văzuți împreună prea des. Știți vreun loc sigur unde ne-am putea întâlni?

Sașa Ilici reflectă câteva clipe și îi propuse:

— În parcarea clădirii unde locuiește fratele meu. Acolo dorm când rămân la Belgrad. Pe bulevardul Marsala-Tito, la numărul 85. Acolo sunt mai multe imobile. Vă aștept în mașină, numai că nu pot ajunge înainte de opt seara. Nu am cum.

— Foarte bine, spuse Malko. Mâine la opt.

După ce li se servi cafeaua, Malko întrebă:

— Cunoașteți un punct de trecere clandestin, la frontiera sârbo-croată?

Sașa pricepu repede.

— Pentru dumneavoastră?

— Da, recunoscu Malko. Eventual.

După lichidarea lui Slobodan Miloșevici, nu mai avea ce face la Belgrad, iar moartea președintelui n-ar fi dus imediat la prăbușirea regimului. Nimeni n-ar fi legat decesul de acel bombardament în special, dar nu trebuia să neglijeze hazardul și capacitatea celor din RDB. Nedad Tubici risca să fie interogat.

Sașa Ilici privea încurcat ceașca de cafea.

— Nu știu, mărturisi el, n-am făcut-o niciodată. N-au fost cereri. Frontiera este însă *foarte* supravegheată, de autorități și chiar de populație. De ieșit e mai ușor decât de intrat, dar n-aș vrea să încerc, mai ales că probabil veți fi căutat.

— S-ar putea, admise Malko.

Sașa dădu din cap.

— Dacă veți fi căutat, vor bloca tot. Sunt foarte eficace.

— Și dincolo, în zona croată, la Zagreb?

— Nu cunosc pe nimeni.

Se lasă o tăcere de moarte. Malko și-ar fi dorit să nu fie ultima lui misiune. Sașa rupse tăcerea:

— Există două posibilități. Prima, să plecați spre Kosovo, într-o zonă controlată de UKC, care v-ar putea trimite spre Muntenegru sau spre Albania. Vă trebuie însă o aprobare specială de trecere ca să ajungeți la Pristina, mai ales pentru un ziarist ca dumneavoastră. Nimeni nu vă va elibera un asemenea document. Frontiera cu Albania e minată.

— Aveți o altă soluție?

— De ce nu aranjați cu domnul Hunter să vă trimită un elicopter în Voivodina, într-un loc precis în zona de frontieră, unde v-aș putea duce? Au mai salvat în acest mod și echipajul avionului F-117 doborât. Dispun de asemenea mijloace.

— Cunoașteți un loc?

Sârbul reflectă câteva clipe și spuse:

— Da, între Sombor și Gracovo, drumul de drept, mărginit la vest de mlaștini. Nu trece nimeni pe acolo și e aproape de frontiera ungară și cea bosniacă: cinci minute cu elicopterul.

— Mlaștinile nu-mi prea plac, remarcă Malko.

Sașa surâse.

— Sunt străbătute de drumuri de pământ pe care le cunosc foarte bine. Mă duc des la vânătoare de rațe. Ierburile sunt înalte și nu poți fi văzut de pe șosea. De acolo puteți fi „cules" fără probleme. Sunt dispus să vă conduc.

— Perfect, spuse Malko. Vă cer să transmiteți verbal aceste informații domnului Hunter. Îi voi da semnalul prin celular: al meu sau al dumneavoastră.

— Bine, conchise Sașa adăugând imediat: va costa zece mii de mărci. E periculos.

— Nu e problema mea, zise Malko, ușor agasat, dar nu cred că domnul Hunter va discuta prețul. Pe mâine, atunci.

* * *

Nedad Tubici mergea pe bulevardul Terazije, când se lovi practic de Ivana care se întorcea de la birou. Se salutară amabil. Nedad Tubici era în relații excelente cu Dușan Velaci și cu Ivana. Stăteau de vorbă, și la un moment dat fotograful simți cum i se face părul măciucă: lovindu-se de Ivana, echipamentul fixat de pântec se dezlipise și se lăsa în jos!

Polițistul care îl pregătise în acea dimineață fusese neglijent, folosind aceeași bandă adezivă din ajun.

Ivana îl privi intrigată.

— Nu arăți prea bine.

— Ba da, afirmă Nedad Tubici. Mă doare burta, m-a apucat dintr-o dată...

— Vrei să mergi la noi la toaletă? îi propuse ea.

Ar fi fost mai bine decât la WC-urile turcești din cafenelele belgrădene.

— Dacă nu te superi.

Se întoarseră spre imobilul unde își avea Dușan Velaci biroul. Fotograful mergea țeapăn, ca un automat. Ivana pufni în râs.

— *Chiar* ai nevoie, nu?

Nedat Tubici dădu din cap fără să răspundă. Magnetofonul se mai ținea doar în câteva fire de păr. Scoase un suspin de ușurare când ajunse în birou și se năpusti la toaletă. Ivana își puse poșeta în fața calculatorului, îl lăsă pe fotograf să se încuie în cabină apoi se duse în vârful picioarelor spre o debara de lângă toaletă.

Descoperise mai demult că patronul ei făcuse o gaură în perete pentru a o urmări! Ea profitase. Obsedată de sex, de fiecare dată când întâlnea un bărbat atrăgător, Ivana încerca să ghicească ce fel de sex avea. Vederea oricărui membru îi producea fantasme desfrânate, așa de fiecare dată când prietenii lui Dușan Velaci foloseau toaleta, ea se strecura în punctul de observație, satisfăcându-și curiozitatea.

Se urcă pe un scăunel și își lipi ochiul de gaură, privind în toaletă. Nedad Tubici stătea în picioare, cu fața spre ea, și la început crezu că se masturba. Cu capacul de la closet ridicat, își pipăia pântecul... Când își îndepărtă degetele, fata distinse un obiect dreptunghiular, fixat cu benzi maronii de pielea

pubisului, de la care plecau fire, urcând pe corp și dispărând sub cămașă!

Tocmai lipea banda adezivă, netezind-o bine, și fata apucă să zărească membrul în repaos, ceea ce puse capăt fantasmelor.

Decepționată, coborî de pe scăunel. N-avea să mai viseze niciodată la fotograful de la Tanjug. I se părea însă straniu că era astfel echipat. Când el apăru în birou, Ivana stătea în fața calculatorului cu chipul destins. Bărbatul îi surâse recunoscător.

— Mulțumesc, spuse el, și pe curând.

— Pentru puțin, zise Ivana, ascunzându-și dezamăgirea sub un surâs orbitor.

Până la cină, nu mai avea nici o fantasmă cu care să-și omoare timpul. Amantul ei austriac o invitase la *Bevanda*.

De cină nu-i păsa, nu vroia să se îngrașe, dar avea un chef nebun să facă dragoste cu el. Dintr-un motiv misterios, se îndrăgostise de pielea lui.

* * *

Malko intră în parcarea de pe bulevardul Marsala-Tito numărul 85, fără să-și facă prea multe griji: era sigur că nu fusese urmărit. Parcase mașina lângă poartă, și o luase jos spre piață. Acolo se asigură, trecând prin galeria subterană unde se vindeau țigări și traversând hotelul *Moskwa*.

Nimeni nu l-ar fi putut urmări.

Se întoarse la mașină, coborând pe bulevardul Revoluției până la Kneza Miloza și ocolind pe sens interzis. Străbătu parcarea imensă, plină de mașini Jugo, vechi și cu vopseaua jupuită, de câteva Opeluri și Wolkswagenuri noi și reperă numărul de înmatriculare ceh de culoare albastră al lui Sașa: PHA 0805. Trecu încet prin fața mașinii, fără să se oprească. Sașa coborî și îi făcu semn cu lanterna. Malko parcă și se îndreptă spre el.

— Cât pe ce să întârzii, spuse curierul. A fost o nebunie la frontieră.

— Ați adus?

Sașa se aplecă și îi întinse un cartuș de Gauloises blondes în ambalaj de țiplă.

— Totul este înăuntru. Domnul Hunter mi-a spus că e foarte mulțumit. Are un mesaj pentru dumneavoastră.

Malko avea chef să sară în sus de bucurie. De data asta, se apropia de finalul misiunii.

— Ne putem vedea sâmbătă în afara orașului? întrebă el. Cam pe la șapte dimineața.

— Da, la punctul de taxare de la Zemun Polie, pe autostrada spre Novi Sad. Există acolo un bistrou unde se adună camionagiii. Nimeni nu vă va remarca.

— Cât durează drumul până la Sombor?

— Maximum două ore.

— Perfect, atunci pe sâmbătă.

Se îndepărtă cu cartușul de țigări, a cărui greutate neobișnuită dovedea că mesajul lui fusese primit de Kevin Hunter. Se grăbea să ajungă la *Hyatt* și să descifreze mesajul șefului agenției CIA la Budapesta. Apoi avea să-l sune pe Dragoljub pentru întâlnirea finală cu Nedad Tubici.

Cu inima ușoară, putea să cineze după aceea cu Ivana și să încerce să-și schimbe starea de spirit.

Zarurile fuseseră aruncate.

Dacă Dumnezeu ținea cu el, în patruzeci și opt de ore Slobodan Miloșevici ar fi fost lichidat, și nu-i mai rămânea decât să se îndrepte spre castelul din Liezen și să redevină Alteță Serenissimă.

Capitolul XVIII

Ivana își rujă încă o dată buzele umflate. Se grăbise când dăduse întâlnire lui Malko la *Hyatt*. Ar fi fost mai simplu să vină să o ia de acasă, dar nu vroia să-l deranjeze. Își petrecuse toată ziua la birou. Dușan Velaci, care avea un mare șantier la Novi Sad, îi ceruse să lucreze peste program câteva zile. Ar fi trebuit să plece la șase, dar preferase să rămână la birou, în loc să hoinărească prin oraș.

Se auzi ușa de la intrare. Surprinsă, Ivana se duse să vadă cine era și aproape se lovi de patron. Dușan Velaci avea ochii injectați și o figură pe care fata o cunoștea bine: băuse prea mult rachiu.

O măsură surprins și cu un aer dornic. Buzele fetei, subliniate de ruj, erau mai senzuale ca de obicei.

— Mai ești aici!

— Plec, se grăbi să spună Ivana. Am o întâlnire.

— Ai o întâlnire, repetă gânditor Dușan Velaci. Da, cred că ai întâlnire cu mine... Am avut o zi teribilă din cauza tâmpiților de la Novi Sad. Mi-ar prinde bine puțină destindere cu o târfuliță ca tine.

Ivana știa semnificația cuvântului „destindere" și protestă:

— Am fost invitată la cină...

Dușan Velaci o luă pe după talie.

— Și eu te invit la cină. După aceea facem dragoste... Îți place, nu?

Ivana nu răspunse, încercând să iasă din situația stânjenitoare. Era foarte greu să-i țină piept patronului când era într-o asemenea stare. Își încrucișară privirile și văzu ceva care nu-i plăcea: într-un impuls sexual, Dușan își strangulase mama pentru o femeie. De obicei se descurca, dar în acea seară prefera să cineze cu ziaristul austriac. Nu se simțea capabilă să

suporte stările de spirit schimbătoare ale lui Dușan Velaci, lungile tăceri, glumele deșucheate și ședințele de gimnastică sexuală lipsite de romantism. Ardea de nerăbdare să-și întâlnească amantul austriac și să-i povestească despre nostimada cu Nedad Tubici. Dușan Velaci îi întrerupse gândurile.

— Mai am o jumătate de oră de lucru și apoi mergem la *Writer's Club*. După aceea, ce-ai zice de o penetrare vaginală...

Ivana ura acea expresie, dar se sili totuși să surâdă.

— Ne-am putea vedea după cină, sugeră ea.

Dușan Velaci clătină din cap, masiv ca un taur.

— Nu, nu vreau să cinez singur.

— Bine, suspină Ivana resemnată, am să-mi anulez întâlnirea.

Se instală la birou și sună la *Hyatt*. Cu puțin noroc, îi putea ține companie lui Dușan Velaci până seara, întâlnindu-și după aceea amantul.

* * *

Singur la bar, Malko își revizuia în minte datele operațiunii, fără a găsi nici o verigă slabă. Mesajul lui Kevin Hunter era foarte încurajator. Dacă Dumnezeu ținea cu ei, eliminarea fizică a lui Slobodan Miloșevici devenea realitate. Evacuarea lui Malko nu punea nici ea probleme. Un escadron întreg de elicoptere ale marinei, cu baza în Bosnia, era gata să intervină cu un preaviz de cinci minute. Era de ajuns ca Malko să transmită semnalul cu ajutorul celularului. În acel moment, Slobodan Miloșevici ar fi fost deja strivit de bombele NATO.

Malko arsese mesajul. Nu avea rost să riște. Cu toate acestea, era contrariat. Dragoljub nu îl sunase încă, iar Ivana decomandase întâlnirea, lăsându-i un mesaj în care îi explica faptul că era reținută... Își mai turnă o cupă din sticla de Taittinger Comtes de Champagne pusă la gheață. Ar fi preferat să o împartă cu Ivana.

* * *

Soneria ascuțită a celularului fu ca o descărcare de adrenalină pentru Malko. Pândise toată noaptea, neliniștindu-se din ce în ce mai tare. Înhață aparatul și spuse „alo".

— Domnul Linge? Sunt Dragoljub.

Malko ar fi sărutat telefonul.

— Mulțumesc că m-ați sunat, spuse el. Am nevoie de benzină pentru un prieten. Se poate?

— Absolut, zise Dragoljub. Astăzi însă n-am mașină. M-ați putea lua de acasă?

— Sigur. De unde?

— De pe strada Bogdanova, numărul 12. La primul etaj, numele meu e pe ușă. O luați pe bulevardul Revoluției, și apoi pe strada Gospodara-Vucica. Pe la unsprezece e bine?

— Pe curând.

De abia închisese, că telefonul sună din nou. Era Ivana, care se pierdu în scuze, explicând că în ajun fusese "răpită". Malko o invită la cină.

— Să nu mă mai lăsați baltă, îi spuse el râzând, am băut deja o sticlă de Taittinger singur, din cauza dumneavoastră.

— La opt voi fi acolo, jură ea. Chiar dacă podurile peste Sava vor fi bombardate, vin înot!

Își spuse că va fi plăcut să-și petreacă ultima seară la Belgrad cu vulcanica Ivana.

* * *

Când coborî în hol, acolo era plin de ziariști. Desa Dimitrievici se repezi la el.

— Vuk Draškovici ține o conferință de presă, la reședința din strada Kneza Mihailova.

— Duceți-vă, o sfătui Malko, eu am o altă întâlnire.

O lăsă să plece împreună cu o echipă de la ITV, și se urcă la volanul Opelului Astra, intrând în convoiul ziariștilor. Se despărți discret de ei după ce trecu pe podul Bratsvo și ajunse la locuința lui Dragoljub. O clădire modestă, cu tencuiala jupuită, pe o străduță îngustă. Nu avea nici ascensor, nici interfon. Pe ușă văzu o carte de vizită. Bătu și Nedad Tubici deschise ușa.

— Intrați, spuse el. Dragoljub nu e acasă, nu vom fi deranjați.

Garsoniera semăna cu o bombonieră. Pereții erau tapetați în mov, patul lat avea o cuvertură imitând blana de panteră. Postere cu sportivi pe pereți, o combină stereo și un costum de

piele agăţat într-un cui. Nu mai lipseau decât bicele şi cagulele...

— Aveţi banii? întrebă imediat Nedad Tubici.

Malko goli pe pat ambalajul cartuşului de ţigări, plin de hârtii albastre de o sută de mărci.

— Iată, zise el. O sută cincizeci de mii de mărci.

Fotograful se aşeză pe marginea patului şi începu să-i numere. Malko întrebă pe un ton potolit:

— Aveţi confirmarea pentru astă seară?

Nedad Tubici ridică privirea.

— Da. Mi-au telefonat adineauri la agenţie. Vin să mă ia la şapte, împreună cu materialele. Instalez totul acolo, fac probe cu o dublură şi las totul pe loc. Rămân cu ei până mâine dimineaţă. Aţi găsit soluţia? Nu vreau să iau cu mine un emiţător, sau dacă nu se poate altfel, mai vreau cincizeci de mii de mărci.

— Nu va fi nevoie, spuse Malko. Am găsit o soluţie.

Scutură din nou cartuşul, din care căzu o cutie dreptunghiulară. O deschise, sub privirile curioase ale fotografului.

— Aceasta este soluţia problemei dumneavoastră, anunţă el.

Cutia conţine un ceas mare cu brăţară de oţel.

— Bine, dar e un ceas! zise Nedad Tubici stupefiat.

— Nu chiar, îl corectă Malko, priviţi.

Luă ceasul şi îi arătă fotografului o rotiţă suplimentară, lângă remontoar.

— Este o antenă radio. Aveţi în faţă un mecanism „mixt". Un ceas Breitling „Energency". Arată ora, dar serveşte şi drept baliză radio pentru un pilot aflat în pericol sau dat dispărut.

Nedad Tubici îl privi cu gura căscată.

— Eu nu sunt pilot!

— Să presupunem totuşi, spuse Malko. Din cauza unui incident mecanic, sunteţi obligat să aterizaţi în deşert. Dacă există o şansă de a fi salvat, trebuie să vă puteţi semnala poziţia.

— Da, şi?

Malko îi arătă rotiţa.

— Deşurubaţi această rotiţă de care e fixat un fir din nichel pur, o antenă de fapt. Acesta se desfăşoară până la capăt şi

măsoară patruzeci şi trei de centimetri. După derularea completă, rotiţa se detaşează. Plasaţi atunci ceasul *vertical*, în aşa fel încât antena să fie îndreptată în sus. Nu aveţi altceva decât să aşteptaţi...

— Adică?

— Adică ceasul „Emergency" conţine un emiţător miniaturizat foarte puternic. După desfăşurarea antenei, emite un semnal cu durata de 0,75 secunde, cu pauze de 2,25 secunde, pe frecvenţa de 121,5 MHz, timp de patruzeci şi opt de ore. Semnalul cuprinde litera B din alfabetul Morse, emis pe frecvenţa internaţională de salvare şi poate fi captat de către un avion zburând la 33000 de picioare înălţime, pe o rază de patru kilometri.

Nedad nu scăpa nici o vorbă, privind-l stupefiat. Malko reluă:

— Schimbaţi ceasul dumneavoastră cu acesta. Nimeni nu-l va examina de aproape. Va trebui să profitaţi de un moment când veţi fi singur şi să desfăşuraţi antena - durează câteva secunde - punând ceasul în poziţie verticală. Undeva pe perete, agăţat de o fereastră, unde vreţi... Trebuie doar ca antena să rămână în poziţie verticală. După aceea, puteţi pleca.

Fotograful îl fixa cu ochii mari.

— Asta e tot?

— Da. Semnalul va fi captat de unul dintre nenumăratele avioane ale NATO, bine echipate electronic, şi care se învârtesc deasupra Iugoslaviei. Calculatoarele vor stabili repede poziţia balizei radio, respectiv coordonatele geografice ale clădirii din care se emite. Urmează comunicare acestora bombardierelor sau lansatorului de rachete de croazieră.

Nedad Tubici păli. Părea depăşit de situaţie.

— Nu risc nimic? bolborosi el.

— Doar dacă rămâneţi peste noapte în acel imobil, dar mi-aţi spus că nu e cazul.

— Nu, nu.

— Sunteţi *sigur* că Slobodan Miloşevici îşi va petrece noaptea acolo?

— Aşa mi-au spus, şi de obicei nu mint... Oare nu mă vor bănui?

— Cum așa? Doar mi-ați spus că nu cunoașteți amplasamentul imobilului. *Nici eu* nu-l cunosc. Proiectilele vor găsi obiectivul datorită semnalului radio emis de ceasul Breitling „Emergency". Sunt puține șanse ca ceasul să scape intact din explozie... Trebuie doar să-l plasați.

Îi întinse ceasul fotografului care, după o ezitare, și-l puse la mână, și își aranjă cu rapiditate cămașa, privindu-l apoi pe Malko.

— Și restul de bani?

— Acțiunea va avea loc în această noapte, spuse Malko, dar nu știm când. Ne vedem aici mâine dimineață, cam pe la zece. Terminați până atunci?

— Așa cred. De ce aici?

— Nu vreau să ne întâlnim într-un loc public.

Nedad Tubici se uită la ceas.

— N-aș putea să mă antrenez, măcar o dată?

— În nici un caz! îi recomandă Malko. Emițătorul de salvare poate funcționa *o singură* dată. Nu e o jucărie. După ce scoateți antena, acesta nu mai poate reveni la poziția anterioară. E clar?

— Clar.

Un moment de tăcere. Fotograful contempla ceasul Breitling „Emergency" de parcă ar fi putut să-i explodeze în față. Uitase să numere restul de bani...

Malko se ridică. Mașinăria infernală fusese pusă în funcțiune. Nu avea decât să numere orele și să se roage.

— Pe mâine, spuse el pe un ton voit neutru.

— Pe mâine, răspunse Nedad Tubici, cu o voce ușor strangulată.

Dacă totul se petrecea așa cum fusese prevăzut, Iugoslavia avea să se trezească a doua zi fără președinte.

Malko ajunse la mașină, ușurat și îngrijorat în același timp. Se îmbărbătă, spunându-și că în cel mai rău caz Nedad Tubici n-ar fi știut să folosească ceasul, și nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă Slobodan Miloșevici le-ar fi jucat o festă, NATO ar fi distrus un imobil pustiu și ar fi pierdut o sută cincizeci de mii de mărci. În caz contrar, dacă Nedad Tubici și-ar fi îndeplinit însărcinarea, se gândise să-i lase restul de bani lui Ivana, care urma să i-i predea, pentru că el spera că sâmbătă la ora zece să fie departe de Belgrad.

* * *

Cu privirea plecată, Ivana îl aștepta în holul hotelului *Hyatt*, îmbrăcată în rochia albă oferită de Malko, părând întruchiparea inocenței. Cine și-ar fi putut închipui că era atât de vulcanică? Malko o conduse spre parcare. Fata se lipi de el.

— Sunt așa de bucuroasă! Mai ești supărat pentru ieri seară?

— Absolut deloc! jură Malko. Unde vrei să mergem?

— La *Reka*?

Se lăsase noaptea. În sfârșit! Toată ziua, Malko își dorise să poată acoperi cerul, ca și când ar fi tras o perdea, dorind să vină noaptea mai repede. Cea mai lungă noapte a sejurului lui la Belgrad. Încercă din toate puterile să nu se gândească la Nedad Tubici, dar nu reuși. Traversând Zemunul, privea toate clădirile, întrebându-se în care dintre ele avea să-și petreacă noaptea Slobodan Miloșevici. La *Reka*, blonda cântăreață interpreta plină de antren un cântec țigănesc, lovindu-și coapsa cu tamburina. În ochii lui Ivana luceau stele.

— Mă simt bine cu tine, spuse ea.

— Întreabă-i dacă au Taittinger. Ce ai ratat tu ieri...

Aveau. Ospătărița destupă plină de respect sticla - echivalentul salariului ei pe o lună - și Malko ciocni cu Ivana.

Apoi dansară. Lipită de el, fata îi arătă cât îl dorea. Păreau niște îndrăgostiți. Și el o dorea, iar Ivana își dădu seama. Se sărutară dansând. Malko își păstra însă mintea limpede. Dacă totul decurgea conform planului, în douăsprezece ore avea să părăsească Iugoslavia. După ce se despărțise de Nedad Tubici, îl sunase cu o cartelă nouă pe Kevin Hunter, căruia îi spusese doar atât „Totul este în regulă". Americanul răspunsese scurt: „La mine la fel". Asta însemna că avioanele Awac se învârteau deasupra Belgradului pentru a capta semnalul emițătorului din Breitling-ul „Emergency" și a localiza apoi amplasamentul. Malko nu mai avea decât să aștepte.

Se întoarseră la masă și Ivana mai ceru șampanie. Împreună cu frigăruile nu prea mergea, dar fata era foarte fericită.

— Conții de Champagne sunt nobili? Așa ca Dracula? întrebă ea.

— Erau, răspunse Malko.

Își aduse aminte de promisiunea făcută fotografului.

— Ivana, spuse el, îmi poți face un serviciu?

— Sigur.

— Îl cunoști pe Nedad Tubici?

— Da, sigur. Ne-am văzut chiar și ieri dimineață.

— Îi datorez niște bani, explică Malko, pe care i-am promis să-i dau mâine dimineață. Sunt însă obligat să părăsesc Belgradul. Aș putea să ți-i las ție, și să-i dai tu?

— Sigur. Cum facem?

— O să-i spun să treacă pe la tine la birou. Îți dau banii imediat.

— Nici o problemă! Apropo, vrei să-ți spun ceva amuzant despre Nedad?

— Ce?

Fata surâdea și Malko se așteptă la vreo bârfă.

— Ieri dimineață ne-am întâlnit pe bulevardul Terazije și m-a rugat să-i permit să folosească toaleta de la birou. Mie îmi place să trag cu ochiul când sunt bărbați înăuntru. Ticălosul de Dușan face la fel cu femeile.

— Și? întrebă amuzat Malko. Ai văzut un monstru?

Ivana pufui în râs.

— Aș! O biată codiță! Am fost dezamăgită... Am văzut însă ceva negru, plin de fire, lipsit de pântec, chiar pe piele.

Malko îngheță.

— Ce era?

— Nu știu, semăna cu un magnetofon... Ce ai pățit?

Probabil că Malko pălise căci fata îl privi îngrijorată. Se forță să surâdă.

— Straniu, nu?

Ea își scutură pletele blonde.

— Oh, de pe vremea lui Tito, e ceva obișnuit. Toți agenții de la SDB se plimbau pe stradă cu așa ceva, înregistrând convorbirile celor din opoziție și obținând astfel probe împotriva lor.

Malko nu mai auzea orchestra, nu mai vedea nimic în jur. Simțea că înnebunește. Dacă Nedad Tubici era un agent manipulat, consecințele erau incalculabile. Trebuia să fie absolut sigur, dar cum?

Luă celularul și îl sună pe Dragoljub. Răspunse robotul.

Ivana îl privea intrigată.

— Ai vreo problemă?

— S-ar putea, spuse Malko.

Li se aduse nota de plată.

— Ivana, spuse el, aș vrea să-l găsesc pe Nedad astă seară. Ai putea să treci pe la Tanjug și să afli unde e?

— Acum?

— Da.

— Dacă vrei.

Simți din privirea ei că începea să-și pună întrebări, dar mergând prin întuneric de-a lungul Dunării, fata se aruncă în brațele lui Malko îmbrățișându-l cu pasiune.

— Vom pierde mult timp cu acest pederast? șopti ea. Te doresc.

— Nu, îți promit, jură Malko, cu un fir de gheață în inimă.

Privi cerul înstelat: frumoasă noapte pentru bombardamente... După douăzeci de minute, opreau în fața imobilului agenției Tanjug. Malko nu-și lua gândul de la magnetofon. Ivana urcă treptele și se întoarse după câteva clipe.

— Am vorbit cu portarul. Nedad a plecat la opt. A venit după el prietenul lui, Dragoljub.

Malko avu impresia că aude bulgării de pământ lovindu-i sicriul. Își aduse aminte de *Manjez* și ca un nebun, se îndreptă spre bulevardul Revoluției.

— Nu mergem la *Hyatt*? întrebă Ivana, dezamăgită.

— După.

Zece minute mai târziu, oprea în fața restaurantului a cărui terasă era aproape pustie. Se întoarse spre Ivana.

— Vrei să întrebi dacă l-au văzut astă seară pe Nedad? Sau dacă e încă acolo...

Simțindu-i tensiunea din voce, fata nu mai comentă. Se întoarse imediat, explicându-i:

— A cinat cu prietenul lui Dragoljub și a plecat de douăzeci de minute.

Altă nenorocire... Malko schiță un surâs crispat.

Avea de ales între două ipoteze. Cea mai liniștitoare era că Nedad Tubici voise să-l escrocheze cu o sută cincizeci de mii de mărci. La cealaltă, nici măcar nu îndrăznea să se gândească...

— Ivana, spuse el, nu trebuie să te superi pe mine, dar am o mare problemă. Dacă vrei, te las la un taxi.

— Te stânjenesc?

— Nu, dar...

— Atunci rămân, conchise ea.

Chiar cu ajutorul ei. Malko găsi cu greu strada Bogdanova. Urcă în goană treptele, luminându-și drumul cu lanterna. Bătu la ușa lui Dragoljub. Nu răspunse nimeni. Insistă, dar în zadar. Putea fi acasă la Nedad Tubici. Problema era că Malko nu știa unde locuia acesta. Coborî și o întrebă pe Ivana:

— Cunoști adresa lui Nedad Tubici?

Fata nu știa.

— De ce vrei să-l întâlnești acum? obiectă ea.

Malko nu răspunse, cufundat în gânduri și încercând să pună cap la cap lucrurile. Fotograful îl minţise pretinzând că avea să petreacă seara în compania celor de la RDB. Avea de ales între două ipoteze: o simplă escrocherie sau ceva mult mai grav, o manipulare în care RDB-ul trăsese sforile. Astfel se explica magnetofonul văzut de Ivana. În acest caz, de ce nu-l arestaseră? Nici măcar nu-l urmăriseră. În acea seară fusese aproape sigur că nimeni nu era pe urmele lui.

În lipsă de alte indicii, alese varianta escrocheriei.

Porni mașina în mod mecanic. Ivana își strecură ușor mâna între coapsele lui Malko.

— Mergem la *Hyatt*? murmură ea. Te doresc.

Malko surâse fără să răspundă. Avea în faţă o a doua dilemă. Dacă Nedad Tubici îl trăsese pe sfoară, era necesar să-l anunţe pe Kevin Hunter?

Decise că nu. Pur și simplu, avioanele Awac nu aveau să capteze nici un semnal, deci nu urma nici un bombardament.

Capitolul XIX

Abia ajunsă în cameră, Ivana se proţăpi în faţa lui Malko, și privindu-l în ochi, își descheie fără grabă rochia, apărând în sutien și în slip alb. Se lipi de el spunându-i.

— Lasă-mă să te fac să-ţi uiţi problemele. În plus, ţi-am făcut un serviciu astă seară și am dreptul la o mică recompensă.

Modul cum își mișca pântecul nu lasa nici o îndoială asupra recompensei pe care o aștepta. Știind ce-i făcea plăcere, dădu la o parte cu gingășie chilotul de nailon și începu să o mângâie. În câteva clipe, fata începu să gâfâie și puse un picior pe pat ca să-i poată fi atinse mai bine părţile sensibile. Apoi, mica sirenă se declanșă... Cu capul dat pe spate, Ivana juisa sub degetele lui. Nici măcar nu-și scosese chilotul. Lui Malko îi veni o idee. O împinse pe pat și înlocui mâna cu gura. Ivana aproape că se căţără pe perete. Se contorsiona, cu mâinile înfipte în părul lui Malko, într-o cascadă de orgasme.

Malko nu mai putea. O întoarse cu spatele și fata îngenunchie din proprie inițiativă, într-o postură de ofrandă animală. El o apucă de șale și o pătrunse cu putere, făcând-o să geamă.

— Oh, gata, gata! Ce bine, ce bine!

Cu crupa ridicată și cu sânii striviţi de pat, fata avea o poziţie extrem de erotică. O imagine a plăcerii. Malko își privea sexul intrând și ieșind, și asta îi mărea plăcerea. Uitase de Nedad Tubici. Crupa care i se oferea docilă îl făcea să viseze. Se retrase perfid și atacă cealaltă intrare.

Tânăra tresări.

— Nu, te rog. Mă doare.

Își mișcă fesele rotunde pentru a scăpa, dar nu reuși decât să mărească dorinţa bărbatului. Malko își ghidă sexul cu mâna

și împinse cu toată puterea. Ivana strigă. Timp de câteva clipe nu se petrecu nimic: fata opunea rezistență cu toți mușchii. Uitând de galanterie, Malko împinse încă o dată. Cu o plăcere de nedeschis, văzu cum îi dispare sexul, ca aspirat. Se simți strâns ca într-o teacă îngustă și caldă și fu gata să ejaculeze. Strigătul lui Ivana se transformă într-un geamăt. Malko rămase nemișcat ca să nu o sperie, apoi o apucă de șale și începu să se miște lent. Fata strigă:

— Oprește-te, mă doare! Nu vreau.

Protestele ei deveniră mai slabe. Își strecură o mână pe sub pântecul fetei, știind cum să o satisfacă. După un sfert de oră, Ivana, dezlănțuită ca de obicei, gemea, zgâria cearceafurile și se ondula ca o pisică. După ce o simți că juisează, Malko ejaculă și el, mort de plăcere.

Rămaseră nemișcați, și Ivana recunoscu șoptit:

— Pentru prima oară am juisat astfel.

* * *

Făcură din nou dragoste, între două dușuri. Ivana, nesătulă, părea hotărâtă să smulgă din Malko orice fărâmă de erotism. Metodică, se pregătea să-i administreze o felație de o gingășie nespusă, dar în aceeași clipă sirenele sunară modulat, anunțând o alarmă aeriană. Fata nu se tulbură și se mulțumi să spună:

— Aici măcar suntem liniștiți.

Malko o pătrunse din nou. O explozie violentă, undeva foarte aproape, făcu să vibreze geamurile. O alta, la fel de puternică, o urmă. Ivana se încordă.

— E foarte aproape, spuse ea. Aici, sau la Zemun.

Nu apucă să spună aceste cuvinte, că exploziile, și mai violente, se succedară în serie. O ploaie de bombe, aparent concentrate într-un singur punct, apoi urma tăcerea. Malko se ridică și se duse la fereastră: o licărire sângerie lumina cerul în partea de vest a orașului, spre Zemun. Rămase împietrit. Nedad Tubici îi pomenise despre o clădire din Zemun.

Rămasă pe pat, Ivana întinse brațele spre el.

— Vino, s-a terminat.

— Vreau să știu ce au bombardat, spuse Malko.

Sună la recepție. Nimeni nu știa. Își aduse aminte de centrul de presă al armatei iugoslave, dar probabil că nu era nimeni acolo, în plină noapte... Formă totuși numarul 3243576 și

auzi o voce de bărbat. Se recomandă și îl întrebă ce-l interesa. Se aștepta la o pauză, dar răspunsul veni imediat:

— Agresorii NATO au bombardat ambasada Republicii populare China. Sunt nenumărați morți.

* * *

Malko avu impresia că a căzut cerul pe el. Totul se lămurea. Iată de ce RDB-ul nu se manifestase până atunci. Nedad Tubici nu era un escroc: RDB-ul îl manipulase, iar Malko picase în cursă.

Manipularea era diabolică: bombardarea de către NATO a ambasadei uneia dintre cele mai mari țări din lume, care nu aproba acțiunile NATO în Kosovo și susținea regimul de la Belgrad... Asta avea să declanșeze la ONU o adevărată furtună diplomatică, reunirea de urgență a Consiliului de securitate fiind prima măsură previzibilă luată de chinezi. Niciodată nu ar fi acceptat varianta erorii. Consecințele diplomatice și militare ale acestei gafe puteau fi extrem de grave pentru Alianță. Slobodan Miloșevici, care își căuta aliați după fărâmițarea Uniunii Sovierice, tocmai își găsise unul, adus pe tavă chiar de NATO. Malko era rușinat și înfuriat în același timp. Cât de mândru fusese de manipularea pe care o pusese la cale! Probabil că din ceasul Breitling "Emergency", care își jucase perfect rolul, se alesese praful. Un rol pentru care nu fusese de fapt fabricat...

Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să-i explice de urgență lui Kevin Hunter ce se petrecuse.

Probabil că șeful agenției CIA la Belgrad era într-o stare de nedescris.

Se repezi la celular și formă numărul lui Kevin Hunter la Budapesta: Nu-i mai păsa că putea fi identificat. Telefonul sună ocupat. Formă din nou, de zece ori, de douăzeci de ori, sub privirile perplexe ale lui Ivana.

Aruncă celularul și încercă să obțină legătura prin telefonul hotelului, dar nu avu șanse de reușită. După a treia tentativă, sună la centrală.

— Nu reușesc să obțin legătura cu un număr din Ungaria, explică el. Puteți să mă ajutați?

— Știu, domnule, confirmă centralista. Avem probleme de aseară. Nu se pot face legături internaționale, probabil din cauza bombardamentelor. Totul va intra în normal.

— Mulţumesc, spuse Malko pe un ton pierit.

Pentru a nu anula operaţiunea în ultimul moment, RDB-ul tăiase toate comunicaţiile cu lumea dinafară, lucru foarte uşor din punct de vedere tehnic, într-un stat totalitar.

Sleit de puteri, încercă să îşi adune gândurile. Nu mai putea face nimic pentru a îndrepta situaţia. Un lucru era foarte clar: RDB-ul, care regizase întreaga manipulare, avea să încerce să scape de actori şi de martori deopotrivă, în aşa fel încât să poată susţine că NATO bombardase în mod deliberat ambasada Chinei... Ori, prima persoană care trebuia să dispară, era el.

* * *

Rade Markovici fuma ţigară de la ţigară. Alarma încetase de o jumătate de oră şi nici un obiectiv nu fusese încă atins în Belgrad. Se uită la calendarul de pe birou: 8 mai. Avea să-şi aducă aminte de această dată... Se pregătea pentru cea mai încordată noapte din viaţa lui. Dispozitivele erau pe poziţii de la şapte seara şi stăteau în aşteptare. Toţi cei care aveau vreo legătură cu operaţiunea erau sub supraveghere, inclusiv agentul CIA. Cât timp ambasada Chinei nu era bombardată, nimeni nu se mişca. Cu toate că prevăzuse totul, Rade Markovici voia să-şi poată folosi din nou marionetele, în caz că operaţiunea eşua, dintr-un motiv sau altul. Înconjurat de telefoane, aştepta continuarea evenimentelor. Ceasul Breitling "Emergency" fusese plasat de către unul din oamenii lui, după căderea nopţii. Un poliţist deghizat în miliţian lipise cu bandă adezivă ceasul de un gard interior al ambasadei Chinei, între birouri şi reşedinţă.

Dispozitivul era complet invizibil în întuneric. O celulă specială de telecomunicaţii a RDB-ului verificase emiterea semnalului de salvare. Era imposibil să nu poată fi captat de unul dintre avioanele-spion ale NATO.

Sună telefonul. Echipa însărcinată cu supravegherea agentului american îi comunică faptul că acesta se întorsese în cameră cu prietena lui şi nu mai ieşise. Maşina era şi ea ţinută sub observaţie. Rade Markovici aştepta dimineaţa următoare, sau sfârşitul alarmei, ca să-l înhaţe.

Ciuli urechea. Pentru prima oară de la începutul războiului, era încântat la auzul şuieratului bombelor.

Obiectivul nu fusese încă atins. Avea să fie printre primii care aflau. Nedad Tubici se întorsese acasă, după ce îi lăsase cei o sută cincizeci de mii de mărci lui Rade Markovici. Banii urmau să fie folosiţi pentru finanţarea misiunilor clandestine... Ca să-şi mai uite neliniştea, şeful RDB începu să alcătuiască lista tuturor celor care trebuiau să dispară, pentru ca operaţiunea să fie un succes perfect.

Mai întâi Milan Simovici, tânărul medic, şi cea care îl pusese în legătură cu agentul CIA, Desa Dimitrievici. Apoi, cei trei nemernici ai lui Dragan, care ar fi putut bănui ceva. Curierul, Saşa Ilici, era şi el pe listă. Ivana, secretara lui Duşan Velaci, pentru că se culcase cu agentul CIA şi îi spusese poate ceva. Bineînţeles, Nedad Tubici şi prietenul lui Dragoljub. Nimeni nu trebuia să vorbească, să contrazică versiunea oficială.

Cu toate acestea, primul pe listă rămânea falsul ziarist, în realitate agentul CIA, Malko Linge. Succesul operaţiunii se baza pe un secret absolut. Nimeni nu trebuia să ştie ce se întâmplase în realitate. Victimele cele mai bătătoare la ochi, Nedad Tubici şi prietenul lui Dragoljub aveau să fie duse în Kosovo, iar trupurile lor amestecate cu cele ale numeroşilor *shiptari* împuşcaţi de grupările paramilitare.

Prin intermediul acestor preparative, se putea prezenta cu fruntea sus în faţa preşedintelui Slobodan Miloşevici, sigur că nici un pas greşit nu i-ar fi stârnit indignarea. Lui Rade Markovici nu-i făcea plăcere să-i elimine pe toţi cei de pe listă. Nu era un om crud, însă gândea ca o menajeră: totul trebuia să rămână curat în urma lui, indiferent de poziţia socială a victimelor. Era vorba de un secret de stat, care trebuia să rămână pe vecie secret.

* * *

Malko trecea în revistă toate ipotezele posibile. Nici una nu era încurajatoare.

În ipoteza cea mai optimistă, agenţii RDB aveau să aştepte dimineaţa ca să-l aresteze, convins că nu bănuia nimic. În ipoteza pesimistă – cea mai probabilă – puteau apărea în orice moment.

Sprijinită într-un cot, Ivana îl privea.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, pari îngrijorat.

Malko se aşeză pe pat lângă ea.

— Ivana, spuse el, îmbracă-te și părăsește hotelul imediat. Sper că mai ai timp. Dacă poliția te arestează, spune-le că ai venit aici doar ca să te culci cu mine.

— Bine, dar ăsta e adevărat! protestă ea. De ce m-ar aresta poliția?

Malko tăcu câteva clipe, încercând să-și alunge din minte o idee neplăcută. Toți cei care fuseseră în legătură cu el erau în pericol, chiar și Ivana.

Soluția lașă era să nu-i spună nimic și să o dea afară. A-i spune adevărul necesita curaj.

— Ivana, spuse el, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Nu sunt ziarist, lucrez pentru Serviciul de Informații. Sunt spion, cum se spune pe aici. Misiunea mea era să facilitez uciderea lui Miloșevici printr-un bombardament. Am fost reperat de RDB și m-au manipulat, prin intermediul lui Nedad Tubici. Datorită ție am început să-l bănuiesc. Povestea cu magnetofonul. N-am înțeles însă imediat. Acum RDB-ul încearcă să mă elimine. Dacă nu reușesc să părăsesc Iugoslavia, mă vor aresta. Deja, părăsirea acestui hotel riscă să devină foarte dificilă, dacă nu imposibilă. Sunt sigur că au și venit.

Fără o vorbă, Ivana se ridică și se îmbrăcă.

— Sunt dezolat că te-am târât și pe tine în povestea asta, conchise Malko. E foarte periculos, să știi.

— Înțeleg acum de ce mi-a cerut Dușan să te spionez, remarcă fata încheindu-și rochia. N-am făcut-o, dar nu pricepeam de ce.

Malko aduna hârtiile și restul de o sută cincizeci de mii de mărci. Nu mai avea nici un minut de pierdut, asta dacă mai avea timp...

— Unde vrei să te duci? întrebă Ivana.

— Încerc să ies din hotel. Dacă mă pot ascunde până mâine dimineață, mai am o șansă.

— Nu vei reuși, zise tristă Ivana. Eu îi cunosc mai bine ca tine, am obișnuința atâtor ani. Sunt deja în hol, și mă vor aresta și pe mine.

Rostise cuvintele cu un soi de detașare fatalistă.

— Crezi asta?

Ivana dădu din cap.

— Sigur, dacă mi-ai spus adevărul. Dacă îl ataci pe Miloșevici, echivalează cu a-l ataca pe Dumnezeu. Vrei să te ajut?

Își oferea ajutorul simplu, privindu-l deschis și cu trăsăturile destinse. Malko o fixă, surprins. O considerase până atunci doar o minunată parteneră de sex, dar atât.

— Știi ce riști?

— Cred că deja am riscat mult, doar făcând cunoștință cu tine. Îți cer doar un lucru: dacă te ajut, scoate-mă din țara asta în care nu am nici un viitor.

— Evident, îi promise Malko. Mai întâi trebuie să ieșim de aici și să-mi recuperez mașina.

— De ce ai nevoie de mașină?

— Am o întâlnire mâine pe autostrada spre Zagreb, cu cineva care mă va duce la Sombor. Nu pot să ajung pe jos.

Ivana clătină din cap.

— Putem ieși din hotel pe drumul pe care l-am folosit în dimineața când nu voiam să trec prin fața recepției. Numai că trebuie să abandonezi mașina... Vom merge pe jos.

— Fără mașină, suntem terminați, remarcă Malko.

— Fratele meu are o mașină, zise Ivana, o Zastava. Putem merge la el acasă să o luăm. Nu e la Belgrad, lucrează în Kosovo. Vorbesc eu cu cumnata mea.

Malko nu-și mai revenea văzând atâta bunăvoință. O picătură de apă vie în marea catastrofei în care se scălda.

— Să mergem, se hotărî el.

Coridorul era liber și ascensorul veni imediat. Malko apasă pe butonul –1 și ajunseră în galeria comercială pustie. Găsiră repede ușa care ducea în culoarul spre parcare. O traversară și pătrunseră în celălalt imobil. Ca să nu riște o întâlnire nedorită, ieșiră pe ușa de serviciu care dădea spre un teren viran, la capătul căruia se afla o arteră paralelă cu Sava, Vladimira-Popovica. Bulevardul ducea până la hotelul *Intercontinental*.

— Acolo sunt taxiuri, remarcă Ivana.

O luară pe mijlocul șoselei pustii, într-o beznă absolută. Nici vorbă să folosească lanterna. Ajunși la hotel, intrară pe prima ușă, ieșind treizeci de metri mai încolo. În fața lor stăteau trei șoferi de taxi care își pierduseră speranța: *Intercontinentalul* nu avea grup electrogen și aproape toți clienții fugiseră la *Hyatt*.

— Să nu vorbești în taxi, îl sfătui Ivana.

Îi dădu adresa șoferului apoi se ghemui lângă Malko. În noaptea adâncă, sirenele începuseră să urle, anunțând sfârșitul alarmei. Trecură pe podul Gazela în bombănelile șoferului.

Îi lăsă destul de departe de centru, pe strada 29 Noiembrie. Ivana plăti:

— Nu e departe, spuse ea.

Străbătură câteva sute de metri într-o beznă totală și ajunseră în fața unui imobil lepros, gen cutie de chibrituri.

— Mă duc să o întreb pe cumnata mea dacă putem dormi la ea, spuse fata. Așteaptă-mă aici.

* * *

— Bine! Bine! Bine!

Rade Markovici nu mai putea de bucurie. Avea în sfârșit confirmarea reușitei planului, după o întârziere de o jumătate de oră. Închise telefonul și se repezi la ascensor. Șoferul moțăia la volanul Mercedesului. Șeful RDB dădu buzna în mașină.

— Mergem la ambasada Chinei. Repede.

Tremură de nerăbdare tot drumul, potolindu-se la vederea primelor flăcări. Milițienii și polițiștii țineau la distanță puținii curioși. Căldura era atât de puternică, încât cu greu se puteau apropia de clădirea transformată în rug. Pompierii încercau din toate puterile să stingă cele trei incendii. Rade Markovici trecu prin cordon, ajungând în fața ambasadei. Chinezii răniți sau șocați urlau. O femeie întinsă pe jos, arsă pe jumătate, părea moartă. Unul dintre chinezi îl recunoscu și se agăță de el. Era adjunct în cadrul Guang Vu, Serviciul de Informații chinez.

— Wang a rămas înăuntru! strigă el, trebuie să-l salvăm.

Wang Cheo era numărul unu al Serviciilor din Beijing. Rade Markovici dădu un ordin pompierilor depășiți de situație. Printr-un zid prăbușit, se zăreau piese de mobilier stând atârnate în gol. Mulți dintre chinezi dormeau în ambasadă. Cu o voce fermă, Rade Markovici se adresă grupului de chinezi buimăciți.

— NATO a făcut o crimă de neiertat. Guvernul meu va cere despăgubiri și va pretinde scuze. E o rușine!

— Să lovești niște diplomați!... spuse pe un ton ascuțit însărcinatul cu afaceri, îmbrăcat doar în maiou și în pantaloni de pijama.

— Vă trimit imediat ajutoare, promise Rade Markovici omologului său.

Întors la mașină nu mai pierdu nici o clipă.

— Arestați-l pe primul de pe listă și aduceți-l la mine, ordonă el prin telefon, înainte de a se tolăni pe tapițeria din piele moale a Mercedesului.

* * *

Ivana urcase de zece minute, lăsându-l pe Malko pradă furiei și neputinței. Era pentru prima oară, în lunga lui carieră de spion sub acoperire, că se lăsase manipulat într-un asemenea hal! El, un agent experimentat și prudent. Cum spuneau sârbii, era o "catastrofă totală". Avea de ce să-i fie rușine. Putea să fie bucuros dacă-și salva pielea... Încercă din nou să folosească celularul, dar fără succes.

Ivana apăru brusc.

— Nu vrea, spuse ea, dar mi-a dat cheile de la mașină. Toată lumea se teme.

— Au dreptate, spuse Malko. Ar fi mai bine să pornim *acum* spre autostrada de Zagreb...

Ivana dădu din cap. Ajunseseră în fața unei Zastava 128 de culoare cenușie.

— Acum nu mai circulă aproape nimeni, e prea riscant. Ar fi mai bine să așteptăm puțin. Dormim în mașină și plecăm în zori...

— Nu, zise Malko, trecem podul imediat. Găsim noi un loc la Zemun, acolo sunt multe parcări. E mai sigur.

— Dacă vrei, se lăsă convinsă Ivana, deschizând portiera și urcându-se la volan. Dacă ne opresc, fă-te că dormi. Am să le spun că ai băut prea mult și că te duc acasă. Aici, la noi, se poartă.

* * *

Rade Markovici ridică receptorul, prea fericit ca să se aștepte la o veste proastă. Se sufocă de furie când unul dintre colaboratori îi spuse cu o voce pierită:

— Camera 627 e goală.

— Cum, goală! explodă șeful RDB. Scotociți holul, interogați pe toată lumea.

— Așa am făcut, mărturisi amărât polițistul. Se pare că au fugit prin garajele subterane.

— Și fata?

— Da.

— Duceţi-vă acasă la ea, la părinţi, peste tot. Găsiţi-i!

Trânti telefonul, beat de furie. O asemenea victorie, irosită de nişte imbecili. Trebuia cu orice preţ să-l găsească pe agentul CIA. Fără el, americanii n-ar fi aflat niciodată ce se întâmplase. În timp ce mergea spre birou, ridică telefonul şi ordonă:

— Arestaţi-l pe Saşa Ilici la el acasă şi interogaţi-l imediat.

Era sigur că Saşa urma să participe la evacuarea agentului CIA. Trebuia să le spună în ce mod.

* * *

Se făcuse în sfârşit ziuă. Malko nu închisese un ochi şi Ivana era trasă la faţă. Malko ar fi dat oricât pentru o cafea, dar era prea periculos să-şi semnaleze prezenţa.

Ivana găsise un loc protejat, un teren viran plin de epave de maşini, în apropierea hotelului *Nacional*. Zemun Potlie nu era departe. Traversară Belgradul fără probleme şi Malko începu să-şi recapete speranţa. Cel puţin, în privinţa pielii lui...

Cu farurile stinse şi cu geamurile coborâte pentru a percepe zgomotele de afară, încercaseră să se odihnească puţin, aşteptând ivirea zorilor. Se aflau la mai puţin de doi kilometri de locul întâlnirii cu Saşa. Le mai rămâneau trei ore de aşteptare.

Maşinal, îşi privi telefonul mobil. Constată cu bucurie că pe afişaj scria "Jugcom". Era din nou în reţea. Formă imediat numărul lui Saşa. Dacă putea câştiga două ore, n-ar fi fost rău. După al patrulea apel, o voce zise:

— Da, vă rog.

Instantaneu, simţi ceva anormal, de parcă frica s-ar fi putut transmite odată cu semnalul...

— Eu sunt, spuse el. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, zise Saşa Ilici, m-aţi trezit.

— A intervenit o schimbare, spuse Malko. Ne-am putea vedea mai devreme?

O scurtă ezitare, apoi Saşa spuse cu o voce sugrumată:

— Da, pot să ajung la şase, dacă vreţi, la bistroul de după postul de taxare de la Zemun Polie.

— De acord, zise Malko. Vă aştept. Pe curând.

Întrerupse legătura şi o anunţă pe fată:

— Trebuie să găsim o altă soluţie. L-au prins pe Saşa.

Curierul n-avea nevoie să precizeze locul întâlnirii. Avea o

voce stranie. Fusese forţat să repete precizarea, sau voise să-l prevină pe Malko. Acesta se întoarse spre Ivana:

— Există vreun itinerar discret pentru a ajunge la Sombor?

Ea clătină din cap.

— Nu cunosc aşa ceva. În plus, vor supraveghea toate drumurile spre Ungaria. Nu sunt prea multe.

Avea dreptate. Dacă nu găsea repede o soluţie, îi păştea arestarea. Sigur că nu ştiau nimic de Zastava 128, dar prin Ivana puteau să o identifice. Îi prinse privirea şi îi simţi groaza. În ce belea o vârâse...

Brusc, îi veni în minte începutul unei soluţii. Nu era strălucită, dar dacă putea câştiga câteva ore, CIA ar fi reuşit să-i scoată din ţară. Din nefericire, nu puteau trimite un comando la Belgrad. Trebuia să părăsească repede oraşul, şi fără ajutor din exterior era imposibil.

— La drum, îi spuse lui Ivana. Mergem la Zemun.

* * *

Toată bucuria lui Rade Markovici se topi lăsând locul unei furii reci. Îşi scrută asistentul, care stătea în picioare, în faţa biroului lui. Îl smulsese din pat, şi avea o privire adormită:

— Blocaţi toate drumurile, ordonă el, toate şoselele. Nu pot fi departe, n-au părăsit Belgradul. Se ascund probabil pe undeva, poate chiar la hotel.

— Vom face tot ce e necesar, promise asistentul.

— Anunţă Miliţia şi Serviciile de Informaţii ale armatei, adăugă şeful. Spune-le că e vorba de cinci mii de mărci recompensă pentru cel care îl va prinde şi îl va aduce.

Bucuria pentru manipularea reuşită începea să se topească. De fapt, scopul era să provoace o furie *adevărată* din partea chinezilor, care ar fi dus eventual la punerea în discuţie a angajării Alianţei în Kosovo, ca urmare a unei condamnări din partea Consiliului de Securitate al ONU.

Numai că dacă chinezii ar fi descoperit că bombardamentul ambasadei nu era o provocare, ci o lovitură cotită din partea sârbilor, furia lor s-ar fi întors ca un bumerang împotriva Serbiei.

Astfel se explica importanţa eliminării *tuturor* martorilor operaţiunii, începând cu agentul CIA manipulat.

Acesta, cunoştea adevărul mai bine decât oricine.

Capitolul XX

Ivana se pregătea să parcheze pe strada Groblianska, în fața vechii biserici, nu departe de imobilul în care locuia părintele Ratko Obradovici. Malko tresări:

— Dumnezeule mare!

Timp de câteva clipe, crezu că oboseala și tensiunea nervoasă îi jucau feste. Masivul preot ortodox tocmai ieșea din casă, cu o valiză în mână și un Kalașnikov în cealaltă! Traversă strada și se opri în fața unui Opel roșu, puse valiza pe trotuar, sprijini arma de caroserie și deschise portiera.

Era de abia șase dimineața, se luminase de-a binelea și strada era pustie.

— Pe el îl căutam, îi șopti Malko lui Ivana. Mă întreb încotro se duce.

Cu o oră înainte, se gândise la preot ca la singura persoană capabilă să-l ajute. Singuri, nici nu se puteau ascunde în Belgrad, nici nu puteau părăsi orașul. Malko ieși din Zastava 128 și se îndreptă spre mașina roșie. Strada era pustie și părintele Obradovici nu-l putea vedea. Fu la fel de surprins ca Malko, dar surâsul îi lumină imediat chipul.

— Ce surpriză plăcută, exclamă el întinzându-i mâna enormă. Cât pe ce să nu mă găsiți acasă. Bună ziua, domnișoară.

Ivana surâse jenată și fascinată de uriașul pe care probabil deja îl "evalua".

— Unde vă duceți? întrebă Malko.

Chiar și în Iugoslavia, era ceva neobișnuit vedere unui preot în sutană cu o armă de asalt în mână.

— La Pec, în Kosovo, răspunse părintele Obradovici. Mătușa mea mi-a trimis un SOS prin telefon. Locuiește într-un sat situat într-o zonă controlată de UCK. Au asasinat deja mulți

sârbi. Mă duc după ea ca să o aduc la Belgrad și am împrumutat o armă, pentru că acolo drumurile nu sunt sigure. Dar voi ce faceți pe stradă așa de dimineață? Vă duceți la serviciu?

— Nu, zise Malko. Am putea sta de vorbă câteva clipe? Nu însă în stradă.

— Sigur! Să urcăm în casă, am să vă fac o cafea.

Deodată, o speranță nebună îl cuprinse pe Malko. Dacă el și Ivana s-ar fi putut ascunde în acel apartament, nimeni nu i-ar fi căutat. Ar fi avut astfel timp să organizeze o evacuare. Era hotărât să-i spună tot adevărul părintelui Obradovici.

* * *

— N-a venit, îl anunță comisarul Swetozar Plasnici. Am așteptat aproape o oră și am lăsat niște oameni acolo.

Rade Markovici nu era surprins peste măsură. Agentul CIA suspectase ceva. Trebuia să-l găsească în alt mod. Ancheta avansase; deja cunoștea vehiculul cu care se deplasau, o Zastava 218 cenușie, înmatriculată cu numărul BG 128690. Capcana fusese întinsă. Putea dura câteva ore, sau câteva zile, dar cel pe care îl urmăreau nu avea cum să scape...

Până atunci, trebuia să se ocupe de curățenie, așa cum prevăzuse.

— Faceți cum am stabilit cu Sașa Ilici și căutați-l pe Nedad Tubici. Spuneți-i că vreau să-l văd ca să-l felicit.

Comisarul Swetozar Plasnici închise telefonul și ieși din birou îndreptându-se spre subsolul clădirii, care adăpostea acea "anexă" a MUP, centrul secret de interogatoriu. Răsuci cheia unei uși de fier vopsite în cenușiu, și pătrunse într-o celulă luminată de un bec cu plasă de sârmă. În mijlocul încăperii, se afla Sașa Ilici, încătușat de un scaun metalic înfipt în podea. Întoarse capul, auzind ușa deschizându-se. Trăsăturile îi erau deformate de groază.

— Era acolo?

— Nu, spuse polițistul.

Se duse înspre telefonul de pe masă și îl scoase din priză, luându-l cu el. La început, Sașa Ilici simți o ușurare: interogatoriul se terminase. Încă de la sosire, îi agățaseră o grenadă defensivă de cap, chiar lângă urechea stângă, cu ajutorul unei benzi adezive late. Atunci când vorbise cu Malko, Plasnici își introdusese arătătorul prin inel... Dacă trăgea, grenada exploda în câteva secunde, făcându-i praf țeasta.

Comisarul Plasnici apăru din nou și se plasă în spatele prizonierului. Saşa Ilici simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Poliţistul repetase gestul de mai devreme. Saşa Ilici speră cu disperare că era vorba de o glumă proastă, dar cu un zgomot sec, cuiul se smulse, amorsând grenada.

— Nu, urlă Saşa.

Dintr-un salt, Swetozar Plasnici ajunse la ușă și o trânti în spatele lui. Explozia avu loc aproape imediat și ușa de metal vibră la impactul cu fragmentele de grenadă. Comisarul Plasnici se întoarse spre ușă și privi prin vizor.

Ţeasta lui Saşa Ilici se transformase într-un soi de conopidă însângerată. Craniul îi explodase și sângele împroșcase peste tot. Pereţii erau plini de bucăţi de carne și de creier. Plasnici întoarse dezgustat capul și interpelă un ţigan care făcea curăţenie pe coridor.

— Du-te și curăţă tot, îi spuse el, Mai ales pereţii. În camera din fund găsești un sicriu pentru corp.

Poliţistul urcă apoi la parter și se duse să-și ia servieta de piele dintr-un dulap metalic. Maşina, o Lada veche și cu suspensii înalte, îl aștepta în faţa clădirii, cu șoferul la volan.

— Mergem la Nedad Tubici, îi spuse comisarul.

În scurt timp ajunseră în faţa imobilului unde locuia fotograful. Când acesta deschise ușa, comisarul Plasnici îi surâse larg.

— Șeful vrea să te felicite.

Chipul lui Nedad Tubici se destinse. Nu ascultase ştirile la radio și nu cunoștea rezultatul manipulării.

— Totul a decurs bine? întrebă el.

— Mai mult decât bine! afirmă comisarul Plasnici. Grăbește-te.

Nedad Tubici urcă lângă șofer și Plasnici se instală pe bancheta din spate. Nimeni nu scoase o vorbă până la intrarea în tunelul care da în piaţa Republicii. Atunci comisarul Plasnici scoase din servietă un pistol Beretta de calibru 22 cu amortizor. În mijlocul tunelului apăsă pe trăgaci, împușcându-l pe fotograf în ceafă. Nedad Tubici nu avu timp nici măcar să-i fie frică.

Două detunături aproape imperceptibile împinseră corpului fotografului înainte. Nedad se prăbuși cu capul pe tabloul de bord. Poliţistul puse pistolul la loc în servietă și îi spuse șoferului:

— Strada Bogdanova.

O jumătate de oră mai târziu, din cauza circulaţiei, se opriră în faţa clădirii unde locuia Dragoljub. Înainte de a coborî, inspectorul Malivuk împinse corpul pe podeaua maşinii, ca să nu poată fi văzut de afară. Oricum, nu aveau să întârzie prea mult. N-avea nici un rost să amâne corvezile. Malivuk, un colos, urcă primul și bătu la ușă. În momentul în care Dragoljub, într-un slip imitând blana de panteră și de abia demachiat, deschise ușa, poliţistul îl împinse în casă.

— Sunteţi arestat, îi spuse el.

Pentru că homosexualul protesta, îi legă mâinile la spate cu cătușe și îl forţă să se așeze pe un fotoliu.

— Bine, dar n-am făcut nimic! scheună Dragoljub.

De furie, bătea cu piciorul stâng în podea. Comisarul Plasnici se proţăpi în faţa lui.

— Ești sigur?

Dragoljub îl fixă înnebunit. Inspectorul Malivuk îi încolăci gâtul cu o frânghie subţire și începu să strângă. Cu forţa lui herculeană, totul se termină foarte repede. Nu se opri până când piciorul stâng al lui Dragoljub nu rămase nemișcat pe podea.

Desfăcu apoi frânghia, îi scoase cătușele și puse totul în buzunar.

Cinci minute mai târziu, ieșeau pe ușă. Crimă între homosexuali: așa ceva nu mai stârnea vâlvă.

* * *

O tăcere apăsătoare domnea în micul apartament ale cărui ferestre dădeau spre Dunăre. Malko terminase de povestit de câteva minute bune și părintele Obradovici își mângâia barba neagră, cu un aer gânditor. Ridică în sfârșit privirea spre Malko.

— Nu vă pot găzdui aici, sora mea ar risca foarte mult, așa că nu văd decât o soluţie. Să vă iau cu mine în Kosovo!

Malko crezu că nu auzise bine.

— Bine, dar acolo represiunea este extrem de feroce, obiectă el. Ţara e controlată de armată, de RDB și de grupările paramilitare.

— Exact, recunoscu părintele Obradovici, dar îi vânează pe *shiptari*, nu pe sârbi. Cred că statutul meu de preot ne asigură o anumită siguranţă. Voi face tot posibilul să vă asigur găzduire

într-una din mânăstirile noastre. Plănuiam să poposesc eu însumi acolo. Nimeni nu vă va căuta.

— Dar după? obiectă Malko.

Preotul făcu un gest evaziv.

— Trebuie să ne încredem în Dumnezeu. Nu poate decât să apere un om care a încercat să-l ucidă pe Slobodan Miloşevici. Am o idee.

Ieşi din încăpere şi se întoarse cu o sutană pe care i-o întinse lui Malko.

— Cred că vi se potriveşte. Aparţine unui prieten care a uitat-o aici. Schimbaţi-vă şi putem pleca.

— Şi Ivana? Nu o pot abandona.

— Vreau să vin cu voi, stărui tânăra. Dacă rămân aici, mă vor ucide.

Părintele Obradovici reflectă câteva clipe.

— În acest caz, cel mai sigur ar fi ca pentru prima parte a drumului să vă încui în portbagaj. Cel puţin până ieşim din Belgrad. Doi preoţi nu vor atrage atenţia, dar dumneavoastră, da.

— De acord, zise imediat Ivana.

— Atunci să nu pierdem timpul, îi sfătui preotul, avem aproape şase ore de mers.

După ce Malko se deghiză în preot, coborâră. Strada era în continuare pustie şi soarele strălucea pe cer. Ivana se înghesui în portbagaj, cu capul pe un bidon de ulei. Cinci minute mai târziu, se angajau pe autostrada Zagreb-Belgrad-Niş, îndreptându-se spre Niş. La punctul de taxare, mai mulţi miliţieni îi salutară respectuos pe cei doi preoţi. După aceea, nu mai întâlniră pe nimeni. Fură obligaţi să iasă de două ori de pe autostrada distrusă de bombardamente, folosind drumurile secundare. În Niş mişunau poliţiştii, dar nimeni nu-i întrebă nimic. Imediat după Niş părăsiră şoseaua principală şi o luară pe nişte drumuri desfundate şi pline de praf. Multe dintre poduri erau distruse. Se aflau la două sute cincizeci de kilometri de Belgrad. Părintele Obradovici opri imediat după ce făcu plinul, graţie tichetelor de benzină pe care le avea.

— Cred că domnişoara Ivana poate ieşi acum, spuse el.

Ivana apăru din portbagaj, ciufulită, şifonată, dar surâzătoare. Hotărât lucru, meritase să o cunoască...

— Peste trei ore vom ajunge la mânăstirea Gracanica, îi anunţă preotul. Undeva la sud de Priştina.

* * *

Milan Simovici dădea cu aspiratorul în camera unui bolnav, la etajul cinci al spitalului militar, în momentul în care doi poliţişti pe care îi cunoştea pătrunseră în încăpere. Se opri imediat, pierzându-şi răsuflarea de frică. De mai multe zile, nimeni nu se mai ocupase de el şi spera că îl uitaseră. Reuşi să schiţeze un surâs.

— Bună ziua!

— Bună ziua, răspunseră politicoşi cei doi poliţişti. Calmi, se apropiară de el, şi îi duseră mâinile la spate. Milan Simovici nu opuse rezistenţă. La ce bun să lupte? Urma un nou interogatoriu.

— Nu ştiu nimic nou, afirmă el.

Nici măcar nu-i răspunseră, trăgându-l spre fereastra deschisă. Înţelese prea târziu şi scoase un urlet de groază. Perfect sincronizaţi, cei doi îl ridicară şi îl aruncară pe fereastră cu capul înainte.

Urletul lui se tranformă într-un zgomot surd. Aterizase pe copertina de ciment de la intrare şi de acolo se prăbuşise pe peluză, unde zăcea nemişcat.

Fără să schimbe o vorbă, asasinii ieşiră din cameră, îndreptându-se direct spre ascensor. Rade Markovici avea să fie mulţumit de acel caz de sinucidere tipică din motive depresive.

* * *

Desa Dimitrievici nu înţelegea de ce dispăruse Malko fără să o anunţe. Nimeni de la hotel nu ştia unde se afla. Cu toate acestea, nu predase camera. Maşina era în continuare în parcare, şi se hotărî să îl aştepte. Se pregătea să-şi aprindă o ţigară în faţa intrării hotelului, când doi bărbaţi se apropiară de ea.

— Doamna Dimitrievici?

— Da, spuse ea automat.

Îi studie mai bine şi inima i se strânse. Erau poliţişti. Unul dintre ei surâdea.

— Avem nevoie de dumneavoastră, spuse el. Unul dintre prietenii dumneavoastră s-a sinucis, un anume Milan Simovici. Va trebui să recunoaşteţi corpul.

Fata înţelese pe loc. Timp de câteva clipe, muşchii picioarelor refuzară să o asculte, apoi ţâşni ca o săgeată spre marginea esplanadei din faţa hotelului care domina bulevardul Milentija-Popovica. Se aruncă peste balustradă, strivindu-se douăzeci de metri mai jos, înainte ca cei doi poliţişti să poată interveni.

* * *

Părintele Obradovici şi cei doi pasageri traversaseră Podujevo şi se târau pe un drum prăfuit, şerpuind printre colinele împădurite. Ajunseseră în Kosovo.

Peste tot case distruse, sau unele care arborau cruci ortodoxe, semnalându-şi apartenenţa la etnia sârbă. Drumul era desfundat după trecerea tancurilor şi de două ori o luaseră prin albia râului, din cauza unui pod distrus. În faţa lor apărură nori de fum, la ieşirea dintr-un viraj. Malko zări case incendiate, făcute zob de explozii, şi tractoare abandonate. Era cu siguranţă un sat care simpatizase cu UCK.

Trei bărbaţi în ţinută de camuflaj stăteau pe marginea drumului, lângă un maldăr de obiecte diverse: televizoare, congelatoare, cuptoare cu microunde... La vederea maşinii, unul dintre ei se proţăpi în mijlocul drumului, făcându-le semn să oprească.

— Nu vă temeţi, spuse calm părintele Obradovici.

Se opri şi zâmbi blajin către cei trei.

— Bună ziua.

— Bună ziua, răspunseră ei în cor.

Se vedea că băuseră. Primul se aplecă spre părintele Obradovici.

— Am făcut puţin "ship-shopping". Oricum *shiptari* nu mai au nevoie de ele. Ne trebuie o maşină să le transportăm.

Preotul nu se tulbură.

— V-aş ajuta cu plăcere, spuse el, dar nu am prea mult loc. O să găsiţi un camion, cu siguranţă. La revedere. Domnul să fie cu voi.

Cel proţăpit în faţa maşinii nu se mişcă şi al doilea arătă cu degetul spre Ivana.

— Cine e fata?

— O pretenă pe care o ducem la Pristina, răspunse calm preotul. Casa i-a fost incendiată de *shiptari*.

— Ticăloşii de *shiptari!* zise bărbatul şi scuipă pe jos. Tocmai i-am caftit pe unii.

N-o scăpa din ochi pe Ivana. Cu o voce mieroasă, îi sugeră preotului:

— Ar fi mai bine să rămână un timp cu noi, să ne facă de mâncare.

Pe bancheta din spate, Ivana se ghemuise toată. Preotul nu-şi pierdu calmul.

— Părinţii ei mi-au încredinţat-o, afirmă el, nu pot să mă despart de ea.

Cei trei părură să se resemnaze. Cel din faţa maşinii se dădu la o parte. Părintele Obradovici le adresă un ultim surâs şi porni maşina. În acel moment, unul dintre bărbaţi deschise brusc portiera din spate, o apucă pe Ivana de încheietură şi o trase afară.

Ivana urlă. Agresorul o luă în braţe şi se îndreptă spre una dintre casele distruse, în timp ce celălalt strigă spre părintele Obradovici:

— Călătorie plăcută!

Ivana se zbătea cu disperare. Preotul ieşi din maşină, o siluetă înfricoşătoare cu mâinile goale, şi strigă:

— Daţi drumul femeii, altfel veţi stârni mânia Domnului!

Drept răspuns, unul dintre agresori agită furios Kalaşnikovul:

— Mai du-te în...!

* * *

Rade Markovici avea de gând să se calmeze. Fără îndoială, efectul din punct de vedere politic al manipulării sale era deja vizibil. Bombardamentele asupra Belgradului aproape încetaseră şi chinezii ameninţau Statele Unite cu cele mai urâte represalii.

Numai că agentul CIA era de negăsit. Nu-i venea să creadă că reuşise să iasă din Belgrad. Zastava 128 fusese găsită la Zemun, şi împrejurimile cercetate cu amănunţime. Nici un rezultat. Pe măsură ce trecea timpul, şansele de a-l găsi se diminuau, făcând să atârne deasupra capului lui Rade

Markovici un soi de sabie a lui Damocles. Dacă manipularea era dată în vileag, chinezii și-ar fi dat seama și ar fi urmat o catastrofă...

Sună telefonul. Era vorba de o altă anexă a RDB, o închisoare pentru prizonieri *speciali.*

— Ce facem cu cei trei indivizi? întrebă unul dintre adjuncți.

— Trimiteți-i la țigani, zise simplu Rade Markovici.

Țiganii făceau cele mai josnice munci. Îi ucideau și, în plus, îi și îngropau... Cei trei preteni ai lui Dragan nu fuseseră prea inspirați. N-aveau să mai fie găsiți niciodată. Doborâți cu o rafală de Kalașnikov de către țiganii îmbătați cu țuică de prune, aveau să-și sfârșească drumul vieții într-o groapă comună alături de cadavrele "supărătoare", repatriate din Kosovo.

Agentul CIA fugea însă în continuare.

* * *

— Atenție! sunt periculoși.

Doi dintre ei o târau pe Ivana, care urla în continuare. Al treilea îi amenință cu arma și urlă:

— Spălați putina!

Malko se aplecă, și prin portiera deschisă, luă Kalașnikovul de pe podea. Acționă scurt chiulasa și se întoarse. Cel care îl amenințase ar fi putut să-l împuște dar pentru el Malko nu era decât un popă. Văzând arma din mâna luiMalko, își luă seama și se pregăti să tragă. Nu ajunseră până acolo, ca să sfârșească așa. Adversarul își duse mâinile la pântec. Tovarășii lui, îi dădură drumul stupefiați lui Ivana și apucară armele. Malko ezită câteva fracțiuni de secundă, dar nu avea de ales. Ori ei, ori el. Calm, își reglă tirul, ochindu-l pe primul, apoi pe al doilea. În câteva secunde, cele două rafale lăsară în urmă trei corpuri inerte întinse pe șosea. Cu chipul schimonosit de frică, Ivana i se aruncă în brațe lui Malko.

Părintele Obradovici făcu semnul crucii și spuse:

— I-am avertizat. Ați întruchipat mânia Domnului.

Ghemuită la pieptul lui Malko, Ivana tremura din toate încheieturile. O împinse în mașină. Era mai bine să nu întârzie prin acele locuri. Douăzeci de minute mai târziu ajunseră la intrarea în Pristina și coborâră spre centru. Peste tot, numai moschei. Majoritatea magazinelor aparțineau albanezilor și fuseseră arse sau distruse. Trecură prin fața unui hotel de cinci

stele, *Grand Hotel*, care într-o țară normală n-ar fi fost cotat nici măcar cu o jumătate de stea, și își continuară drumul spre sud, în direcția frontierei cu Macedonia, pe drumul spre Skopje. Malko își spuse că se afla la șaizeci de kilometri de libertate... Frontiera era însă păzită. Nu aveau cum să treacă.

La nouă kilometri de Priștina, părintele Obradovici coti la stânga, pe un drum șerpuind printre câmpuri. Ajunseră într-un sat și preotul le arătă un zid înalt înconjurând o proprietate.

— Acesta este mânăstirea Gracanica. A fost fondată în 1315. Aici vom rămâne câtva timp.

* * *

Toate călugărițele — douăzeci în total — se ridicară ca la un semn, și începură să cânte într-un singur glas. Rasele lungi și negre și vălurile le dădeau un aer impresionant.

Părintele Obradovici, Ivana și mătușa preotului ortodox dejunau la o masă separată în trapeza de la parter. Trecuseră trei zile de la sosirea lor la mânăstirea Gracanica, unde nu locuiau decât călugărițele. Părintele Obradovici se dusese la Peci și o adusese pe mătușa sa. Se pregătea să plece spre Belgrad, și de acolo în Australia, via Budapesta și Londra. Îi lăsa pe Malko și pe Ivana sub protecția maicii superioare de la Gracanica.

Stranie situație. Fugarii erau cu siguranță la adăpost, dar nu aveau cum să comunice cu lumea exterioară. Celularele nu funcționau în Kosovo, blocate de autoritățile iugoslave. Televiziunea era controlată de regim. Rămânea radioul, ale cărui emisiuni puteau fi prinse de bine, de rău, și ziarele, controlate și ele de autoritățile sârbe.

CIA credea probabil că Malko murise și mai ales, nu-și putea explica ce se întâmplase...

Ar fi putut rămâne în acea mânăstire la nesfârșit, dar parcă s-ar fi aflat pe altă planetă. Nu puteau ieși, nu puteau comunica. Singura consolare era că RDB-ul le pierduse urma.

Vocea gravă a părintelui Obradovici întrerupse monologul interior al lui Malko.

— Plecăm, spuse preotul. Dacă ne ajută Dumnezeu, poimâine ajungem la Budapesta. Vă promit că iau legătura imediat cu Kevin Hunter și îl liniștesc.

Malko începu din nou să spere. Trimiterea unui comando pentru a-l recupera nu era tehnic imposibilă, dar însemna luarea unei decizii politice... Până atunci, trebuia să aibă răbdare. Împreună cu Ivana, îl conduse pe preot și pe mătușa lui în curtea din spate. I se strânse inima, văzându-l că pleacă. Cât timp avea să mai rămână imobilizat în Kosovo?

* * *

Malko privea gânditor data ziarului din ajun. Vineri, 11 iunie. Se împlinea exact o lună de când se ascundea în mânăstirea Gracanica. După plecarea părintelui Obradovici, pândise cu ochii la cer, apoi speranța îl părăsise încetul cu încetul. CIA nu venea să-l recupereze.

Războiul continua, dar ecourile lui ajungeau cu greutate la mănăstire. Bombardamentele se intensificaseră, podurile fuseseră distruse, zvonurile cele mai nebunești circulau, se auzeau avioanele NATO zburând la mare înălțime, dar nimic nu se clintea. Copleșită de bombe, Iugoslavia se ținea mândră și nu ceda. Pentru el viața devenise extrem de monotonă. Dormea, mânca, o satisfăcea pe Ivana, al cărei temperament vulcanic se acomodase perfect acelei vieți în schimnicie. În fiecare zi făceau dragoste cel puțin două ore.

Problema era că situația putea dura la infinit...

Auzi scârțâitul porții și ridică privirea. O călugăriță îmbrăcată în negru își făcu apariția. Din cauza luminii scăzute, nu o recunoscu imediat pe Ivana!

Tânăra se lipi de el și pufni în râs.

— Am o veste bună, îl anunță ea. Se pare că Miloșevici a semnat.

— A semnat ce? întrebă Malko.

— Un acord cu NATO. Îi lasă pe aliați să intre în Kosovo.

Pulsul lui Malko o luă razna. Dacă era adevărat, însemna că recluziunea lui voluntară luase sfârșit. Ivana nu-i lăsă timp de gândire, murmurându-i la ureche:

— Vino, am împrumutat rasa de la o călugăriță dar trebuie să i-o înapoiez imediat. Nu avem prea mult timp. Imaginează-ți că m-ai întâlnit pe culoar. O călugăriță cam rea de muscă. Ce faci?

Malko nu-și dădu seama dacă era din cauza veștii bune sau a deghizării, că fu cuprins instantaneu de dorință. Suflecând

rasa de călugăriță, dădu peste o pereche de ciorapi negri și groși, prinși cu jartiere de picior. Priveliștea era atât de excitantă, încât o culcă imediat pe Ivana pe pat, suflecându-i veșmântul. Probabil din grabă, Ivana uitase să-și pună chilotul. Îndată ce o pătrunse, fata începu să suspine. Foarte repede, mica sirenă răsună în încăpere.

Malko nu avea chef însă de romantisme. După ce fata juisă, o întoarse cu fața în jos. Ivana însăși îl ajută, depărtându-și fesele cu mâinile, într-un gest de o excitantă obscenitate. Dacă proprietara veșmântului ar fi putut să o vadă, ar fi blestemat-o să ajungă în iad.

Malko o pătrunse dintr-o singură mișcare, smulgându-i un strigăt de încântare. Ejaculă imediat. Ivana se ridică, își aranjă ținuta, și cu ochii strălucind, îl privi pe Malko, spunându-i înflăcărată:

— Știi la ce visam adineauri?

— Nu.

— La părintele Obradovici. Probabil că a lui e enormă.

Dispăru într-o fluturare de voaluri negre și Malko crezu o clipă că visase.

Își aranjă hainele, cuprins brusc de îngrijorare. Dacă vestea adusă de Ivana se confirma, avea dovada că manipularea diabolică a lui Rade Markovici nu-și atinsese țelul: furia guvernului chinez nu pusese stavilă cruciadei NATO.

Slabă consolare pentru Malko. Nu era pregătit să uite eșecul dureros suferit în fața RDB-ului. Îi era rușine că se lăsase manipulat într-un asemenea mod. Frumoasă lecție de umilință într-o meserie în care nu ești niciodată sigur de reușită, oricare ar fi experiența acumulată.

Era pregătit să-și asume acest eșec, întrebându-se dacă după o asemenea catastrofă, CIA avea să mai facă apel la el. În munca de informații, nimeni nu punea preț pe sentimente, iar zecile de misiuni duse la bun sfârșit nu contau în fața unui asemenea eșec.

Se întrebă ce se întâmplase cu toți cei amestecați în manipulare. Cunoscând reputația Serviciilor iugoslave, avea mari îndoieli asupra soartei lor. Față de unii dintre ei, așa cum era Milan Simovici, care încercase să-l ajute, simțea regret. Alții, ca Nedad Tubici, căpătaseră ce meritau.

În orice caz, trebuia să aștepte să ajungă iar în civilizație pentru a încerca să afle ce se întâmplase cu ei. Nu depindea însă de el... Chiar dacă tancurile NATO ar fi intrat în Belgrad, existau puține șanse să se întoarcă, atâta timp cât Slobodan Miloșevici rămânea la putere.

Meditația îi fu întreruptă brusc de un zgomot neobișnuit și totuși îndepărtat: elicoptere.

Ciuli urechea. Zgomotul caracteristic se apropia. Coborî în grabă pe peluza din fața mânăstirii. Știa că iugoslavii aveau elicoptere, dar nu le văzuse niciodată.

Zgomotul creștea, devenind asurzitor. Niște călugărițe apărură alergând. Brusc, deasupra copacilor apărură trei aparate. Două Apache încadrând un Bell. Toate purtau însemnul distinctiv al KFOR, un A alb. Elicopterul Bell începu să coboare vertical, în timp ce celelalte două se roteau deasupra mânăstirii. Aparatul ateriză în mijlocul peluzei și din el sări imediat un bărbat.

Era Kevin Hunter.

Aplecându-se din cauza suflului rotorului, alergă spre Malko. Cei doi se îmbrățișară. Americanul avea lacrimi în ochi.

— Bun venit acasă! urlă el pentru a acoperi zgomotul turbinei.

Tiparul executat sub comanda nr. 90 532

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA